

“doğru bir yol arayanlar için”

MİN HÂC

Aile ve Eğitim Dergisi

2. Yıl

4. Sayı

Tevhîd Sayısı

Cemâziye'l-Âhir 1444

Ocak 2023

TEVHÎD NESLİ

Tevhîd ve Tevhîd Ehli
HAKAN EMİN

05

Tevhîdin Kısımları
KAAN SÂLİH

11

Tevhîdin İnşâsı
ENES LÜTFÜ

17

MİN HÂC

Aile ve Eğitim Dergisi

“Dosdoğru Bir Yol Arayanlar İçin”

3 Aylık e-Dergi

-Ücretsiz-

OCAK 2023

4. Sayı

www.minhacdergisi.com

minhacdergisi@gmail.com

Telefon: 0501 362 15 10

Dergi içinde yer alan yazılardan ilgili
yazar mesûldür.

Kaynak gösterilerek kısmen ya da
tamamen alıntı yapılabilir.

“dosdoğru bir yol arayanlar için”
MİN HÂC

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Dengi ve benzeri olmayan Allâh'ü Teâlâ'nın ismiyle...

Tevhîd ehli olarak bizler; O'na hamd eder, O'ndan yardım ve başarı dileriz. Salât ve selâm da son tevhîd elçisine ve O'nun pak âline ve ashabına olsun.

Minhâc Dergisi'nin değerli okurları! 4. Sayımızla yine sizlere seslenme fırsatı bulduk. Bu sayımızı çok önemli bir kavram olan tevhîde ayırdık. Kıymetli yazarlarımız, emek teri dökerek özgün yazılarıyla İslâm'ın ve tevhîdin hakikatlerini sizlere sundular.

Elhamdulillâhi hamden kesiran...

Malum olduğu üzere tevhîd, farzlar üstü bir farz olup, Rabbimizin en büyük emridir. Rabbimiz, tüm kullarından tevhîdî bir kulluğu yerine getirmelerini istemektedir.

Tevhîd elçileri tevhîdin taraflarını tevhîde ve tevhîdî bir hayata çağırırken, karşı cephe olan şeytan ve şeytanın taraftarları da tevhîde muhalif olan şeylere insanları çağırmişlar ve de çağırmaktadırlar.

Hak ve bâtil mücadelesinde çağırınlar ve çağrılanlar hep olagelmıştır. Tevhîd elçilerine uyup, hak daveti kabul edenler tevhîdî bir kulluğu ortaya koymuş ve “Muvahhid” ismiyle anılmıştır. En büyük yasak olan şirkin ve küfrün taraftarları da “müşrik” ve “kâfir” ismiyle anılagelmıştır.

İnsanlık tarihi, tevhîdin taraftarlarının şeytanın taraftarlarıyla mücadelesinin olduğu mücadeleler tarihidir. Tevhîdin taraftarları olarak bizler de, karınca misali “safımız belli olsun” diyerek tevhîde ve tevhîd ehline hizmetimizi yerine getirmeye çalıştık.

Tevhîdin doğru olarak anlatılmasının Muvahhidlerin bir görevi olduğuna inanlar olarak, Tevhîd Nesli'ne Tevhîd Sayısı'nı sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

Her zaman olduğu gibi gayret bizden, yardım ve başarı Rabbimizdendir.

Tevhîd ehline selâm ve dua ile...

fi emânillâh...

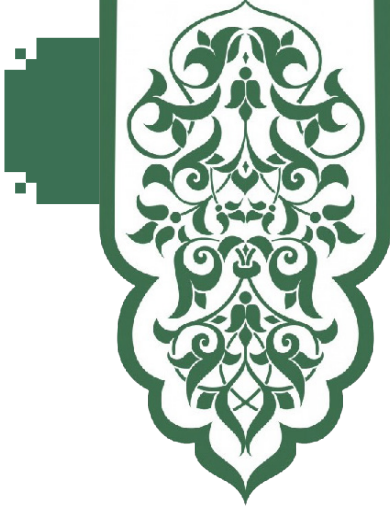
Minhâc Dergisi

TEVHÎD SAYISI

İÇİNDEKİLER

Hakan Emin	TEVHÎD VE TEVHÎD EHLİ	05
Kaan Sâlih	TEVHÎDİN KISIMLARI	13
Enes Lütfü	MEKKE'DE TEVHÎDİN İNŞÂSI	17
Ali Eren	TEVHÎDİN SESİ: BİLAL BİN REBAH	23
Olca Lokman	TİTANYUM DİOKSİT	27
Alaaddin Cihad	ASHÂB-I KEHF VE MUVAHHÎD GENÇLERİN KİYÂMI	31
Urve Tahir	HİKMET DEDE	37
İbrahim Yahya	ÇAĞLAR BOYU TEVHÎD MÜCA- DELESİ	41
Ümmü Musab	MUSA ALEYHİSSELÂM VE KAVMI	47
Ümmü Abdullah	İMAM EBU HANİFE	57
Ümmü Yahya	ÇOCUK EĞİTİMİNDE ALLÂH İNANCI	65

KAVRAMLARIN TAHLİLİ

TEVHÎD VE TEVHÎD EHLİ

Hakan Emin

El-Ehad ve el-Vâhid olan Allâh'u Teâlâ'nın ismiyle... O'na yarattıkları ve yaratacakları adedince hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. İmân ediyoruz ki; O'nun hidayete erdirdiğini kimse saptıramaz, saptırdığını da kimse hidayet edemez. Tüm tevhîd elçilerine imân edenler olarak, -ayırt etmeden- hepsine ve hassaten son tevhîd elçisine salât ve selâm ederek sözlerimize başlıyoruz.

Değerli okurlarımız! Mâlumdur ki, doğan her canlı -ömrü varsa- büyür ve gelişir. Minhâc Dergisi de -tabiri caizse- doğdu ve büyüyor. Ömrü varsa büyüüp gelişecek, nesilleri büyüterek ve geliştirerek vazifesini yapamaya devam edecek, inşaillâh.

Dergimizin bu sayısını tevhîde ayıranlara teşekkür ediyor ve sizleri "Tevhîd ve Tevhîd Ehlî" başlıklı yazımızla baş başa bırakıyoruz. Gayret bizden, nusret Rabbimizdendir.

Tevhîd Mükellefiyeti

Ey Allâh'ın kulu! Bil ve bildir ki! Tevhîd olmadan imân olmaz. Tevhîd olmadan İslâm olmaz. Tevhîd olmadan izzet ve şeref olmaz. Tevhîd, temel ve asıldır, yaratılış amacıdır. Tevhîd, İslâm'ın en büyük hakikati olup, ilk emirdir. Tevhîdden tüm insanlar ve cinler sorumludur. Bu sorumluluğu yerine getirenler, Rabbi razı eden Muvahhidlerdir. Bu sorumluluktan kaçarak tevhîdin emirlerini yerine getirmeyenlerse; imânı ve İslâm'ı, izzeti ve şerefi olmayan müşrikler ve kâfirlerdir.

Tevhîdden yüz çevirenler, imândan ve İslâm'dan, izzetten ve şereften yüz çevirenlerdir. Tevhîdden yüz çevirenler, yaratılış amacına ihanet edenlerdir. Yaratılış amacına ihanet ederek tevhîdî mükellefiyeti yüklenmeyenler, dünyanın ve ahiretin zelilleridir. Öyle ki; dünyada değersiz nice yükün altında ezilip ah-vah edenler, ahirette ebedî bir ateşin içerisinde feryâd-ı figan edeceklerdir. Rabbimize sığınınız.

Tevhîd Nedir?

Tevhîd, farzlar üstü bir farz olup, ibâdâtta önce öğrenilmesi ve îmân edilip, icrâ edilmesi gereken en büyük mükellefiyettir.

Tevhîd, İslâm akidesinin en büyük ve en temel meselesi olup, tüm tevhd elçilerinin davet ettikleri değişmeyen hakikattir.

Tevhîd, red ve kabul ile ayrıřmaz bir bütün olan dînin en büyük emridir.

Tevhîd, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı zâtında, sıfatlarında ve fiillerinde birleyip, O'nun vasıflarını hiçbir mahlukata vermemektir.

Tevhîd, Allâh'u Teâlâ'yı rubûbiyyetinde, ulûhiyyetinde, isimlerinde ve sıfatlarında birlemek olup, rablık ve ilâhlık vasıflarını sadece Allâh'u Teâlâ'da görmektir.

Tevhîdin Kısımları

Tevhîdin daha iyi anlaşılabilmesi için ulemâmız tevhdî üç kısımda değerlendirmişlerdir. Bunlar; Rubûbiyyet Tevhîdi, Ulûhiyyet Tevhîdi ve İsim ve Sıfat Tevhîdidir. Bu kısımlar çok önemli olduklarından güzelce öğrenilmesi ge-

rekir. Ancak biz burada bu kısımlara kısaca değineceğiz.

Rubûbiyyet Tevhîdi, "Rab" olarak Allâh'u Teâlâ'yı kabul ederek, O'na ait fiillerde O'nu birlemeyi ifade eder. Rubûbiyyet Tevhîdi ile kul, yaratmada ve yaşatmada, rızıklandırmada ve yönetmede Allâh'u Teâlâ'yı birler. Mutlak hükümlerlik ve sahib olma, emir verme ve yasak koyma, her türlü işi idare etme hakkını sadece Allâh'u Teâlâ'da görür.

"De ki: "Sizi gökten ve yerden kim rızıklandırıyor? Kulaklara ve gözlere mâlik olan kimdir? Ölüden diriyi, diriden ölüyü kim çıkarıyor? İşleri kim yürütüyor?" "Allâh" diyecekler. Öyleyse de ki: "Allâh'a karşı gelmekten sakınmayacak mısınız?" İşte O, sizin gerçek Rabbiniz olan Allâh'tır. Hak'tan sonra sadece sapıklık vardır. O halde nasıl oluyor da döndürölüyorsunuz?" [Yûnus: 10/31-32]

Ulûhiyyet Tevhîdi, "İlâh" olarak Allâh'u Teâlâ'yı kabul ederek, kulun kendi fiillerinde ve ibâdetlerinde Allâh'u Teâlâ'yı birlemesidir. Ulûhiyyet Tevhîdi ile kul, gizli ve açık, bedenî ve malî her türlü ibâdetinde Allâh'u Teâlâ'yı birler. Sadece O'na, yalnızca O'nun için

ibâdet eder. Eş koşulanları ve tüm araçları hayatından def eder.

“İyi bilin ki, halis din yalnız Allâh’ındır. O’nu bırakıp da başka dostlar edinilenler; “Biz onlara sadece, bizi Allâh’a daha çok yaklaştırsınlar diye ibâdet ediyoruz!” diyorlar. Şüphesiz ki Allâh, ayrılığa düştükleri şeyler hakkında aralarında hüküm verecektir. Doğrusu Allâh, yalancı ve nankör olanları doğru yola iletmez.” [Zümer: 39/33]

İsim ve Sıfat Tevhîdi, en güzel isimlerin ve en yüce sıfatların Allâh’u Teâlâ’ya ait olduğuna kesin olarak inanıp, bu isim ve sıfatlarla Allâh’u Teâlâ’yı birlemeyi ifade eder. Her türlü noksanlıktan münezze olan Rabbimiz, tüm kemâl sıfatlara sahiptir. Hiçbir mahlukun böyle bir vasfı yoktur. Tüm mahlukat aciz olup, daimî muhtaçtırlar; ancak Rabbimiz, her türlü acizlikten beri olup, daimî kudret sahibidir. Tevhîdin bu kısmını yerine getiren bir Muvahhid, lafızları bağlamalarından kopararak mânâların tahrifine gitmez. Temsilden, tekyiften, ta’tilden, tahriften ve de teşbihten kaçınır.

“En güzel isimler Allâh’ındır. O halde O’na o güzel isimlerle dua edin. O’nun isimleri hakkında ilhâda dalıp, eğri yola gidenleri bırakın. Onlar, yapmakta olduklarının cezasına çarptırılacaklardır.” [A’râf: 7/180]

Tevhîd Ehli

Tevhîd ehli, el-Ehâd ve el-Vâhid olan Rabbini zâtında, isimlerinde, sıfatlarında ve fiillerinde birleyendir. O ki, tek rab ve ilâh olarak Allâh’u Teâlâ’yı kabul edip, sahte ilâhlık ve rablık iddiasında bulunanları kabul etmez. O ki, şirkin

her çeşidini reddedip, kelime-i tevhîdi ve onun şartlarını ihlâsla kabul ederek, tevhîdî akideyi hayat yapar. O ki, İslâm akidesini ve hususiyetle de akidenin temeli olan tevhîdi; kalbiyle tasdik, diliyle ikrar ve amelleriyle onaylar. O ki, elinde kor ateş tutarcasına yaşar ve îmânından taviz vermez.

Aslında tevhîd ehlinin birçok güzel vasıfları vardır. Şimdi de kısaca onlara değinelim ve diyelim ki:

Tevhîd ehli, sadece Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya teslim olandır. Onun boyun eğişi ve zilleti sadece ve sadece Âlemlerin Rabbinedir. O, yaratılmışlar karşısında izzetli olup, onlara boyun eğmez. Ehli küfür, küfür projeleriyle insanlığı kendilerine teslimiyete çağırdıklarında, bir Muvahhid olarak o da, Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya teslimiyete çağırır.

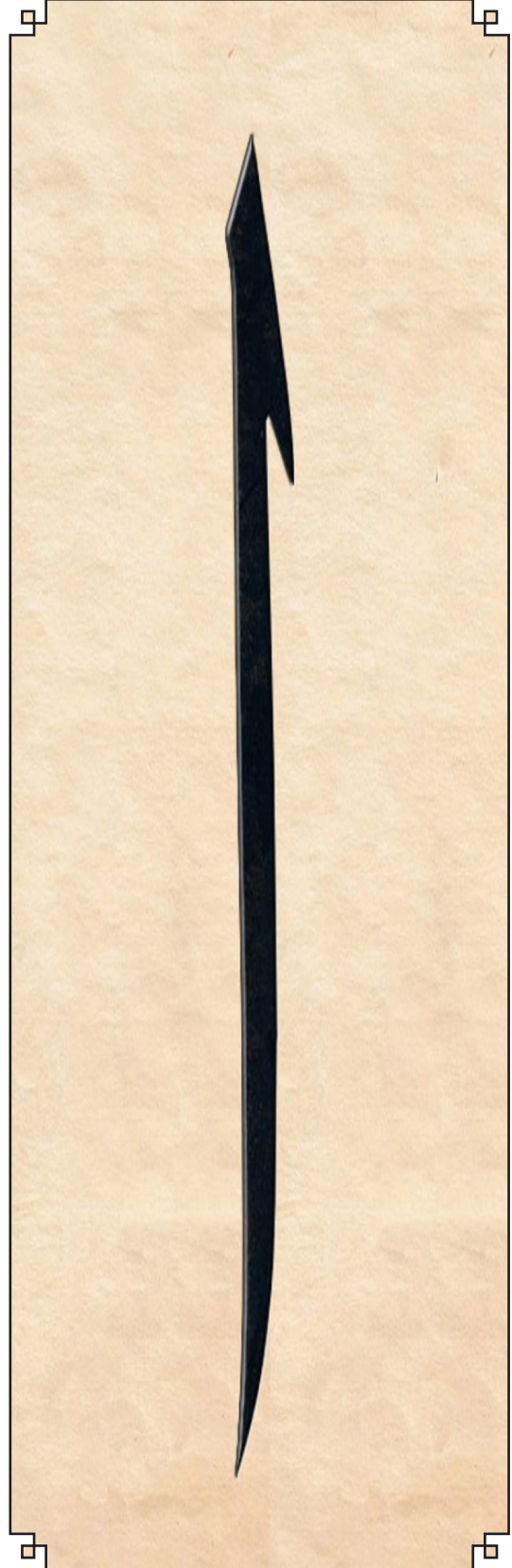
Tevhîd ehli, hayatına İslâm ile yön verir. Yapacaklarını ve yapmayacaklarını cahiliye sistemlerinden almaz. Cahiliyeyi reddeden bir Muvahhid olarak, cahiliyeye ait ne varsa hepsine düşman olup, savar açar. Cahiliye değerlerini hayatından tamamen kovduğu gibi, toplumdaki kovulması için de mücadele eder. Cahiliyedeki yığınların sapık anlayışlarından, sapkın örflerinden, bidât geleneklerinden beridir. Ağaçlara ve kabirlere bağlanan çaputlara, mekânlara asılan boncuklara nefretle bakar. Tüm şirk inançlarının ve amellerinin toplumdaki gitmesi için tevhîdî daveti yapar ve yapmaya çağırır.

Tevhîd ehli, küfürde yarışanları tekfir etmenin, kâfire kâfir demenin tevhîdin bir gereği olduğunu bilir ve tevhîdin gereğini yerine getirir. Bunu yaparken de kendisine ne denildiğini umursa-

maz. Hatta söylenenler, onun azmini ve kararlılığını perçinleştirir. Nebimiz aleyhisselâm'ın karşısında olanları ve onların söylediklerini hatırlar. Hak olduktan sonra, tüm bâtil ehlini karşısına almaktan çekinmez.

Tevhîd ehli, İslâm davasının eri olup, uyduruk bâtil davalardan beridir. Her adamın bir davası olduğu gibi, o tevhîd davasının eridir. Davasına hizmet etmek, onun için şereflerin en büyüğüdür. Bu büyük şrefi elde etmek uğruna hayatını davasına vakfeder. Vakfetmeye çağırır ve vakfedenlerle birlikte hareket eder. Muharref ve uyduruk dînlerden, insanlığın düşmanı izmlerden uzak durur ve onlara düşmandır. Onun gayesi İslâm'ın galibiyeti için mücadele etmek olup, bu gayeye giderken de önüne çıkan tüm engelleri aşar. Engeller ve onların sahipleri, onunla amacının önüne geçemez. Muvahhidlerin ortak gayede toplanması için gayret sarf eder.

Tevhîd ehli, reddedilmesi gerekenleri bir çırpıda reddeden bir Muvahhid olarak, tevhîd ehli olmanın hayattaki en kıymetli şey olduğunun farkındadır ve bunun fark edilmesi için uğraşır. Gece-gündüz yeryüzünde bâtilin izâlesi ve hakkın ikâmesi için çalışır. Bâtila düşman, hakka dosttur. Bâtila düşmanlığa sözde değil özdeyken, hakka dostluğu da yine özdedir. Sevdikleri Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın taraftarları, sevmedikleri tüm geri kalanlardır. Tevhîd ehline olan dostluğu, Âlemlerin Rabbi içindir. Allâh için sever ve yine Allâh için buğzeder. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın dostlarına dostluğunu güçlendirirken, Allâh

Subhânehu ve Teâlâ'nın düşmanlarına da düşmanlığını pekiştirir. Kâfirlerle hiçbir yer ve zamanda dost olunamayacağı şuuruyla hareket eder ve böyle hareket etmeye davet eder.

Tevhîd ehli, herkesi örnek ve önder kabul etmez. Onun örneği ve önderi Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın son elçisi ve O'nun kardeşleri nebilerdir. Onların hayatlarını okur. Sadece okumakla da kalmaz, onların hayatlarından dersler alır. Hayatına bu derslerle yön vermeye çalıştığı gibi, bulduğu her fırsatta da bu seçilmiş hayatlardan kısalar anlatır. Ayrıca son nebinin yolunu ihsân ile tutan o değerli yolcuların yolunu da kendisine yol edinir. O, hiçbir zaman ve mekânda cehâletin babalarını, atalarını önder olarak kabul etmez.

Tevhîd ehli, putlar asrında yaşasa da putperestlerden ve putlardan beridir. Putperestlerin meydanlara dikip, adlarına kanunlar düzdükleri putlarına nefretle bakar. Putların yıkılacağı zamanı gözler, gözlerken de boş durmaz vazifesini yapar. Ayrıca birer tapınak haline gelmiş türbelere de tepkilidir.

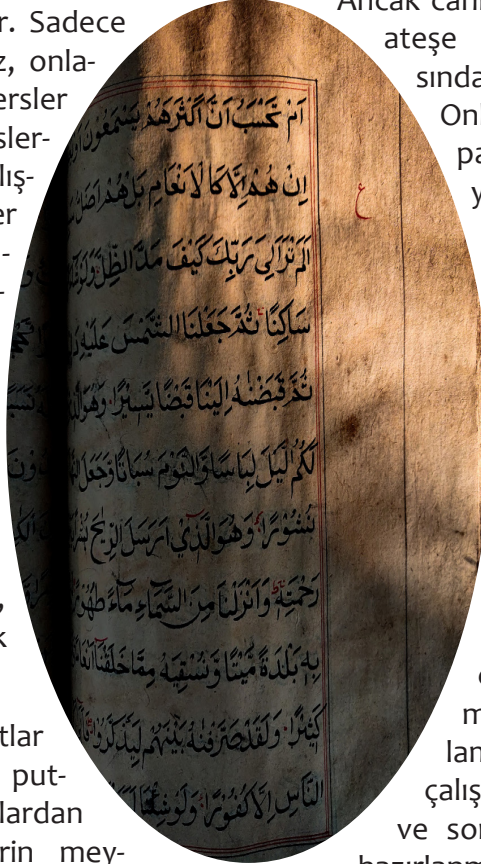
Nebimiz aleyhisselâm'ın Mekke'nin fethiyle putları alaşağı edip kırdığını hatırlar ve Mekkelerin fethini hayal eder.

Tevhîd ehli, cahiliye sistemlerini ve onlara ait ne varsa hepsini bir çırpıda reddeder. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın sistemini benimseyen bir Muvahhid olarak, cahiliyenin değersizliklerine karşı öfkeli ve öfkelerini her fırsatta dile getirir. Ayrıca cahiliye sistemlerine destek olan sözde dîn adamları ve dîndarlara da öfke doludur.

Ancak cahiliye yığınlarının ebedî ateşe gittiği gerçeği karşısında da kalbi burkular. Onlara tevhîdî daveti ne pahasına olursa olsun yapar. Yapılması için Muvahhidleri teşvik eder.

Tevhîd ehli, âhiret adamı olarak en büyük gayenin peşindedir. Onun en büyük gayesi de Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın rızasıdır. Rabbinin rızası için çalışır. "Âhirete îmân ettim" diyerek yetinmez ve âhiret azığı toplamak için gece-gündüz çalışır. İnsanlara âhireti ve sonrasını anlatır. Kendi hazırlanmaya çalıştığı gibi başkalarını da âhirete hazırlamaya çalışır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın rızasını elde etmek için şeytanîleri ve şeytanî düzenleri kızdırması gerekiyorsa, onları kızdırmaktan geri durmaz.

Tevhîd ehli, Müslümanlara şefkatli, tuğyânî kâfirlere ise şediddir. Ancak tüm insanlığın kurtuluşu için uğraşmaktan da geri durmaz. Konuşurken yumuşak söz söyler. Amacı insanların

helâk olması değil, kurtulması; ölmesi değil, ölü kalblerin dirilmesidir.

Tevhîd ehli, ahlâkî değerleri sekülerizmin etik anlayışından almaz. Onların etik değerlerinin değersiz olduğunun farkındadır. İnsanlık ahlâkî buhran-dayken o, selâmetin Nebi'nin ahlâkında olduğunu bilir. Güzel ahlâklı olmak için dua eder, fiili olarak da çabalar. Ümmete güzel ahlâkın hâkim olması için gayret eder. Her yerde Peygambere uymayı sever. Peygamber dualyken, onun dili de dualıdır; hayatın her alanında dualı olmaya çalışır. Sünnetlere yapışır.

Tevhîd ehli, dünyaya kulluk için geldiğinin yakinen bilincindedir. Hiçbir şeyi kulluğunun önüne geçirmez. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya itaati öne alır ve hiçbir şeyi Rabbine itaatin önüne geçirmez. İbâdetlerine bağlıdır. İbâdetleri külfet gören çarpık bakışlıların aksine o, ibâdetleri rahmet bilir. Rahmete ermek için her fırsatı değerlendirir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın kullarını yine Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya ibâdete çağırır.

Tevhîd ehli, adâlet dîninin bağılı olarak yeryüzünde adâlet inkılâbını gerçekleştirmeye çalışırken önce kendinden başlar. Önce kendi âdil olur, adâleti önce kendi hayatında ve elinin altındakilerde tahakkuk ettirir. Büyük adâlet projesinin yürürlüğe konmasında, küçükte olsa bir rol almaya çalışır. Adâlet sâhibi bir âdil olarak zâlimlerin karşısındaki yerini alır ve almaya çağırır.

Tevhîd ehli, Ensarî ve Muhacirî bir kardeşliği yakalamış vahdet ümmetinin özlemindedir. Renkler, diller ve ırklar onun yanında İslâm kardeşliğinin önüne geçemez. O, küçük ve büyük her türlü ırkçılıktan uzak durur. Ümmeti parçalayan maddî ve manevî sınırlara da aldırış etmez. Ümmetin vahdetini zedeleyen her türlü ulusalcılık ayaklarının altındadır. O, ümmetçi olup, ümmetçi olmaya çağırır.

Tevhîd ehli, istişârenin Müslüman'ın vazgeçilmez bir ameliyesi olduğunun bilincindedir ve işlerinde istişâre ehlidir. İstişâreyle hareket eden Müslümanlarla birlikte hareket eder. Münferitliğin kurtuluş ve başarı sağlamadığının farkındadır. Cemaate ve itaate sarılır. Yine kurtuluş ve başarı için ilim ve amelin birlikte olduğunun farkında olarak öğrendiklerini yaşar; yaşamak ve yaşatmak için öğrenir ve öğretir.

Tevhîd ehli, Allâh Subhânehu ve Teâlâ yolunda mücâdele ehlidir. Hayatında cihâd vardır. O, kimi diliyle, kimi kalbiyle, kimi malıyla ve kimi de canıyla Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın dîninin galibiyeti için çalışır. Amacı O'nun dîninin en yüce olmasıdır. Bu amaç için gerektiği yerde, gerektiği gibi Muvahhidlerle birlikte hareket eder. Hayırlı işleri sever, kötü işleri sevmez. Hayırlı işlerin organizasyonunda yer alıp, hayırlara koşar. Hayra destek, şerre set olur. Hayrın ve şerrin küçüğünü küçük görmez, bilakis büyük görüp ona göre davranır. Hayırdan çıkarıp açmaya çağırır, açanların hâdimi olur.

Tevhîd ehli, her işinde ve her meselede İslâm'a göre bir yolu benimser. Asla ve asla İslâmsızlığı benimsemez. İslâmsızlık kimden ve nereden gelirse gelsin reddeder. İslâm'ı edebine kadar

yaşama gayretindedir. Ölüm kendine gelinceye dek haramlarından kaçınır, hatta şüphelerinden bile uzak durma gayretindedir. Helâlden kazanıp, helâle harcar. Helâl yoldan kazanmanın ibâdet olduğunun bilinciyle hareket eder. Takvanın öneminin farkında olup, takva aızıyla yol alır. Haramdan kaçınmanın başı secdeden kalkmasa da muttaki bir kul olamayacağını bilir. Emin bir nasihatçi olup, insanları haramlara karşı uyarır.

Tevhîd ehli, her türlü sıkıntılar ve meşakkatler karşısında sabretmesi gerektiğinin bilincindedir. Belâlar kapısını çaldığında, hatta kapısını kırıp içeri girdiğinde Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya tevekkül eder. Sabreder ve direnir.

Şeytanî ve nefsi kışkırtmalar ruhuna saldırdığında onlara karşı da direnerek saldırıları boşa çıkarır. Bu durumda olanları da uyarır. Hakkı ve sabrı tavsiye eder.

Tevhîd ehli, tevhîd ehli olmanın bedel ödemek olduğunu peşinen kabul eder. Her daim bu bedeli öder. Allâh yolunda başına gelenlerden haz alır. İbn Mesud radîyallâhu anhu'nun kâfirler tarafından hırpalandığında

izzet ehli olarak onları zelil gördüğü gibi, saldırganları zelil görür. Saldırıları î mânını kuvvetlendirip, azmini pekiştirerek, O'nu Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya daha da yaklaştırır.

Tevhîd ehli, daimî bir gevşekliğe ve hüzne kapılmaz. Üzüntülerin ve yığınlığın çelmesini yese bile, düştüğü yerden tekrar kalkar ve yoluna devam eder. İzzetin; Allâh'u Teâlâ'da, O'nun Rasûlünde ve de tevhîd ehlinde olduğunu aklından çıkarmaz. Unutanlara hatırlatır, bilmeyenlere ise öğretir.

Son Olarak

El-Hâdî olan Rabbimizden niyâz ederiz ki:

Bizlere her daim hakkı hak, bâtili da bâtil olarak gösterebilir ve bizleri nusuiretiyle hakka ittiba ettirip bâtıldan da içtinab ettirsin.

El-Hafîz olan Rabbimiz, bizleri bâtıldan koruduğu gibi bâtilin ehlinde de korusun. Bizleri Hak'kın hizbinden ve hizmetkârlarından eylesin. Allâhumme âmin.

Yazımızın faydalı olmasını ve şuur vermesini diliyorum. Zira her bir yazımızın asıl amacı, faydalı olmak ve şuur vermektir. Yazı ve yazar görevini yapmışsa ne mutlu!

Bir başka yazıda görüşmek dileğiyle sizleri emanetleri zayi etmeyen Allâh'u Teâlâ'ya emanet ediyorum.

Tüm tevhîd ehline selâm ve dua ile...

ÇOCUKLAR İÇİN İNANÇ ESASLARI

TEVHİDİN KISIMLARI

Kaan Sâlih

Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın ismiyle...

Bil ki güzel yavrum! Yaratılış amacımız tevhîddir,

Tüm Peygamberler tevhîd ile gönderilmişlerdir,

Ey güzel yavrum! Yaratılış amacımız tevhîddir. Allâh'ı Teâlâ bizleri, oyun ve eğlence için değil, kendisini tevhîd etmemiz için yarattı. Allâh'ı Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Ben cinleri ve insânları, ancak bana ibâdet etsinler (beni tevhîd etsinler) diye yarattım.” [Zâriyât: 51/56]

Ey güzel yavrum! Allâh'ın peygamberlerini göndermesinin nedeni ve peygamberlerin kendisi ile gönderildikleri şey de ancak tevhîddir. Allâh'ı Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun, biz her ümmete: ‘Allâh'a kulluk edin ve tâğûttan kaçının’ diye bir rasûl gönderdik.” [Nahl: 16/36]

“Senden önce hiçbir rasûl göndermedik ki ona: Şüphesiz, benden başka hiçbir ilâh yoktur. Öyleyse bana ibâdet edin’ diye vahyetmiş olmayalım.”
[Enbiyâ: 21/25]

Bu nedenle yavrum! Yaratılış amacına uygun olarak yaşa! Peygamberlerin ilk sözlerinin ve ilk emirlerinin tevhîd olduğunu bil ve bunu asla aklından çıkarma! Yaratılış amaçlarına uygun olarak yaşamayanların yaşantıları seni aldatmasın! Her kul, yaptıklarıyla ya da terk ettikleriyle kendi nefesine şahitlik etmektedir. Senin îmânının şahidi, emrolunduğun tevhîd olsun!

Tevhîd, Allâh'ı zâtında ve rabliğinde bir kılmaktır,

İlâhlığında, tüm isim ve sıfatlarında bir tanımaktır,

Ey güzel yavrum! Müslümanlar olarak bizler, Allâh'ı tevhîd ederiz. Tevhîd, Allâh'ı Teâlâ'yı zâtında ve rabliğinde, ilâhlığında, isim ve sıfatlarında bir kılmaktır. Allâh'ı Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“De ki: O Allâh (zâtında, rablığına ve ilâhlığında) tektir.” [İhlâs: 112/1]

Allâh’u Teâlâ’yı rablığında tevhîd etmek, rubûbiyyet tevhîdidir. Tevhîdin bu çeşidi, Allâh’u Teâlâ’yı yaratan ve hayat veren, rızık ve nimetler bahşeden, mülk ve iktidar sâhibi, yönetici ve hükmedici, terbiye eden ve doğru yolu gösteren olarak birlemekle gerçekleşir. Allâh’u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbi (olan Allâh) Azîzu’l-Ğaffârdır (üstündür, çok bağışlayıcıdır).” [Sad: 38/66]

“İşte Rabbiniz Allâh budur. O’ndan başka ilâh yoktur. O, her şeyin yaratıcısıdır. Öyleyse yalnız O’na ibâdet edin. Zîrâ O, her şeye vekîldir.” [En’âm: 6/102]

Allâh’u Teâlâ’yı ilâhlığında tevhîd etmek, ulûhiyyet tevhîdidir. Tevhîdin bu çeşidi, Allâh’u Teâlâ’yı tek gerçek ilâh olarak kabul etmekle ve sadece O’na ibâdet etmekle gerçekleşir. O’ndan başka ibâdet olunanları, bu ibâdet olunanlara ibâdet edenleri ve ibâdetlerini reddetmek de ulûhiyyet tevhîdinin gereğidir. Aksi halde ulûhiyyet tevhidi gerçekleşmez. Allâh’u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Eğer göklerde ve yerde Allâh’tan başka ilâhlar olsaydı, ikisinin de düzeni bozulup gitmişti. Arş’ın Rabbi olan Allâh, onların niteledikleri şeylerden yücedir.” [Enbiyâ: 21/22]

“Bu böyledir. Çünkü Allâh hakkın tâ kendisidir, onu bırakıp da taptıkları ise bâtıldır. Şüphesiz Allâh çok yücedir, pek büyüktür.” [Lokman: 31/30]

Allâh’u Teâlâ’yı isim ve sıfatlarında tevhîd etmek, isim ve sıfat tevhîdidir. İsim, Kur’ân ve Sünnet’te Allâh’u Teâlâ’nın isimlendirdiği şeydir. Sıfat ise Kur’ân ve Sünnet’te Allâh’u Teâlâ’nın vasfedildiği şeydir. Tevhîdin bu çeşidi, Kur’ân ve Sünnet’te gelen tüm isimleri ve sıfatları kabul etmekle gerçekleşir. En güzel isimler ve en kâmil sıfatlar Allâh’ındır. Allâh’u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“En güzel isimler Allâh’ındır. O halde O’na o güzel isimleriyle duâ edin. O’nun isimleri hakkında yanlış yola sapanları bırakın. Onlar yaptıklarının cezasına çarptırılacaklardır.” [Araf: 7/180]

“Kötü sıfatlar âhirete inanmayanlara aittir. Mesel-i a’lâ/en yüce sıfatlar ise Allâh’ındır. O, Azîz (mutlak güç sâhibidir) ve Hakîm’dır (hüküm ve hikmet sâhibidir).” [Nahl: 16/60]

Bu nedenle yavrum! Allâh’u Teâlâ’yı zâtında, rablığında, ilâhlığında, isim ve sıfatlarında bir ve tek kıl! O’ndan başkasına O’na âit sıfatları ve isimleri asla verme! Rab ve ilâh olarak sadece Allâh’ı kabul et ve bunun gereğini yerine getir. İşte bu en büyük kurtuluştur.

Rabbimiz Allâh, yaratan, yaşatan ve yönetendir,

Sevk ve idâre, tasarruf ve kader O’nun emri ile dir,

Ey güzel yavrum! Rabbimiz Allâh’u Teâlâ’nın rablığının gereği olarak bazı sıfatları vardır. Bu sıfatlarda O’nu bir kılmak rubûbiyyet tevhîdinin bir gereğidir. Bu sıfatlardan bazıları yaratmak, yaşatmak, yönetmek, sevk ve idâre etmek, tasarrufu elinde bulundurmak ve mahlukata dâir tüm kaderleri tayin etmektir. Allâh’u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş’a istivâ eden, geceyi, durmadan kendisini kovalayan gündüze bürüyüp örten; güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş durumda yaratan Allâh’tır. İyi bilin ki, yaratmak da emretmek de O’na mahsustur. Âlemlerin Rabbi Allâh ne yücedir!” [Arâf: 7/54]

“De ki: ‘Kimdir sizi gökten ve yerden rızıklandıran? Kimdir kulaklarınızı ve gözlerinizi yaratan? Kimdir ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran. Kimdir bütün işleri çekip çeviren, kâinatı yöneten. ‘Allâh!’ diyecekler. De ki: O hâlde, Allâh’a karşı gelmekten sakınmayacak mısınız?’ [Yûnus: 10/31]

“Andolsun, eğer onlara: ‘Gökleri ve yeri kim yarattı?’ diye sorsan, mutlaka ‘Allâh’ derler. De ki: ‘Hamd, Allâh’a mahsustur.’ Fakat onların çoğu bilmezler.” [Lokmân: 31/25]

“Hüküm vermek yalnızca Allâh’a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibâdet etmemenizi emretmiştir.” [Yûsuf: 12/40]

Bu nedenle yavrum! Allâh’u Teâlâ’yı rubûbiyyetinde tevhîd et! O’ndan başkasına yaratmak ve yönetmek, hükmetmek ve tasarruf etmek, sevk ve idâre etmek, kaderleri belirlemek, yazmak, dilemek ve zamanı geldiğinde onları yaratmak sıfatlarını verme!

Allâh’tan başka hiçbir zât bu sıfatlara sâhib değildir. Bu ve diğer rablık sıfatlarında sıfatlarında Allâh’ı tevhîd et!

İlâh kendisine itaat edilerek ibâdet edilenlerdir,

Bil ki tek gerçek hak ilâh Allâh Azze ve Celle’dir,

Ey güzel yavrum! İlâh kendisine ibâdet edilen şey demektir. İbâdetin temelinde itaat vardır. Tam bir teslimiyet ve rıza ile gerçekleşen itaat olmadan ibâdet gerçekleşmez. Teslimiyet ve zilletle, sevgi ve saygıyla itaat edilecek tek zat Allâh’u Teâlâ’dır. Çünkü O, tek gerçek hak ilâhtır ve ibâdeti sadece O, hak eder. O’ndan başka kendilerine ibâdet edilenlerin tümü sahte ve bâtildir. İbâdet cinsinden hiçbir ameli hak etmezler. Allâh’u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Allâh’u Teâlâ şöyle buyurdu: İki ilâh edinmeyin! O ancak tek ilâhtır.” [Nahl: 16/51]

“İlâhınız tek ilâhtır. O’ndan başka ibâdete lâyık ilâh yoktur. O, Rahmân’dır, Rahîm’dir.” [Bakara: 2/163]

“(Allâh) Göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbi’dir. Şu halde O’na ibâdet et ve O’na ibâdetinde kararlı ol. Hiç O’nun adaşı (dengi ve benzeri) olan birini biliyor musun?” [Meryem: 19/65]

“Hâlbuki onlara, ancak dîni Allâh’a has kılarak ve hanîfler olarak Allâh’a kulluk etmeleri, namazı kılmaları ve zekâtı vermeleri emredilmişti. İşte bu dosdoğru dîndir.” [Beyyine: 98/5]

İbâdet, Allâh’ın sevip râzı olduğu şeylerin tümünü içine alan kapsamlı bir kelimedir. Bu da Allâh’u Teâlâ’nın emrettiği şeylere bağlanmak; nehyettiği şeylerden de kaçınmak sûretiyle O’na itaatte bulunarak, sevgi ve tâzim ile boyun eğmek demektir. Bu nedenle yavrum! Allâh’u Teâlâ’yı bir ve tek ilâh olarak kabul et! O’nun dışında kendisine ibâdet olunanları red ve inkâr et! Allâh’tan başka hiçbir zâtı ilâh olarak kabul etme ve O’ndan başkasına ibâdet cinsinden hiçbir ameli yöneltme! İbâdetlerinin tümünü bir ve tek olan Allâh için kıl! İşte bu en büyük selâmettir ve Allâh’ın güvencesi altına girmektedir.

Rablık sıfatlarını O’ndan başkasına vermek şirktir,

O’ndan başkasına ibâdet yöneltmek de aynı iştir,

Ey güzel yavrum! Rablık sıfatları daha önce geçtiği üzere yaratmak ve yaşatmak, yönetmek ve hükmetmek, sevk ve idâre etmek, fayda ve şifa vermek, tasarruf ve imdat etmek gibi sıfatlardır. Bu sıfatları O’ndan başkasına vermek şirktir. Şirk koşan müşriktir ve ebedî olarak Cehennemde kalacaktır. Allâh’u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“O’nun benzeri hiçbir şey yoktur.” [Şûrâ: 42/11]

“O’nun hiçbir dengi yoktur.” [İhlâs:112/4]

Allâh’u Teâlâ’dan başkasına ibâdet

etmek de şirktir. Çünkü bu, O’ndan başka ilâh edinmek ve Allâh’a yapılması gerekli olan amelleri O’ndan başkasına yapmaktır. Allâh’u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Allâh’a (tevhîd üzere) ibâdet edin ve ona hiçbir şeyi şirk koşmayın.” [Nisâ: 4/36]

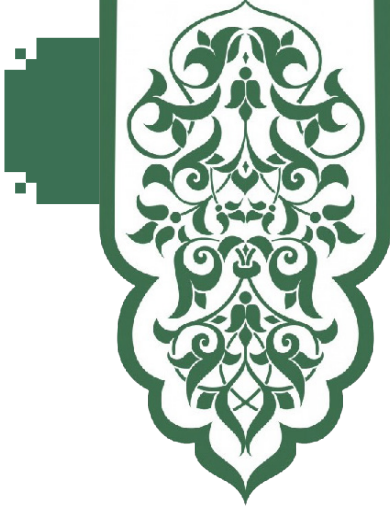
Bu nedenle yavrum! Allâh’a âit olanı, O’na âit kıl! Ona ne rablığına ne de ilâhlığına eş ve ortak tanıma! Namaz, oruç, zekât, hac, kurban, adak, duâ, yardım isteme, sığınma, tevekkül ve hüküm isteme gibi hiçbir ibâdeti O’ndan başkasına asla yapma!

Allâh’ın kendi zâtına âit isimleri ve sıfatları vardır,

Onları geldikleri gibi kabul etmeyenler bid’atçıdır,

Ey güzel yavrum! Allâh’u Teâlâ’nın kendi zâtına âit isimleri ve sıfatları vardır. Bunlardan bazıları el-Ahad ve el-Hayy, el-Evvel ve el-Âhir isimleridir. Hayat ve ilim, bekâ ve kudret gibi zâtî sıfatlarıdır. Bazıları da nüzul ve istivâ, rızâ ve gazâb gibi fiili sıfatlardır. Tümünü Allâh’u Teâlâ’ya yakışır şekilde geldikleri gibi kabul etmek îmânın gereklerindedir. Bu sıfatlardan bazılarını kabul etmek bazılarını da reddetmek bid’attır. Bunun gerekçesinin ne olduğunun önemi yoktur, bunu yapan tevbe etmesi gereken bir bid’atçıdır.

Bu nedenle yavrum! Allâh’u Teâlâ’nın isim ve sıfatlarının tümüne O’na yakışır bir şekilde îmân et! Bir kısmını kabul edip diğer kısmını kabul etmeyen bid’atçı kimselerden ve görüşlerinden uzak dur! Kur’ân ve Sünnet ile gelen her şeyi hak ve doğru kabul et!

TEFEKKÜR NOTLARI

MEKKE'DE TEVHİDİN İNŞASI

Enes Lütfü

Vahiy damlalarıyla kuru kalpleri yeşerten Allâh Azze ve Celle'nin ismiyle... Sadrında işlediği vahyi, hayat pınarından akıtıp, ümmetine can suyu yapan Nebimize salât ve selâm olsun. Vahyin yıkadığı Sünnet elbisesini üzerlerine giyen Ashâb-ı Kirâm'a da ihtirâm ederim.

Değerli okuyucularımız! Zulmün karanlıklarından adaletin aydınlığına, köleliğin esâretinden insanlığın özgürlüğüne, Cehennem'in şakiliğinden Cennet'in saidliğine geçmek bir adımdır; o da "tevhîd" dir. Kulluk kimliğini kaybetmiş, dizleri üzere çöke kalmış ümmî toplumların, önce ihyası sonra kıyâmı; "tevhîdin inşâsı" ile olmuştur. Gönderilen nebiler ve indirilen vahiyler ile toplumların imârı böyle gerçekleşmiştir. Ve biz şimdi bu serüvenin son sahnesi olan Mekke'deyiz. Şeytanın ümidini kestiği yerde başlayan diriliş ve direnişteyiz.

Mekke Değerlendirmesi

Seçtiğini yaratan, yarattıklarından da seçen Allâh Azze ve Celle, beldeler arasından Mekke'yi seçmiş ve onu şehirlerin anası kılmıştır. İlk ibâdet merkezi burası

kılınmış, nebilere sonuncusu burada doğmuştur. Dünyanın bağrında Mekke, Mekke'nin bağrında Kâbe inşâ edilmiştir. Kâbe'nin gölgesinde de bağrında tevhîdi taşıyan insanlar yetişmiştir.

Mekke'de ilk tevhîd hareketi, haniflerin atası İbrâhim aleyhisselâm ile başlamıştır. O, hür ve gür bir sedayla buradan bütün dünya insanlarını, âhiret yolculuğuna çağırmıştır. O günden bu zamana insanlar bu çağrının etrafında dönüp durarak; "bizler nihâyetinde âlemlerin Rabbine dönüyoruz" derler.

Mekke, ıssız çorak bir bölgeyken, İbrâhim aleyhisselâm'ın hicretiyle şehirleşmiştir. İsmâil aleyhisselâm'ın izdivâcı üzere Mekke'de "Arab-ı Mustaribe" denilen yeni bir Arab soyu gelişmiş ve bu soy, köklü bir dağılımla birçok kollara ayrılmış ve kabileler halini almıştır. En meşhur kabilesi ise, İsmâil aleyhisselâm'dan Muhammed aleyhisselâma uzanan Kureyş kabilesidir. İbrâhim ve oğlu İsmâil aleyhimâsselâm Mekke'de tevhîd davetini sürdürmüş ve başarılı olmuşlardır.

Tevhîdin sembolü olarak; Mekke’de ki Kâbe’yi temelleri üzerine ihya etmişlerdir.

Kabul Edilen Duâ

Mekke’de varlık gösteren baba ile oğlun, hem dinleri hem de soyları yaygınlaştırmıştır. Onlar, hanif dinin korunması için, kendi soylarından birini göndermesi için Rablerine şöyle duâ etmişlerdi:

“Rabbimiz! Soyumuzdan, onlara senin ayetlerini okuyacak, kitabı ve hikmeti öğretecek, onları arındıracak bir elçi çıkar. İzzet ve hikmet sahibi yalnız Sensin!” [Bakara: 2/129]

El-Mucîb olan Rabbimiz, bu duâya icabet etmiş ve asırlar sonra Muhammed aleyhisselâm’ı, Millet-i İbrahim’in temsilcisi olarak göndermiştir.

Nebimiz aleyhisselâm’ın, İbrahim aleyhisselâm ile soy bağı, İsmâil aleyhisselâm’ın torunlarından olan Fihri ile kurulmaktadır. Fihri’nin diğer ismi Kureyş’tir. Kabilesine de onun ismi verilmiştir. Bu soy bağına Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’e ulaşması şu şekildedir:

“Fihri (Kureyş), Galib, K’ab, Mürre, Kilab, Kusay, Abdumenaş, Haşim, Abdumuttalib, Abdullâh, Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem.”

Peygamberimiz aleyhisselâm, Mekke halkını Halilullâh’ın dini üzere bulamamıştır. Şeytan lânetullâhi aleyh onlara musallat olmuş, taştan kalpler tekrar taşlara tapar olmuştur. Tevhîdin yerini şirk almış, güzel ahlâk bozulmuş ve ameller kirlenmiş, insanlar nasıl bir ilâh görmek istiyorlarsa, putlarını öyle imal etmişlerdir.

Mekke bir zamanlar kuldu putlara.

Putlar da muhtaçtılar bu kullara.

Bir ses bir göz lazım bu tenakuza.

Baksana Ebu Cehil’e rablik taşıyor Lat’a,

Bozulan akîdenin peşini muhakkak kirli bir ahlâk takip eder. Toplumunu ifsâd eden her türlü münker yaygınlaşır, kimse buna ses çıkaramaz. Zulüm yangınında kavrulan güzelim Mekke’de de durum böyleydi. Zalimlerin ellerinde halkın emeği, ayaklarının altlarında ise haysiyetleri vardı. Halkın putlara hediye ettiği mücevherleri bile korkmadan çalacak kadar sadâkatsizlerdi.

Mekke’de hırsızlık yaygındı geçmişte.

Putların mücevherleri tehlikede.

Bir el bir ayak lazım şimdi bu zulme

Baksana Ebu Leheb'e çalıyor bî edebce.

Ahlâk, amellerin kendisini takip ettiği rehberdir. Güzel ahlâk, güzel amel ile neticelenir. Zıttı da malumunuz üzeredir. İnanç ve ahlâk yönünden bozulan Mekke, amel yönünden de insanlığı katleden en çirkin yüzünü gösteriyordu. Küçücük kızları utanç sebebi görüp diri diri toprağa gömüyorlardı. Kızlarıyla birlikte geleceklerini gömüyorlardı ama farkında değillerdi.

Mekke'de küçük kız olmak büyük suç idi.

Diri diri candı bu toprağın yediği.

Anlayamadım gitti ben bu cehaleti.

Baksana bindiği dal değil miydi bu kestiği.

Zulmün en karanlık noktasına gelindiğinde, İbrahim aleyhisselâm'ın duâsı gerçekleşmiştir. Mekke'yi yeniden köklerine döndürecek bir Peygamber doğmuştur.

İnsanlar, manevi ölümlerinden sonra tevhid ile dirilecekler ve şirke karşı direneceklerdi. Mekke, inen vahiylerle ikinci defa ihya oluyordu.

Vahyin Fonksiyonu

Vahiy sözlükte; "işâret etmek, gizli yolla bildirmek" gibi anlamlara gelmektedir. İstılâhta ise; "Allâh'ü Teâlâ'nın Peygamberlerine emir ve yasaklarını bildirmesi" demektir. İslâm, vahiyle başlamış ve vahiyle korunmuştur. Kıyamete kadar da vahiyle ayakta duracak ve Müslümanları da ayakta tutacaktır. İbrâhim aleyhisselâm'dan sonra mânen çorak bir bölgeye dönüşen Mekke; vahiyin hayat

dolu buyruklarıyla yeşermiştir. İnen vahiy, öncelikle Nebimizi irşâd ederken sonrasında da insanları; itikâdî, ahlâkî ve amelî alanlarda yeniden inşâ ediyordu. Bu insanlığın gördüğü en büyük devrimdir.

Nebinin İrşâd Edilmesi

Allâh Rasûlü, inen vahiylerle yaşadığı duygularının ve düşüncelerinin ismini bulmuştur diyebiliriz. Çünkü o, ismet sıfatına sahiptir; şirk işlemiyor, hayâsızlık etmiyor ve kötü amellerde bulunmuyordu. Toplumun halinden çok rahatsız oluyor ve bu durumu en çok kendisi değiştirmek istiyordu. Ancak yol almak ve aldırma adına henüz bir şey bilmiyordu. Vahiy gelene kadar kendisinin yüce bir görev için seçilmiş Peygamber olduğunu dahi bilmiyordu. Nihayet Rabbimiz, bu hallerinin İslâm olduğunu kendisinin de Allâh'ın Peygamberi olduğunu bildirmiştir. Böylece inen vahiyler tevhid elçisini, irşâd etmiştir.

"(Ey Muhammed!) Göğsünü genişletmedik mi? Belini büken yükünü üzerinden kaldırmadık mı? Senin şanını yüceltmedik mi? Şüphesiz zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Gerçekten zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Öyleyse bir işi bitirince diğerine koyul. Ancak Rabbine yönel ve yalvar." [İnşirâh Sûresi: 94/1-8]

Peygamberimiz aleyhisselâm beşer aleminde olmakla beraber, vahiy alemine dahil edilmiştir. O'na gaybtan haberler verilmiş, ahiret hallerinden emin kılınmıştır. Akli, vahiy anlayan nebevî zekayla takviye edilmiş, ilâhî yardımcı O'nunla beraber olmuştur. Artık sıra, insânların bağrında tevhidî inşâ etmeye gelmiştir.

Nebinin İnşâ Etmesi

Peygamberimiz inen vahyin nurunu; önce akrabalarına, sonra kavmine ve daha sonra bütün dünyaya yaymıştır. Çağırılmış olduğu din, insanı insan yapan İslâm dinidir. İçerisinde; inanç, güzel ahlâk ve sâlih ameller gibi evrensel ilkelere barındırmaktadır. Bu dine Kureyş halkı kadar, bütün insanlar da muhtaçtı. O nedenle Nebimiz aleyhisselâm özel olarak Mekke'ye, genel olarak bütün dünyaya gönderilmiştir. O günün Mekke'sini yeşerten vahiy, günümüzü de yeşertmektedir. O günün Mekke'sine can suyu olan Sünnet, günümüze de can suyu olmaktadır. Ve bize düşen; vahyin yıkadığı sünnet elbisesini giymektir, Ashâb-ı Kirâm gibi...

Peygamberimiz aleyhisselâm diriliş ve direniş hareketini üç aşamada, farklı metotlarla gerçekleştirmiştir. Gelişen aşamaların hepsi Allâh'ü Teâlâ'nın emirleriyle gerçekleşmekteydi. Rabbimiz zaman ve mekâna göre Peygamberimizin güç oranını değiştirttikçe, davet metodunu da değiştirmiş ve geliştirmiştir. Bu merhâleleri şu şekilde sıralamak mümkündür:

a) Eğitim ve Terbiye Merhâlesi (Gizli Davet)

b) Sabır ve Direniş Merhâlesi (Açıktan Davet)

c) İktidar ve Temkin Merhâlesi (Kıtal ile Davet)

Şimdi bu merhâleleri ayrı başlıklar altında kısa ve öz bir şekilde açıklığa kavuşturalım.

1) Eğitim ve Terbiye Merhâlesi (Gizli Davet)

Davetin bu aşamasında tevhid elçisi Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem, eğitimi esas almış ve insanlara gelen vahyin içeriklerini öğretmiştir. Vahiy, bu aşamada genel hatlarıyla; itikâd ve güzel ahlâk esasları üzerine inmekteydi. Amelî hükümleri ihtiva eden ayetler ise daha çok Medine döneminde gelecektir.

Rasûllullah aleyhisselâm, eğitim ve terbiye merhâlesinde, öncelikle çekirdek kadroyu oluşturmayı hedeflemiştir. İlk dönemde davetin içeriği açık, teşkilatlanma gizliydi. Herkese değil, seçilen insanlara tebliğ ulaştırılmaktaydı. Peygamberimiz aleyhisselâm'ın bu usulle

kazanmış olduğu ilk dava arkadaşı; Ebu Bekir es-Siddik radiyallâhu anhu'dur.

Nebimiz aleyhisselâm'ın bu aşamada yapmış olduğu en etkili faaliyetlerden birisiyse; Dâru'l-Erkâm'ı kurmaktı. İmân edenleri burada eğitiyor, daveti buradan yönetiyordu. Eğitilen sahâbiler, zorluk zamanları geldiğinde dimdik ayakta duran ve dini ayakta tutmaya çalışan insanlar olmuşlardır. Allâh hepsinden razı olsun.

2) Sabır ve Direniş Merhâlesi (Açıktan davet)

Davetin bu aşamasında, Rasûlullâh aleyhisselâm hitap ettiklerini bir üst basamağa çıkarmış ve vahyin içeriğini bütün Kureyş halkına ilan etmiştir. İnsanlara tevhîdi emrediyor, meydandaki putların bâtil olduğunu ifade ediyordu. Artık davetin içeriği gibi teşkilatlanması da açıktı.

Bu aşamada Allâh Rasûlü kitleleşmeyi hedef edinmiştir. Kabilelere, heyetlere, münferid gelen hacılara İslâm dininden bahsetmiştir. Bu usulle, Mekke ve dışındaki birçok önemli isim davete kazanılmıştır.

Allâh Rasûlü'nün değişen tavrı karşısında, Kureyş müşriklerinin tavrı da değişmiştir. Müşrikler, imân edenlere zulmediyorlar, işkenceler yapıyorlar hatta kimini şehid ediyorlardı. Allâh Rasûlü aleyhisselâm ise tevhîd erlerine sabır ve ihsan gibi ahlâki kavramlar tavsiye ediyor ve onlardan güzel bir direniş bekliyordu. O nedenle davetin bu aşamasını; sabır ve direniş merhâlesi olarak isimlendirmek uygundur. Muhakkak ki dava, sabredenlerin omuzlarında yükselmiştir. Allâh onlardan razı olsun.

3) İktidar ve Temkin Merhâlesi (Kıtla ile Davet)

Davetin bu aşaması Medine'yi temsil etmektedir. Allâh Rasûlü aleyhisselâm, Mekke'sinden Medine'ye hicret etmiş,

Ensar'ın yardımıyla devlet gücüne sahip olmuştur. Devlet statüsü kazanan Peygamberimiz aleyhisselâm, hedef kitlelerini daha genişleterek, zamanla dünya devletlerini tevhîde davet etmiştir. Arab Yarımadasında ve dışındaki komşu ülkelere davet mektupları göndermiştir. Bu devletlerin başında dönemin süper güçleri olan Rum Krallığı ve Fars Krallığı gelmektedir.

İnen ayet-i kerimeler de daha çok hükümleri ihtiva ediyorlar ve İslâm şeriatını iyice belirginleştiriyorlardı. Rabbimiz davetin bu merhalesinde cihadın peygamberine kıtal için izin vermiştir. Cihad ve kıtalla birlikte Müslümanlar tek bir gaye edinmişlerdir; o da “La ilâhe illallâh” sözünün en yüce söz olmasıdır. Yani, tevhîdin şirke karşı galib gelmesidir.

Peygamberimiz aleyhisselâm, bu evrensel davetle; seni, beni ve bizi kazanmıştır, kıymetli kardeşim! Yarınlar da ise kimleri kazanacaktır bilemeyiz; ama bu daveti yarınlar a taşıması gerekenler bizleriz.

Sonuç Olarak

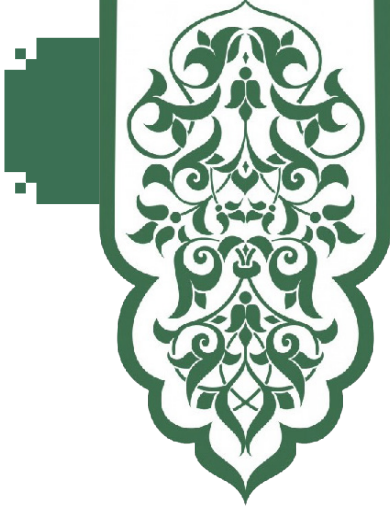
Muhakkak ki geçmişi bilmek ve geçmişten dersler çıkartmak, geleceğe yön vermek için gereklidir. Köklerini bilmeyen bir toplumun dalları yarınlar a uza-

namaz. Yaşamış olduğumuz toplumun haline üzüyor ve bu vesileyle onlara köklerini hatırlatmak istiyoruz.

Muhakkak ki sözlerin en doğrusu, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın sözüdür, yolların en hayırlısı ise Muhammed sal-lallâhu aleyhi ve sellem'in yoludur.

Bu hak yolun muvahhidlerine selâm olsun...

İRŞAD VAKTI

TEVHÎDİN SESİ: BİLÂL BİN REBAH

Ali Eren

Bir ve tek olup hiçbir şerîki olmayan Allâh Azze ve Celle'nin adıyla... Allâh'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selâm olsun.

Fitnelerin gittikçe arttığı bir zaman dilimine şâhid olmaktayız. Şüphe ve şehvet fitneleri oldukça yaygınlaşmış, insanlığı her yönden kuşatmış durumdadır. Bundan sebep, kişilerin fıtratları bozulmuş, dinleri erozyona uğramıştır. Bu fitneler, bir sel gibi muvahhid Müslümanların üzerine de akmaktadır. Ancak selin şiddeti ne kadar çok olursa olsun Müslümanlar'ın, İslâm üzere sebat etmeleri kaçınılmazdır.

İslâm üzere sebat edebilmek için de birtakım vesilelere ihtiyaç vardır. Bu vesileler pek çoktur. Ancak husûsen, sâlih zâtların kıssalarını bilmek, sebatkâr olabilmek için oldukça etkilidir. Allâh'u Teâlâ bu kıssalar ile kulların kalblerine sebat vermektedir. Bu minvalde bizler de sâlih bir zâtın hayatından bahsedeceğiz, inşallâh.

Bakışlarımızı Asr-ı Saâdet'e çeviriyoruz. İşte huzurlarımızda Ashâb'ı Gûzin. Her biri, gökteki birer yıldız gibi nasıl da parlıyor. Allâh'ı ve Rasûlü'nü en çok seven o seçilmiş nesil... Allâh hepsinden razı olsun. Ancak aralarında bir zât var ki, siyah bedeninden çıkan bembeyaz nurlar gözlerimizi alıyor. Asırlar öncesine ait bir nur bu, mesafe tanımaksızın yanımıza kadar uzanan... Evet, bu nurun sahibi, Rasûllulâh aleyhisselâm'ın müezzini, Bilâl bin Rebah radîyallâhu anhu. Dininden asla taviz vermeyen, tağutları o meşhur 'ahad' sözüyle yerle bir eden tevhîd müdâvimi... Asırlar geçmiş olsa da ismi altın harflerle yazılı olan, o mübârek tevhîdin sesi olan müezzin...

Bilâl radîyallâhu anhu Kimdir?

Bilâl radîyallâhu anhu'nun, İslâm öncesindeki hayatına dair pek fazla bilgiye sahip değiliz. Ancak rivâyetlere göre, Cumahoğulları kabilesinde dünyaya gelmiştir. Cârîye olan annesinin adı Hamâme, köle olan babasının adı ise Rebah'tır.

Fiziki özelliklerinden bahsedecek olursak: Bilâl radîyallâhu anhu, siyah tenli, sık ve siyah saçlı, seyrek sakallı, zayıf yapılı ancak uzun boylu, tok ve güzel sesli bir kimseydi. Ahlâki özelliği olarak da şunları zikredebiliriz: O, tevazu ehli biriydi. Kendisine övgüler sunulduğunda “Ben ancak bir Habeşî’yim. Düne kadar da bir köleydim” der, boyunu eğer, gözyaşlarını tutamazdı. Bu hâller ancak, güzel ahlâka sahip, rikak ehli birinden tezâhür edebilir. Yoksa nasırlaşmış kalp sahipleri, ağlamayı pek beceremezler.

Bilâl radîyallâhu anhu’nun Müslüman Oluşu

Allâh’u Teâlâ, Bilâl radîyallâhu anhu’nun kaderini, Mekke’de, Benî Cumah kabilesinde, bir köle olarak yazmıştı. Mekke’nin ileri gelenlerinden olan Ümeyye bin Halef’in kölesiydi Bilâl. Tıpkı diğer köleler gibi, çok monoton bir hayatı vardı. Belki de yaptığı en özel şey, efendisinin develerini gütmektir. Çünkü Bilâl, develerle beraberken bir köle değil efendiydi.

Son zamanlarda Mekke’de, alışılmadık haberler duyuluyordu. Muhammed

(aleyhisselâm), bir peygamber olduğunu ve kendisine tâbi olmayanların cehenneme gireceğini söylüyordu. Bu durum, Kureyş’in huzurunu epeyce kaçırmıştı. İnsanlar aralarında konuşuyor, birbirlerine naklediyorlardı. Bilâl radîyallâhu anhu’da, efendilerine ve onların konuklarına kulak misafiri oluyordu. Kin ve nefret kokan konuşmalara şahid oluyordu. Özellikle de Ümeyye bin Halef, Muhammed aleyhisselâm’ın gıyabında, ağzından salyalar saçan kuduz bir köpek gibi havlıyordu.

Lâkin insanlar, Muhammed aleyhisselâm’ı kötüledikleri kadar, O’nun mükemmel şahsiyetini itiraf etmek zorunda kalıyorlardı. Kimse, Muhammed’in (aleyhisselâm) şerefini, eminliğini, doğruluğunu inkâr edemiyordu. İşte Bilâl radîyallâhu anhu’nun dikkatini çeken şey de buydu. Bilâl, bir köle olabilirdi ancak muhakeme yeteneğini yitirmemişti. Söylentileri her yönüyle, özgürce düşünebiliyordu. Çünkü zalimler, her ne kadar bedenlere hükmetse de kalplere ve düşüncelere hükmedemezler.

Bilâl radîyallâhu anhu, olup bitenleri akıl terazisinde tartıyordu. Her tefekkü-

ründe Muhammed'e (aleyhisselâm) ayrı bir muhabbet duyuyordu. Bir kalbi olduğunu anımsamaya başladı Bilâl. Ve yüce Allâh'ın nimeti olan hidayet, onu bulmuştu. Daha fazla dayanamadı ve derhal Rasûlullâh aleyhisselâm'ın yolunu tuttu. Elhamdulillah, Bilâl artık bir Müslümandı. O küçücük kalbine, koskoca î mânî sığdırmıştı. Paramparça etmişti kalbindeki esaret zincirlerini. Asırlar boyu unutulmamacak hikâyesinin temelini atmıştı.

Çok kısa bir süre sonra efendileri, Bilâl radîyallâhu anhu'nun î mân ettiğini öğrendiler. Ümeyye bin Halef derhal harekete geçti. Bilâl'i yeni dininden bir şekilde döndürmeliydi. Şeytanın, ona vurduğu zincirler boğazını sıkmış olsa gerek, Ümeyye'nin suratından ateş püskürüyordu. Nasıl olurdu da Habeşli olan bu köle İslâm'ı seçebilirdi?

Diğer mustazaf Müslümanlar gibi Bilâl'de imtihanlardan payını almaya başladı. En ağır işkencelere maruz kalıyordu. Sıcaklığın en şiddetli anında kumlara yatırılıyor, acımasızca darp ediliyordu. Boynuna zincirler vuruluyor, çocukların elinde, Mekke sokaklarında gezdiriliyordu. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, belki de ancak birkaç kişinin taşıyabileceği kayalar, Bilâl'in üzerine koyuluyordu.

Bütün şeytanlar, âdeta Ümeyye'nin göğsünde düğümlenmişti. Gözünü se-

bebsiz bir öfke bürümüşü. İşkenceler sırası bir an eğildi Bilâl radîyallâhu anhu'nun kulağına ve dedi ki: "Lât ve Uzzâ'yı zikret, tüm bu işkenceler sona ersin". Buna cevaben Bilâl radîyallâhu anhu, o yüzyıllar boyu yankılanacak kelimeleri terennüm etti: "Ahad, Ahad!"

Oysa kalbiyle inanmadığı halde, diliyle o kâfirlerin dediğini söylemiş olması, î mânına bir zarar vermeyecekti. Nitekim bunu yapan kardeşleri olmuştu. Ancak, tüm insanlık için bir örnek olacaktı onun direnişi. Zayıf bir köle dedikleri Bilâl, kayaların altında, tağutlarla dalga geçiyordu. İşkenceler arttıkça, yüreği ağzında çarpıyordu mübareğin: "Ahad, Ahad!"

Bilâl radîyallâhu anhu, iblisin kölelerine özgürlüğünü haykırıyordu: "Ahad, Ahad!" Çünkü o, asıl köleliğin şirk olduğunu çok iyi biliyordu. Tevhîd ise özgürlüktü, kula kulluğu reddedip sadece Rabbe ram olma.

İşkenceler yoğun bir şekilde devam ederken, ansızın Ebu Bekr radîyallâhu anhu çıkageldi. Ve Bilâl'i beş ukiyye karşılığında satın aldı. Cellâtlar Ebu Bekr'e: "Eğer bir ukiyye bile verseydin kabul ederdik" dediler. Oda karşılık olarak: "Eğer yüz ukiyyeden aşağı olmaz deseydiniz yine de kardeşimi satın alırdım" dedi.

Bilâl radîyallâhu anhu artık hürdü. İslâm'ını istediği gibi yaşayabilirdi. İnsanlığın efendisinin yanında hizmetkâr olabilirdi. Nitekim öyle de yaptı. Vakit kaybetmeden bu nimet pınarından yudumlamaya başladı.

Fetih Günü

Abdullah bin Ömer radîyallâhu anhu der ki: “Resul-i Ekrem, Mekke'nin fethi gününde, Mekke'nin yüksek tarafından bir deve üzerinde geldi. Üsame b. Zeyd, Bilâl ve Osman b. Talha da yanlarındaydılar.” [Buhârî]

Bilâl radîyallâhu anhu, yıllarını Rasûl-lâh aleyhisselâm'ın yanında geçirmişti. Fetih gününde de Rasûlullâh aleyhisselâm ile Mekke'ye girme şerefine nâil oldu. Mekke fethedilmişti. Müşrikler şaşkınlık, Mü'minler ise sevinç içindeydiler. Bilâl'e, Kâbe'nin üzerine çıkıp ezan okuması emredildi. Ve ezan okunuyordu. Dikkatler Bilâl'e kesilmişti. Herkes, bir zamanlar kayaların altında işkence çeken o Habeşî köleyi dinliyordu. Onlarca isim varken, Kâbe'nin üzerinde ezan okumak ona nasip olmuştu.

Hani buyuruyor ya Rabbimiz: **“Sabredenlere mükâfatları hesapsız verilecektir.”** [Zümer: 39/10] diye... Bilâl radîyallâhu anhu da sabrının mükâfatını henüz dünyadayken almıştı. Allâh'u Teâlâ, onu izzetli kılmıştı. Rabbimiz ondan râzî olsun.

Ayrılık Vakti

Âlemlere rahmet olan Rasûl'i Zîşân efendimiz, dünyaya gözlerini yummuştu. Müslümanlar artık yetimdi. Yüreği yanıyordu ümmetin, özellikle de Bilâl radîyallâhu anhu'nun... Ondan ezan okumasını istediler.

Birkaç gün okumaya çalışsa da başaramadı. Artık kalp sancıları dayanılmaz bir hâl alınca, Rasûlullâh'ın Halifesi'nden, Şam'a gitmek için izin istedi. Halifemiz Ebu Bekr, istemeyerek de olsa, ona izin verdi. Artık Bilâl radîyallâhu anhu, ömrünün geri kalan kısmını Şâm diyarında geçirecekti.

İbni Kesir der ki: “Rasûlullâh vefat edince Bilâl savaşmak için Şam'a gitmiştir. Kendisinin, Ebu Bekir'in hilafeti boyunca müezzinlik yaptığı söylene de doğru ve meşhur olan görüş, birinci görüştür.” [İbni Kesir; El-Bidâye ve'n-Nihâye]

Ey muvahhid ve muvahhide kardeşim!

Sırf, Allâh'ı tevhid ettikleri için, sefimizin geçirdiği zorluklara şahid olduk. Burada, şu ayet-i kerîmeyi zikretmek bize hak oldu: **“Yoksa siz; sizden öncekilerin durumu başınıza gelmeden cenete gireceğinizi mi sandınız?”** [Bakara: 2/214] İmân bir iddiadır, isbat gerektirir. Bizler, tevhidî kabul etmiş Müslümanlar olarak biliyoruz ki, hayatımız boyunca imtihanlarla karşılaşacağız. İşte bu zorluklar karşısında, Bilâller olup 'ahad' diyerek İslâm üzere sebât edebilmek, imânımızın isbatı olacaktır. Nice mükâfatlar sabredenlerindir, inşallâh.

Nakıs olan cümlelerimizi, Rabbimizin bize öğrettiği şu duâ ile sonlandırmak istiyoruz:

“Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sâbit kıl ve şu kâfir kavme karşı bize yardım et.” [Âli İmrân: 3/8]

Selâm ve duâ ile...

SAĞLIKLI BESLENİYORUZ

TİTANYUM DİOKSİT

Olca Lokman

Minhâc Dergisi “Sağlıklı Yaşamalıyız” köşesi yeni bir sayı ve yeni bir konu ile sizlerle... Değerli okurlarımız! Bu kıymetli fırsatları bize bahşeden, kendisinde hiçbir eksiklik olmayan Allâh’a hamd ederek, sizleri de selâmların en güzeli olan Allâh’ın selâmıyla selâmlayarak yazımıza başlıyoruz.

Es-Selâmu aleykum ve rahmetullâhi ve berakâtuhu.

Bu sayımızda, günlük yaşantımızın neredeyse vazgeçilmezleri olan temel gıda maddelerinin, temizlik ve kişisel bakım ürünlerinin içerisinde bulunan, tehlikeli ve kanserojen bir madde olan “titanyum dioksit” adlı maddeden söz etmeye çalışacağız.

Yardım ve başarı yüce Allâh’tan, aciz çaba ise bizdendir.

Yaşadığımız bu dönemde kanserin böylesine artması sebepsiz değil! Titanyum dioksit adındaki bu gizli zehirin, ne kadar tehlikeli bir madde olduğunu kendisinden okuyalım.

Titanyum dioksit konuşuyor:

“Merhaba! Ben, titanyum dioksit. Atom altı çalışan nanoteknolojik bir boyayım. Nem dengeleyici olarak da işlem görebilirim. Boyutum çok küçük olduğu için sizin DNA yapınızı bile bozabilecek kadar tehlikeliyim. Ama pek de sevimli sayılmam. İçinde bulunduğum abur cuburun ambalajına bir bakar mısınız ne kadar usluym! Ve biz, sizler bu ürünleri aldığı zaman, o tazecek hücrelerinize nüfuz edebilecek şekilde üretildik. Hani gördüğünüz leke tutmayan duvar boyaları var ya, lekeyi yok eden... İşte o boya özelliğini benden alıyor. Atom altıyım ben. Evinizde benim gibi bir canlıyla yaşıyorsunuz. Milyonlarca küçük ve sevimli nanoteknolojik parçacıklarla biz bir aileyiz. Mesela, Aidin Salih teyzenin öğrencisi, Faruk Günindi (geleneksel tıp dergisi genel yayın yönetmeni) diye bir abi var. İşte o bizim için şöyle der: ‘Beyazlarınız için aldığınız deterjanlar aslında lekeyi çıkarmıyor. İçinde bulunan titanyum dioksit ile beyaza boyuyor.’ Bizler dış macunlarında da bulunuruz. Dişlerinizi beyazlatmada görev üstleniriz. Oradan da

artık vücudunuzun neresine girersek... Biz atom altıyız... Ahir zamanın en tehlikeli buluşlarından biriyiz ama bir o kadar da sevimliyiz ha! Bu arada, uluslararası kodum ise E171'dir. İçinde bulunduğum bazı ürünler şunlardır:

İlaçlarda: Hamilelere verilen demir ilacı Ferrum fort, Rabelis, Fludex, Dolorex, Emedur tablet 200mg, Aferin. Soğuk algınlığı ve grip için verilen Dolven film kaplı tablet. Majezik adlı ilaç. Sabamedin pişik kremi. Alenirit adlı ilaç. Ketavel adlı ağrı kesici. Apireks cold & flu. İburamin cold. Medlukast isimli alerji ilacı. Crebros, Lev-end isimli epilepsi ilacı. Kolesterol hapi olan Tarden. Risperdal isimli psikiyatri ilacı. Pepticer adlı mide ilacı. Nootropil isimli ilaç. Hamilelik için verilen bulantı hapi Zofer 4 mg tablet. Lansor mide ilacı

Kozmetik Ürünlerde: Biobelinda bb cream, Garnier BB cream, Diadermin bb cream, Hamilton güneş kremi, Sebamed güneş kremi, Aguas ve vivatinell bebek güneş kremi, Dove sabun, Gliss şampuan, Pantene şampuan, Faks el sabunu, Parodontax diş macunu, Oriflime diş macunu Sensodyne naneli diş macunu, Signal diş macunu, Sensodyne promine altı ve on iki yaş diş macunu. Hatta mahalle aralarında sıkça rastladığımız üç harfli marketlerde bulunan çocuk diş macunlarında, Sağlık Bakanlığı'nın çocuklara dağıttığı diş macunlarında... Himalaya

marka cilt maskesi, LR markalı kozmetik ürünlerinin birçoğunda... Neutrogena deep clean yüz maskesi, Maybelline colossal kajal göz kalemi, Nivea lip butter dudak nemlendiricisi, ağdalar, rujlar, rollonlar, kâğıt havlu, tuvalet kâğıdı, kâğıt mendiller... Titanyum dioksiti bu ürünlerin etiketlerinde aramanıza gerek yok. Çünkü bu ürünler, yüzde yüz selülozdan üretiliyor ve işlenme aşamasında ağırtılırken titanyum dioksit kullanılıyor.

Gıda ürünlerinde: Bonibonlar, dışı beyaz bademli çikolatalı şekerler, Falım sakızlar...

İşte gördüğünüz gibi; bunlar, beni bünyesinde barından sadece birkaç ürün. Şimdi siz söyleyin, insanlara ne kadar zarar verebilirim ki?"

...

Yukarıda, "titanyum dioksit" denilen minik canavarın sözlerini okuduk. Son sözleri bir sakızda bile bulunduğu yönündeydi. Peki, sakızda bulunan katkı maddesi, titanyum dioksitten ibaret midir? Minik bir sakıza kaç tane katkı maddesi sığar, gelin birlikte inceleyelim.

İki buçuk gramlık küçücük bir sakız en az "otuz dört adet" katkı maddesi içerir. En az diyoruz çünkü her bir katkı maddesinin bileşeninde de yedi tane koruyucu, renklendirici, nem tutucu katkıları vardır. Herhalde bundan sebep bazı sakızların üzerinde "laksatif etki (ishal) yapabilir" ve "Sakızdır yutmayınız!" şeklinde uyarılar yer alır. Çocukların bu uyarıyı anlaması beklenemez tabii ki.

Ne yazık ki küçük çocukların neredeyse hepsi sakızları yutar. Bu yedi tane katkı maddeleri kısaca şunlardır:

1) Sakız Mayası: Sakızın ana maddesidir. Ambalajda belirtilmeyen, sakız mayasının içindekiler şunlardır: Kauçuk) vaks, antioksidan, elastomer, reçine, venil, polimer, parafin ve katkı maddeleri (katkı maddelerinin sayısı ve türleri belirtilmemiştir).

2) Tatlandırıcılar: Bunlar yedi tanedir. Doğal olmadığı için bunların tamamı sindirimi bozar. Hatırlarsanız bir önceki sayımızda sağlığın bağırsakta (sindirim sisteminde) başlayıp bağırsakta bittiğinden ve öneminden bahsetmiştik. Devam edelim... Alerjilere yol açar, diyabete zemin hazırlar.

Ayrıca her birinin özel zararları da vardır. Buna ek olarak aspartam gibi bazı tatlandırıcılar beyin faaliyetini bozar, baş ağrısı, baş dönmesi ve bayılmalara sebep olur.

Dudaklarda, dilde ve ayaklarda şişme yapar. Aspartam, fenilalanin ve metabolik atıkları kan ve dokularda birikir. Çocukların gelişmekte olan üreme organlarında ve beyinlerinde hasara yol açar. Bu hasar; kısırlığa, zihinsel özürlere ve zekâ geriliğine neden olur.

3) Doğala Özdeş Aromalar: Bunlar üç tanedir. Rekombinant DNA ve nanoteknoloji yöntemiyle üretilenler beden-ruh dengesini ve hormonal dengeyi etkiler.

4) Gliserol (Nem tutucu): Büyük ihtimalle bu katkı maddesi domuz ürünüdür. Mezbaha atıklarından da elde edilebilir. Genoteknolojisi ve nanoteknoloji yöntemleriyle de üretilebilir.

5) Lesitin (Emülgatör): Bu katkı maddesi büyük oranda domuz ürünüdür. Bitkisel olanı “soya lesitini” olarak anılır, ancak bu da genetiği değiştirilmiş soyadan elde edilir. Birçok sakız ürünü, tadı korumak ve dişlerinize yapışmasını önlemek için emülgatörler içerir. Emülgatör, sindirim sisteminizde deterjan gibi davranarak bağırsak floranızın doğal dengesini bozar. Laboratuvar hayvanlarında yapılan araştırmalar, gıda katkı maddesi olarak kullanılan bazı emülgatörlerin kolon kanseri gelişimine sebebiyet verdiğini göstermektedir.

6) Şellak ve Karnauba Mumu: Şellak, genetiği değiştirilmiş bir tür bittenden elde edilir.

Alerjilere ve beklenmeyen yan etkilere yol açabilir. Karnauba mumu ise kâğıtçılık ve mobilyacılık gibi sanayilerde kullanılan sentetik bir mumdur. Her ikisi de birçok ülkede yasaklanmıştır.

7) Renklendirici ve Nem Tutucu (Titanium dioksit, E171): Nanoteknolojide kullanılan ana maddelerden biridir. Bir süredir mineral şeklinde değil, nano parçacıklar halinde kullanılmaktadır. Ağız yoluyla vücuda giren ve dokularda depolanan bu nano parçacıklar, organik bir maddeyi su ve karbondioksit kadar parçalama özelliğine sahiptir. Kuvvet-

li nem tutucu olduğu için, vücudun su bileşimi üzerinde çok etkili olabilir. Çok geniş bir kullanım alanı vardır. İlaçlar, takviyeler, vitaminler, şekerlemeler, sakızlar, unlar, şekerler, tuzlar, karbonatlar, kabartma tozları ve partikül halindeki bütün gıdalara beyazlatıcı ve nem tutucu olarak katılır. Bu maddelerin savunucularından; “katkı maddelerinin faydalı olanları vardır” şekilde bir savunma duymanız muhtemeldir.

Belki bu savunma, eskiden bu doğru olabilirdi. Ancak bugün, katkı maddeleri farklı malzemelerden, farklı teknoloji ve yöntemlerle elde edilmektedir. Üretim metotlarının, içeriğinin ve kaynaklarının, güvenli, tehlikeli veya şüpheli olup olmadığının belirlenmesi kesinlikle mümkün değildir. Dolayısıyla, her üründe onlarca çeşit katkı maddesi kullanılır. Bazı katkı maddeleri tek başına zararlı olmasa da bir araya geldiklerinde zararlı olabilir veya birbirinin zararını yükseltebilir. Vücutta bulunan her tür madde, alınan ilaçlar, besinler, depolarda birikenler, üretilen enzimler ile tehlikeli bileşimler oluşturabilir.

Ancak en sık kullanılan katkı maddeleri, tek başlarına da çok zararlıdır. Bu konuda Uzman Doktor Canan Sunay uyarıyor: “Titanium dioksit ve tüm katkı maddelerine dikkat!”

Beyaz leblebiden ilaçlara, diş macunundan temizlik maddelerine, kozmetikten gıdalara kadar pek çok üründe bulunan titanyum dioksit, Amerika’da kullanımı yasaklanmıştır. Mayıs 2021’de Avrupa Gıda Güvenliği Otoritesi (EFSA), E 171 kodlu titanyum dioksitin gıdalarda kullanımının güvenli olmadığını doğrulamıştı. Titanium dioksit, Avrupa Birliği

tarafından tüm gıda maddelerinde yasaklandı. Ocak 2022’de yürürlüğe giren kararlar altı aylık geçiş süresi tanıyor.

Sonuç Olarak

İçeriğinde kimyasal ve katkı maddesi bulunduran çok fazla üründe “titanium dioksit” bulunmaktadır. Bu ürünün zararları saymakla bitmez. Siz değerli okurlarımız, evlerinizdeki ya da satın alacağınız ürünler açısından bilinçlenebilirsiniz. Bu araştırmanın sonucunda diyebiliriz ki: Bunca paketli ve endüstriyel ürünlerin uzun süre kullanımı, bir zaman sonra bizleri hastalıklara, akabinde ilaçlara, sonucunda da ya hastanelere ya da mezara sevk etmektedir. Geçmiş tarihin ünlü tıp hekimlerinin tavsiyeleri ile yazımı bitirmek isterim:

“Şifasız hastalık yoktur, irade eksikliğinden başka, değersiz bitki yoktur, tanınmamasından başka. Çok yeme, sıcak yeme, çiğ yeme. Az yemeyi, az uykuyu, az konuşmayı kendine adet et. Oburluk ve iştahsızlık bedenini baş düşmanıdır.”

Denir ki: “Tıp sadece insan vücudunun hangi araçlar ile iyileşebileceğini ve hangi müteharrikin insan vücudunu sağlıktan uzaklaştıracağını araştırır. Birde ruhsal hayal gücü vardır ki bu güç, hastalıkları oluşturabileceği gibi, var olan hastalıkları da ortadan kaldırabilir. Beden, ruhsal hayal gücünün emirlerine itaat etmek zorundadır. Söz gelimi, çok gerekli olmadıkça ilaç kullanma.

Başka bir yazımızda, yine faydalı bilgiler vermek suretiyle, siz değerli okurlarımızla buluşmak dileğiyle... Allâh’ın rahmeti ve bereketi, üzerinize olsun. Sağlıcakla kalın...

Selâm ve Duâ ile...

KISSALAR VE HİKMETLER

ASHÂB-I KEHF VE MUVAHHÎD GENÇLERİN KİYÂMI

Alaaddin Cihad

En güzel isimlerin ve yüce sıfatların sahibi, Allâh'ın adıyla...

Göz açıp kapayıncaya dek, rahmetine ve yardımına muhtaç olduğumuz el-Hayy ve el-Kayyûm olan Rabbimize hamdu senâlar olsun. Salât ve selâm; rehberimiz, önderimiz, Nebimiz aleyhisselâm'ın ve O'nun pak âlinin ve ashâbının üzerine olsun.

Rahmân'a şükürler olsun ki 'kıssalar ve hikmetler' köşesinde tekrar birlikteyiz. Şirkin ve küfrün karanlığında gençlerin kaybolduğu bu ahir zamanda; yeryüzünü imar edecek muvahhîd nesillerin özlemi ile yanıp tutuşmaktayız. Bu özlem ile asırlardır okunan Ashâb-ı Kehf kıssasından; tevhîdi en gür seda ile haykıran gençleri anlamaya çalışacağız. Gayret bizden, yardım ve başarı Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dandır. Ashâb-ı Kehf kıssası Kur'ân-ı Kerîm'in on sekizinci sûresi olan Kehf sûresinin, dokuz ile yirmi altıncı âyet-i kerîmeleri arasında yer almaktadır. Kulluk kitabımızda muvahhîd gençlerin anlatıldığı Ashâb-ı Kehf kıssası, "ve'r-Rakîm" diye de zikredilmektedir.

Kehf kelimesi lugatta; "mağara ve sığınılacak yer" anlamlarına gelmektedir. Ashâb-ı Kehf ise; "mağara arkadaşları" şeklinde ifade edilmektedir. Muvahhîd gençlerin kıyâmını anlatacağımız bu kıssada, ilk olarak "kıyâm" ve "gençlik" kavramlarını inceleyelim.

Kıyâm

Sözlükte; "doğrulamak, ayakta durmak, yönelmek", mânalarına gelen kıyâm, oturmanın zıttı olarak kullanılır. Oturmak tembelliğin alametidir. Kıyâm çalışmanın, gücün ve direncin bir simgesi olduğundan bu kökten türeyen tüm isim ve fiil formları bir hareketliliğe, dirence ve sürekliliğe delâlet eder. Hülâsa kıyâm; sorumluluk bilincine sahip olan insanın sorumluluklarını yerine getirebilme adına yaptıkları eylem, direnç ve mücadelenin adıdır. Bu mânada kıyâm etmek hayatla başlar, ölünceye kadar devam eder. Neticede hayat bir kıyâm mücadelesidir. Kıyâm edenler, bu mücadeleyi zaferle kazanırlar. Kıyâm etmeyip oturanlar ve tembellik edenler ise kaybetmeye mahkûmdurlar.

Gençlik

Gençlik; enerjinin, gücün, heyecanın ve hamâsî duyguların yoğun yaşandığı, ömrün en coşkun evresidir. Gücünün ve değişim enerjisinin kaynağını atılganlıktan alır. Buna mukabil günaha olabildiğince açık, şeytanın iğvasına müsait bir hâlin yaşandığı süreçtir. Biraz çocukluk, biraz olgunluk arasında gidiş gelişler. Yönlendirilmeye muhtaç olunan zamanlardır. İnsanın kanının kaynadığı bir zaman dilimi olan gençlik, sonunu hesap etmeden, ideallerin peşinde ölümlere atlanacak kadar gözü kara bir dönemdir. Fedakârlık, verimlilik, sorumluluk ve görev üstlenme çağıdır. Elbette gençliği sadece belli yaş aralığına endekslemek doğru değildir. Mühim olan, bu özellikleri ruhta ve benlikte taşıyabilmektir.

Çağlar boyu tevhid daveti, çoğunlukla gençlerin çabalarıyla yayılmış ve egemen olmuştur. Değişim ve dönüşüm, umumen onların gayretleriyle gerçekleşmiş ve onlar hak davanın öncüleri etrafında kenetlenmişlerdir. Peygamberin ashâbı da ekseriyetle genç-

lerden oluşmuş, bu gençler davete icabet etmede büyüklerden daha iştiyâklı olmuşlardır. Zîrâ onlarda henüz hiçbir düşünce kemikleşmemiştir ve yaşları gereği algılarının açık olmasıyla hakkı arayış içine girebilmişlerdir. Bu itibarla doğru gördükleri inanca tabi olmada, ona bağlanmada ve onun için gerekli fedakarlıkları yapmada, çok daha samimi ve istekli olabilmişlerdir. Şeytanın ve tağutların elinde kuklaya dönüşmemiş, tevhid bilincine sahip olan gençler övülmüştür. Bu vasıflara haiz olan gençler âyetlere konu olmuştur. Biz de bu bağlamda yaşantımıza örnek teşkil edecek “Ashâb-ı Kehf” kıssasını ele alacağız, inşâallah.

Bir Grup Muvahhid Gençlerdi

“Biz sana, onların kıssalarını hak olarak anlatıyoruz. Şüphesiz ki onlar, Rablerine imân etmiş bir grup gençti ve biz de onların hidâyetlerini arttırmıştık.” [Kehf: 18 /13]

Âyet-i kerîmede beyân edildiği üzere Kehf Ashâbı henüz genç yaşlardaydılar. Fakat onlar sadece yaşlarıyla değil, imânlarıyla da genç ve dinamiktiler.

Hayatların her cüz'ünde tek ilâh olarak yerlerin ve göklerin mutlak hakiminin Allâh'u Teâlâ olduğuna inanmışlardı. Nihâyet Allâh Subhânehu ve Teâlâ nusrati ile onları desteklemiş, teslimiyet ve güvenlerini artırmış, imân ve hidâyetlerini ziyadeleştirmişti.

Rabbimiz, tevhîd bilinci ve kulluk şuuruna sahip bu gençleri, bizlere ve gelecek nesillere emsal olarak göstermektedir. Şiari tevhîd olan bu gençler, sayıca azlıklarına, güçsüzlüklerine ve çaresizliklerine rağmen el-Kaviyy ve el-Metin olan Allâh'tan aldıkları güçle imânlarında sebat ettiler.

Bilmeliyiz ki; imân-küfür, tevhîd-şirk mücadelesi insanlık tarihi boyunca devam etmiş ve devam edecektir. Ne kadar güçlü gözüdürse gözüksün, sayıca ne kadar fazla olursa olsun, bâtil hiçbir zaman hakka üstün gelemeyecektir. Nitekim çoğunluğun haktan uzak olduğu âyet-i kerîmede şöyle bildirilmiştir:

“Şâyet yeryüzündeki çoğunluğa uyarsan, seni Allâh'ın yolundan saptırırılar. Onlar, sadece zanna uyarlar ve yalnızca tahminle iş yaparlar.” [En'âm: 6/116]

Hakkın ölçüsü, sayıca çok olmak değildir. Bilakis mühim olan, savunulan davanın büyüklüğüdür. Kişi, genç yaşta ve sayıca az olsa da tevhîd davasının sorumluluğu, onu olgunlaştırıp büyütecektir. Yeter ki davasına yaraşır bir hayati olsun.

Kıyâm Eden Yiğitlerdi

“Ve kıyâma kalkıp dediler ki: ‘Bizim Rabbimiz göklerin ve yerin Rabbidir!’...” [Kehf: 18/14]

Ashâb-ı Kehf'in muvahhîd gençleri İslâm'a yönelip, gereği gibi öğrenip ve içtenlikle öğrendiklerine sarılarak tevhîd çağrısını yaptılar. Bu cesur gençler kıyâm ederek, Allâh Subhânehu ve Teâlâ dışındaki tüm sahte ilâhları reddettiler. İmânlarını izhar ederek tüm dünyaya ilân etmek ve kabuklarını kırıp, dışa taşmak istediler. Dinlerini; yöneticilere, müdürlere, başkanlara, tâğutlara, onların kullarına, herkese ve her asra haykırmak istediler. Kulluğa lâıyk ilâhın sadece Allâh'u Teâlâ olduğunu, O'ndan başkalarının belirlediği yasaların tümünün geçersiz olduğunu, O'nun şeriatı dışındaki tüm sistemlerin bâtil olduğunu, kulları için hayat programı belirleme yetkisinin yalnızca Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya âit olduğunu duyurmak istediler. Çünkü kalbe hapsedilen ve sosyal hayatta varlığı hissedilmeyen bir din, Allâh'u Teâlâ'nın istediği bir din değildir. İnançlarıyla babalarını, atalarını, akrabalarını ve tüm toplumu doğrultmak için doğrulmak istediler. Rabbimiz de bu yiğitlerin hayatlarını bereketlendirdi. Kıyâmete kadar kıyâmları, mü'minlerin tilavet ettiği âyetler oldu.

İslâm'da sebat ile kıyâm edebilmek; imân ile ihya ve inşa olup Allâh'u Teâlâ'dan istikamet isteyen kalplerle mümkündür. Allâh'u Teâlâ, Ashâb-ı Kehf'in kalplerini istikamet üzere sabit kılarak, kendilerine kuvvet, azim ve gayret verince, onlar da imânlarıyla kıyâm ettiler. Kıyâm etmeleri ve azimle çaba göstermeleri, imânlarının güçlenmesinde etken oldu. Şüphesiz Kur'an-ı Kerîm; bizden azmetme, araştırma, düşünme ve çalışma gerektiren bir kıyâm istemektedir. Bu kıyâmı gerçekleştirip, imânı ve onun gereğini yapma-

yı seçerek sözüne sadık kalan yiğitlerden Rabbimiz şöyle bahsetmektedir:

“Mü’minlerden öyle yiğitler vardır ki Allâh’a verdikleri ahde sadakat gösterdiler. Kimi adağını ödedi (canını verdi), kimi de beklemektedir. Onlar, ahidlerini hiç değiştirmediler.” [Ahzâb: 33/23]

Ne mutlu, Rabbinin iftihar ettiği böyle muvahhîd gençlerden olabilenlere.

Zalimlere Karşı Hakkı Haykırmışlardı

“Ve kıyâma kalkıp dediler ki: Bizim Rabbimiz göklerin ve yerin Rabbidir! Biz O’ndan başkasını ilâh diye çağırma-yız. Andolsun ki o takdirde bâtil bir şey söylemiş oluruz.” [Kehf: 18/14]

Buraya kadar Ashâb-ı Kehf gençlerinin tutumlarında herhangi bir gevşeklik, belirsizlik ve çekimsizlik olmayıp, îmânları açık ve net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bunun sonucunda, sağlam ve bir bütün olarak, akîdelerini kararlılıkla kavimlerine haykırmışlardır. Bu husûsta ilk cümleleri olan; “Bizim Rabbimiz göklerin ve yerin Rabbidir.” ifâdesiyle rubûbiyyet tevhîdini ilan etmişlerdir. Buna müteakip; “Biz O’ndan başkasını ilâh diye çağırmayız.” cümlesinde ise ulûhiyyet tevhîdini ilân etmişlerdir. Onlar inançlarını şu sözleriyle gerekçelendirmişlerdi: “Yoksa andolsun ki bâtil söz söylemiş oluruz.” Yani Allâh’u Teâlâ’dan başkasına ibâdet edecek olursak, şüphesiz bâtil, yalan ve iftira bir iddiada bulunmuş ve o takdirde biz hakka uymayan, haddi aşmış bir söz söylemiş oluruz demişlerdi. Ayrıca bu tavır ile toplumlarının inanç sistemini de son derece sert bir şekilde reddedip, zalimlere karşı hakkı gür

bir seda ile söyleyerek, büyük cihadı gerçekleştirmişlerdi. Buna dair cihad Nebisi Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmaktadır:

“Cihadın en faziletlisi, zâlim sultanın karşısında hakkı ve adaleti söylemektir.” [Ebû Dâvûd]

Zalimlere karşı hak sözü söylemek, kendini Allâh’u Teâlâ’ya feda etmektir. Zîrâ bunu yapan insanların zalimlerin şerrinden kurtulma imkânı, Rabbimizin dilemesi müstesna, zahiri şartlara göre oldukça güçtür. Bundan dolayı insanın kendini Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya feda etmesi, en büyük cihaddır.

Zulmü meslek edinen tağutlar, insanları değişik yöntemlerle uyutup, dünyalık az bir meta vaad etmekte ve kendilerini de kurtarıcı gibi tanıtmaktadırlar. Herkes bu duruma sükût ettiği zaman da uyutulan çoğunluk buna kanmaktadır. Her türlü hile ve tuzak ile oluşturulan bu gafleti gidermenin tek yolu ise zalimlerin karşısında hakkı eğip bükmeden söylemektir. Diğer taraftan mustazaf halkların kalplerinden bu korkuyu gidermek için de zulümleri yüzlerine söylenmelidir.

Şirk baronları hakka karşı tüm güçlerini seferber etmiş ve insanların kahir ekseriyeti bâtil taraftarı olmuştur. Hâl böyleyken; bâtilin bâtil olduğunu açıkça onların yüzüne söylemek, Allâh’u Teâlâ’ya dayanmadan veyahut O’nun yardımı olmadan nerede ise insanların gerçekleştiremeyeceği bir ameldir. Nitekim Ashâb-ı Kehf kıssasında da bu sözü söyleyecekleri esnada Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın kalplerine sebat vererek onlara yardım ettiğini âyet-i kerîmeden öğreniyoruz.

Kalpleri Bağlanmıştı

“... onların kalplerini bağladık.”

[Kehf: 18/14]

Allâh’u Teâlâ’ya güvenip dayanan ve hidâyet ile nurlanan mü’min gençler kâfir bir toplum içinde gönüllerini imâna açarak onlardan ayrılmış, istikamet yolunu seçmişlerdir. Allâh’u Teâlâ imân ve hidâyetlerini artırmış ve kalplerini onunla doldurmuştur. İmân ve hidâyetle dolan kalplerini Allâh Subhânehu ve Teâlâ korumuş; “Kalplerini bağladık“ buyurmuştur. “Bağladık” demek; imân üzerinde sabitleştirmek, her türlü tereddüdün sökülüp atılması, azim, sabır ve sebat içinde imân üzere pekiştirmek demektir. İmân ve itikad söz konusu olunca kalbin zikredilmesi yaygın olduğundan bu ifâde kullanılmıştır.

Kâfir toplumun hile ve desiseleriyle kalplerdeki imânın ve hidâyetin eksilmesinden endişe edilmektedir. Bu nedenle imân ve hidâyetin korunması için Allâh’u Teâlâ o kalpleri bağlamaktadır. İmânı seçen kalpler, onu yitirmemek için bağlanmaya muhtaçtır. Nitekim Allâh’u Teâlâ, Bedir’de savaşan mü’minlere şöyle buyurmaktadır:

“Sizi kendisiyle temizlemek, şeytanın pisliklerinden arındırmak, kalplerinizi bağlamak ve onun ile ayakları sağlamlaştırmak için üzerinize gökten su indirmişti.” [Enfâl: 8/11]

Kalplerimizin imân üzere sabit kalması ve Allâh’u Teâlâ’ya bağlanması için Nebimiz aleyhisselâm’ın bize öğrettiği; **“Ey kalpleri evirip, çeviren Allâh’ım! Benim kalbimi dinin üzere sabit kıl.”** [Tirmizi] duâsı ile O’na çokça niyazda bulunmalıyız.

Sonuç

Âyet-i kerîmede Kehf Ashâbı’nın genç olduklarının belirtilmesi, övme ve onaylama cihetindedir. Kur’ân-ı Kerîm’in diğer kıssalarında da gençlerin ve gençliğin vurgusu belirgin bir şekilde görülmektedir. İbrahim aleyhisselâm, gençlik yıllarında tevhîd mücadelesine girmişti. Yusuf aleyhisselâm, genç bir delikanlı iken iffet mücadelesi vermişti. İsa aleyhisselâm’ın yoluna bir grup genç havari yardımcı olmuştu... Tevhîd önderlerinin hayatlarına baktığımızda bunlar gibi birçok örneği zikredebiliriz.

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in nesillere meşale olan ashâbının birçoğu yine gençlerden oluşmuştu. Allâh’u Teâlâ, onları unutturmadı ve

büyük bir şerefe nail oldular. Asırlardır saygı ve hürmet ile anılmaktadırlar. Binaenaleyh gençlik verimlilik, yapıcılık, girişim ve hareket dönemidir.

Bu münasebetle küfrün aslî hedefinin çocuklarımız ve gençlerimiz olduğu bilinciyle, İslâm davetini insanlarımıza ulaştıracak yeni yöntemler geliştirmemizin önemi ortaya çıkmaktadır.

Allâh’u Teâlâ’ya kulluğun güzelliğini, istikamet üzere sürdürülen mücadelenin izzetini gösterebilmek için Kur’ân ve Sünnet odaklı yaşayan, hedefi Rabbinin rızası, duası ise şehadet olan; yeryüzüne adil şahitlik edecek muvahhîd genç nesilleri yetiştirmeliyiz. Kelime-i tayyibe olan “Lâ ilâhe illallâh” uğrunda mücadele ve mücahedelerini sürdüren gençler olduğu müddetçe, bu dava hak edenlerin ellerinde göğün en ileri burçlarına dikilecektir.

Dünyevîleşmenin bir virüs gibi bedenleri sardığı, kalpleri ifsad ettiği bu zamanda mü’min gençler Rahmân’ın has kulları olma yolunda yürüyüşlerini sürdürüyorlar ve kıyâmete kadar da sürdürecektir.

Kehf Ashâbı’nın cehd ve gayretlerini misli ile mükâfatlandıran Allâh’u Teâlâ, bugünün tevhîd mücadelesi verenleri, bu uğurda sıkıntı çekenleri muhakkak başarıya ulaştıracaktır.

Râhman’a tevekkül edip, izlenmesi gereken nebevî metoda uyanlar kaybetmeyecek, bilakis dünyada ve ahirette kazanacaklardır. Yüzlerin karardığı o günde yüzlerimizin aydın olabilmesi ancak; göklerde ve yerde Allâh’u Teâlâ’dan başka kanun koyucu olmadığına imân ederek ve tağutları tekfir

edip, onlardan ve kullarından ictinab etmek ile mümkün olacaktır.

Günümüzün tevhîd davası da bu ümmetinin gençlerinin hizmetini ve kıyâmını beklemektedir. Kesilmeyen kalıcı ameller ve dünyada değerli bir iz bırakmak istiyorsak, Ashâb-ı Kehf gibi değerli yolun yolcularını örnek almalıyız. Nitekim ömrünü Allâh Subhânehu ve Teâlâ için yaşayan, O’nun için hayatlarından vazgeçen insanların yaşamlarını Rabbimiz izzetlendirip bereketlendirerek sonrakilerin nezdinde örnek alınacak kahramanlar kılmaktadır.

Ne mutlu, hayatlarını o hayatın sahibi uğrunda feda ederek, Allâh’u Teâlâ adına bu yüce kıyâmları gerçekleştirenlere. Ne mutlu, fâni hayatı verip de bâki olanı satın alanlara. Ne mutlu, gençliği tohum gibi ekip de kıyâmete kadar diri kalanlara...

Duâmız

Rabbim! Gençliğinin baharında imânları uğruna, dünyanın onca zevkinden vazgeçip, küfre karşı imâni, şirke karşı tevhîdi seçen Ashâb-ı Kehf gibi yaşamayı bizlere de nasip eyle. Zulme ve zulmedenlere, küfre ve küfrün önderlerine, şirke ve müşriklere karşı dik durabilmeyi bize ihsan eyle. Kehf Ashâbı’nın azminden, kararlılığından, sabit kadem oluşlarından bizleri de nasipdâr eyle. Bizlere de böyle bir dava suuruyla ve tevhîdî duruşla izzetli bir hayat yaşamayı ikram eyle... Allâhumme âmin.

Velhamdulillah, selâm ve duâ ile...

GÖNÜLDEN GELENLER

HİKMET DEDE

Urve Tahir

Hikmet Dede'yi okumak aslında hikmet ehli insanlarımıza olan ihtiyacı gözler önüne sermektedir.

...

Günün birinde beş genç uzun bir yolculuğa çıktılar. Şehir şehir, kasaba kasaba yol aldılar. İmtihan bu ya, bir şehirden diğerine geçerlerken arabaları arızalandı ve yolda kaldılar. Bir arıza ki, bir dert! Bir dert ki, ne dert!

“Hani bu ıssız yerde kimi bulacaksın da, derdini kime anlatacaksın? Kim dinler seni, kim dertlenir seninle? Kim, derman olur derdine?” diye söylenirken dertli gençler, traktörlü bir delikanlı çıktı karşılarına.

“Önce selâm, sonra kelâm” derken dertlerini dile getirdi, çaresiz beş can. Delikanlı tebessümle karşıladı; “tamam” dedi “tamam, hiç üzülmeysin, bakarsız bir çaresine; rahat olun, Allâh darda bırakmasın.”

Bir halatla bağladılar arabayı eski traktöre ve yavaş yavaş geldiler köye. Mütevazı bir Anadolu köyü, insanları da güler yüzlü. Hoşbeş ettiler önce;

“Geçmiş olsun, olur olur, Allâh berinden korusun...” diyenler teskin etmeye çalıştılar, üzgün gençleri. Ardından da delikanlının evininin yolunu tuttular. Delikanlı; “neye nasip, neye kısmet!” dedi. “Hiç telaş etmeyin, bizim iyi bir ustamız var, onu çağırınız, o bakar.”

Delikanlının peşinden şirin bir eve giriş yaptılar, sırayla. Gönüller rahatladı, yolda kalmamışlardı, arabaları da tamir olacaktı. Nefis bu ya, birden açlıklarını hissettiler, mideleri alarm veriyordu ki; “haydi buyurun sofraya!” diyen bir ses duyuldu. Baktılar kır sakallı bir dede, o tok sesiyle davet ediyordu sofraya. Nazlanmak hiç olur muydu? Koşarcasına ellerini yıkadılar ve oturdular kurulu sofraya.

Telaşlı gözler şenlenmiş, gergin yüzler gevşemiş, buruk çehrelere ise kalıcı bir tebessüm yerleşmişti. Yemek-

ten sonra çaylar geldiğindeyse resmi tanışma faslı da başladı. Ev halkı kendilerini tanıttılar bir bir, ardında da beş genç kendilerini sırayla...

Çaylarla birlikte sohbette demleniyordu. Gençlerin bu yaşlı adamın farklı bir amca olduğunu anlamaları çok uzun zaman almadı. Amca söylenenlere kendine has şivesiyle güzel bir yorum getiriyor ve kimse de sözünün üstüne bir şeyler ilave etmiyordu. Bu; bir, iki, üç... böyle devam edince gençlerden birisi; “Amca sende de her meseleye bir söz var, maşallah!” dedi. Diğeri ise; “Maşallah, hikmet ehli amcamız!” diye ekledi.

Yaşlı adam çayını yudumlarken; “Estağfirullâh evladım! Bizim ismimizi Hikmet koymuşlar, belki oradan bir şeyler bulaşmıştır” diye geçiştirdi söylenenleri.

Odadakiler sohbeti koyulaştırırken torunlarda arada bir içeriye dalıp; “Dede! Dede!” diyerek Hikmet Dede’ye dert yaniyorlardı. Bunu gören gençlerde durumdan istifade ederek dertlerini anlatmaya başladılar yine sırayla.

Gencin birisi; zamanın kötülüğünden ve insanların vefasızlığından dertlenmeye başladı. Gencin yaşı gençti ama içinde biriktirdikleri çoktu. Kelimelerden intikam alırcasına konuşuyor, çatık kaşları da hararete göre şekil değiştiriyordu. Durduramadığı elleriyle ise havayı tokatlamayı ihmal etmiyordu.

Hikmet Dede, gencin anlattıklarına ve tavırlarına güldü; “Olur evlat, olur!” dedi. “Bu hayatta her türlü insan var; kimi dost, kimi düşman, kimi yoldaş, kimi kaçak. Sen hele bir düşmeye gör. Âyan olur sana dostun da düşmanın da. Hep dik durma, arada bir sendele ki, çıksın ortaya iyi günün dostu ile kötü günün kaçkını.”

Bu söz üzerine bir sessizlik oldu odada. Başlar öne eğilmiş, sanki herkes söylenenleri düşünür gibiyken diğer bir genç içini çekerek; “Allâh senden razı olsun, Hikmet Amca! Gafletteyiz işte, dostu düşmanı ayırt edebilmekte gören göz istiyor. Haa! Bir de asıl düşman olan şeytan var ki, o da bizi pusuda bekliyor. Dua buyurun bize!” dedi.

Söylenen bu sözler ve söyleniş tarzı Hikmet Dede'yi sanki bir diyardan diğere götürdü. Söylenenleri tasdik edersine hafifçe başını sallayarak; "Öyle evlat, öyle! Doğru söze ne hacet!" dedi. "Düşman bekler pusuda, der; "zamanını kolluyorum" gafil bilmez tehlikeyi, der; "her şey yolunda!" Şeytan, yaman hasım, büyük düşman, vazifesi de belli; pusu kurmak, bizi haktan uzaklaştırmak...

Saldırıyor îmânımıza, saldırıyor ihlâsımıza, saldırıyor amellerimize, saldırıyor yarınlarımıza... Saldıracak, o saldırımayı vazife bilmiş kendine.

Saldırılarda diyecek ki kendi nefsi-ne; "Ey gafil! Bil, bil de önlem al, çare ara. Felaket gelmesin kapına, girmesin içeri." Ne çare ki duyana söz fayda verir evlat, gafil duymaz da, görmez de."

Yine "Allâh razı olsun" duaları duyuldu odada. Çaylar tazeleniyorken her bir yeni konuyla dünyevî dertlerden de uzaklaşıyordu.

Bir kişi yine bir rahatsızlığını dile getirdi, Hikmet Dede'ye; "Duanı beklerim!" diye de sözünü bitirdi.

Hikmet Dede; "eş-Şafi olan zahirine ve bâtınına şifa versin, evladım!" dedi. Ardında da yine kendi üslubuyla başladı anlatmaya:

"Görülür musibetin penceresinden hakikat görülür. Sanır mısın ki acı sadece acıdır. Bilakis acı, çekeni ayıltır. Sen sanırsın ki beden ağrır, oysa yüreğin şifa bulur. Sen, dert görür, dertlenirsin. O dilerse derdini sana deva kılar. Sonun da dert gider, deva kalır.

Zahir dertlerini büyük dert sanmıyasın. Ondan çok daha büyükleri var, evlat! Tabi sen yine de şifasını ara; ama unutma ki, derdin sahibi de devanın sahibi de birdir, değişmez. Sen, O'na dön, O'na yönel, O'nu bil, O'nu birle ve sadece O'ndan iste.

Hem malumunuz; zahiri hastalıklar gibi bâtınî hastalıklar da var. Günahlar büyük bir dert, büyük bir belâ, büyük

bir ateş... Burada günahların nârında yananlar, orada emsalsizinde yanacaklar; ama onlar sinek ısırığıyla meşguller, heyhat ki heyhat!

Görene bunlar evladım görene, köre ne? Meseleye bakmak ayrı, meseleyi görmek ayrı. Hakikate bakmak ayrı, hakikati görmek ayrı. Herkes her şeye bakıyor, fakat gören göz yoksa sen bak dur, ne göreceksin ki? Koca bir hiç!

Bizi zahiri dertlerimizden çok, bâtinî dertlerimiz ağlatmalı, evlatlar! Asıl yarınlarda ki halimiz bizi ağlatmalı. Biri-leri zannediyor ki, gözyaşları hep dünyevî derttendir. Bilakis ehli için Rabbe inâbedendir.

Zahir olan zahir görür, der ki; “acı ağlattı.” Kalbî bakan kalbî görür, der ki; “günahı ağlattı.” Zahirî dertlerimizden çok daha fazla bâtinî dertlerimizi önemsemeliyiz.

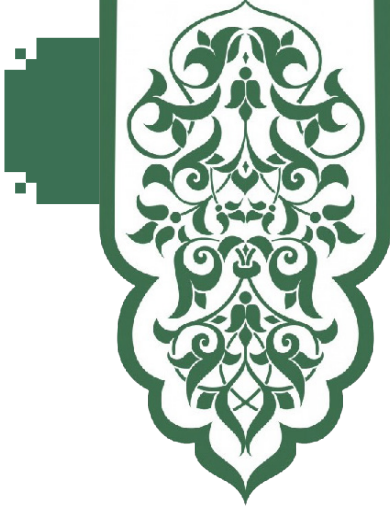
Dünyanın derdi dünyada kalır; ahiret için dertlenmeyenin hali nice olur? Biz, hepimiz ahiret yolcusuyuz, evlatlar?

...

Gece hoşsohbet ilerlerken gençler nerede olduklarını, orada ne aradıklarını dahi unutmuşlardı. Akıllarına arabaları geldiğinde; “iyi ki bozuldu!” diyecek kadar hallerinden memnundular.

Musibet gibi gözüken olayın ardından gelen gece, Hikmet Dede ile “hikmet gecesi” olmuştu adeta, beş gece.

KALEMİN SESİ

ÇAĞLAR BOYU TEVHİD MÜCADELESİ

İbrahim Yahya

Dünün, bugünün ve yarının sahibi olan Allâh'ın ismi ile...

Tüm hamdler Rabbimizedir. Salât ve selâm, Nebimiz Muhammed aleyhis-selâm'a, O'nun pak âline ve ashabına olsun.

Dergimizin kıymetli okuyucuları! Bu yeni sayımızla bizleri; sizinle buluşturan Allâh'ü Teâlâ'ya hamd olsun. Bu sayımızda sizlerle 'Çağlar Boyu Tevhîd Mücadelesi'ne değineceğiz. Gayret bizden, tevfik ise Allâh'ü Teâlâ'dandır.

Bir kelime düşününki, insanın hayatını baştan aşağı değiştirsin. Bütün dostluklara ve düşmanlıklara sebep olsun. Dünya için bir düzen, ahiret içinse huzur ve mutluluk getirsin. Bu kelime, İslâm'ın aslını oluşturan tevhîd kelimesi "Lâ ilâhe illallâh"tan başkası değildir.

Ne yazık ki, mayasında nankörlük bulunan Âdemoğlu, tarih boyu bu kelimeye hak ettiği değeri vermemiş. O'nu olması gerektiği gibi kabul etmemiş, (belki de) edememiştir.

Bu duruma başta tarih şahitlik etmektedir. Dönüp ardımıza baktığımızda görürüz ki, insanoğlunun çoğu tarih boyunca tevhîde karşı saf tutarak gerek bile isteye gerekse de bilmeden Allâh'ın nurunu söndürebilmek için büyük gayretler sarf etmiştir. Şu da su götürmez gerçektir ki; sayıları ne kadar çok olursa olsun yardım ve başarı tarih boyunca tevhîde karşı olanların değil, tevhîde meftun olanların olmuştur.

Gelin şimdi hep birlikte çağlar boyu verilen tevhîd mücadelelerinden birkaçına değinelim. Söze tevhîdin ilk davetçilerinden biri olan Nûh aleyhis-selâm'dan ve onun ibret dolu hayatından başlayarak meramımızı dile getirelim.

Nûh aleyhisselâm ve Tevhîd Mücadelesi

Rivayetlere göre insanlar Nûh aleyhisselâm devrine kadar tevhîd inancıyla yaşamıştır. Daha sonra putperestlik inancı türemiş ve ilk defa Nûh aleyhisselâm'ın kavmiyle ortaya çıkmıştır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, Nûh

aleyhisselâm'ı kavmini putperestlikten uzaklaştırıp tevhîd inancına döndürmek için gönderdiği ilk peygamberdir.

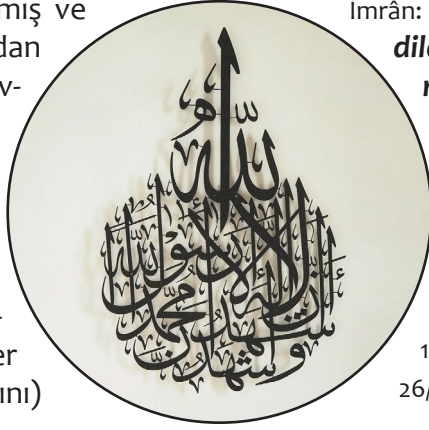
Allâh'ü Teâlâ'ya şirk koşan bu putperest toplum bir kerede değil, yılların geçmesiyle ortaya çıkmıştır. İdris aleyhisselâm'dan sonra insanlar, onun şeriatına uyararak ibadet ediyor ve sâlih âlimlerin peşi sıra gitmeye özen gösteriyorlardı. Bir zaman sonra insanların sevip uydukları sâlih kimseler vefat ettiklerinde, kavimleri onları kaybetmekten ötürü büyük üzüntüye kapıldılar. Şeytan ise boş durmamış ve onların bu durumlarından istifade ederek; sevdikleri bu sâlih kişileri hatırlamak ve onların nasihatlerini zihinlerinde canlı tutmak adına onlara, bu kişilerin her zaman bu buldukları yerlere, birer heykellerini (anıtlarını) dikmeyi telkin etti.

İlk defa put diken bu insanların niyeti onlara tapınmak değildi. Ancak sonradan gelen yeni nesil; zamanla heykelleri yapılan bu zatların Allâh katında kendilerinden çok üstün derecelere sahip olduklarına, kendilerinin ise gerek günahlarından gerekse de amellerindeki eksikliklerden ötürü aşağılık kimseler olduklarına inandılar. Bu inanç, zamanla Allâh'a karşı mahcûbiyet hissine dönüştü ve Allâh ile aralarında aşılması güç setler olduğuna inandırdı.

Artık Rablerine ulaşamayacaklarına, ona müracaat edemeyeceklerine inanan bu insanlar, araçlar edinmeye ihtiyaç duydular. Ve bu ihtiyaçlarını da

kendilerinden üstün gördükleri salih kimselerle karşıladılar. Ne var ki gelen her yeni nesil, bu sapık inanca farklı bir boyut getirdi. Bir zamanlar yalnızca feyiz ve bereket için yapılan bu heykellerin artık yeni birer ilâh olduğuna inanmaya, hayır ve şerrin sahibi olduklarını vehmetmeye başladılar. Rabbimiz Allâh Azze ve Celle'de bu inanışlarını ikaz etmek için onlara peygamber olarak Nûh aleyhisselâm'ı gönderdi.

Kur'ân-ı Kerîm'de; **Nûh aleyhisselâm'ın Allâh tarafından seçildiği** [Âl-i İmrân: 3/33] **kendisine vahye dildiği** [Nisâ: 4/163] **kavmine Peygamber olarak gönderildiği** [Nûh: 71/1] **dokuz yüz elli yıl kavminin arasında kaldığı** [Ankebût: 29/14] **ve kavmini Allâh'a kulluğa davet ettiği** [Yunus: 10/71; Hüd: 11/25-26; Şuarâ: 26/106-110] belirtilmektedir.

Şirkin, küfrün ve zulmün muhtelif eziyetleri altında dokuz yüz elli sene halkına göstermiş olduğu tahammülle, kendisinden sonraki peygamberler ve ümmetlerine örnek gösterilerek, ilâhî iltifata mazhar olan Nûh aleyhisselâm' dan bizlere miras olarak sabır kalmıştır.

“Bütün alemlerde Nûh'a selâm olsun!” [Saffat: 37/79]

Hüd aleyhisselâm ve Tevhîd Mücadelesi

Büyük tufan gerçekleşmiş, insanlardan geriye yalnızca tevhîd ehli kalmıştı. Ne var ki bu durum çok sürmedi. Yeryüzü islâhından sonra tekrar

fesad çıkararak bir topluluğa sahne oldu. Bunlar büyük tufandan kurtulanların soyundan gelen kimselerdi. Adı “Âd” kavmiydi. Yurtları da Ahkâf’dı. (Yemen ile Umman arasında bir yer.) Evleri kat kattı. Muhteşem sarayları, oğulları, malları, bin bir güzellikleri vardı. Etraflarını bağlar-bahçeler sarmıştı. Öyle ki bu şehre cenneti andırdığı için “İrem” adını verildiler. Fakat bu kavim, Allâh’u Teâlâ’nın bunca nimeti karşısında büyüklen-dikçe büyüklendi, öyle ki; Allâh’ın kendilerinden büyük olduğunu unutmuşlardı. Kur’ân’ı Kerîm’de bu durumdan şöyle bahsedilmektedir:

“Âd kavmine gelince, yer-yüzünde haksız yere büyüklük tasladılar ve: “Bizden daha güçlü kim varmış?” dediler. Kendilerini yaratan Allâh’ın, onlardan daha güçlü olduğunu görmüyorlar mıydı? Doğrusu onlar, bizim âyetlerimizi bile bile inkâr ediyorlardı.” [Fussilet: 41/15]

Büyüklük taslamak, hakkı inkâr etmektir. Allâh’a şirk koşmaya kapı açan şeytânî bir illettir. Âd kavmi de bu illete kapılmış bir millettir. Allâh’u Teâlâ böylesi bir millete elbette uyarıcı gönderecekti. İşte o uyarıcı Hûd aleyhisselâmdir. O, (aleyhisselâm) İnsanları yalnızca Allâh’u Teâlâ’yı ilâh olarak kabul etmeye davet etmiş ve demiştir ki:

“Ey kavmim! Allâh’a kulluk edin; çünkü sizin O’ndan başka ilâhınız yoktur.” [Hûd: 11/50]

Kavminin Hûd aleyhisselâm’a cevabıysa; **“Biz, seni apaçık bir beyinsizlik içinde görüyor ve yalancının biri olduğunu düşünüyoruz.”** [Â’raf: 7/66] demek olmuştur.

Bunun üzerine Hûd aleyhisselâm onlara:

“Ey kavmim! Ben, beyinsiz değilim. Alem-lerin Rabbinin peygamberiyim. Size Rabbimin sözlerini bildiriyorum. Ben sizin için güvenilir bir öğütçüyüm.” [Â’raf: 7/67-68] diyerek karşılık verdi.

Ve büyük hüsrân onları dört bir yandan kuşattı.

“Dediler ki: “Bu bize yağmur verici bir buluttur.” Hûd: **“Hayır bu çarçabuk gelmesini talep ettiğiniz şeydir. Bir rüzgâr ki, onda elem verici bir azâb vardır. O (rüzgâr) Rabbimin emriyle her şeyi helâk edecektir.”** [Ahkâf: 46/24-28]

Ve selâmet ancak tevhîd üzere kâlanların üzerine olmuştur. Rabbimiz, kendisine inanan ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmayan kimseleri kurtarmıştır.

“Hûd’u ve beraberindeki imân edenleri rahmetimizle kurtardık.” [Hûd: 11/58]

İbrahîm aleyhisselâm ve Tevhîd Mücadelesi

İbrahîm aleyhisselâm, Allâh’ın dinini tebliğ etme ve insanları doğru yola çağırma hususunda her türlü zorluğa

göğüs germiştir. Yaşadığı çağda putperestlik hâkimken, akıl ve sahih inanç yoluyla Allâh'ın birliğine ulaşmış, hayatını bu uğurda vakfederek Allâh'ın Hâlil'i olmuş güzide bir peygamberdir.

Ne hazindir tarih tekerrür etmiş, İbrahîm aleyhisselâm zamanında da putperestlik hâkim olmuştu. İnsanlar yine yollarını sapıtmış, hakkın nurunu göremez olmuşlardı. Yeryüzü aynı şekil tevhd elçisine ihtiyaç duyuyordu. Rab-bimiz cehâletin en koyu olduğunu bu dönemde, haniflerin atası İbrahîm aleyhisselâm'ı putları kırmak üzere göndermiştir. Karanlıklar içerisinde adeta bir kandil görevi gören peygamberlik bu kez İbrahîm aleyhisselâm'a bahşedilmişti. O da kendinden önce gelen peygamberler gibi halkını hakka; Allâh'ın birliğine yani tevhd inancına davet etmişti.

Bu kavim de peygamberlerine karşı çıkmış; Allâh'ın nurunu, zulmün karanlığına tercih etmişlerdi. Ve yine kaybeden onlar olmuş, hüsrân yine onları kuşatmıştı. Kur'ân'ı Kerîm'de İbrahîm aleyhisselâm ve kavmi arasındaki durum şu şekilde açıklanmaktadır:

“(Onlar gidince) İbrahîm putları parparça etti, belki ona başvururlar diye büyük putu bıraktı.” [Enbiyâ: 21/58]

“(Dönüp dunumu gören) putperestler, ‘Bunu tanrılarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerden biridir’ dediler.” [Enbiyâ: 21/59]

“Bazıları, ‘İbrahîm denen bir gencin bunları diline doladığını işitmiştik’ deyince, ‘O halde, onu hemen insanların önüne getirin, belki birileri şahitlik eder’ dediler.” [Enbiyâ: 21/60-61]

“Bunu ilâhlarımıza sen mi yaptın, ey İbrahîm? diye sordular.” [Enbiyâ: 21/62]

“İbrahîm, ‘Hayır, bu işi şu büyükleri yapmıştır. Konuşabiliyorlarsa onlara sorun!’ dedi.” [Enbiyâ: 21/63]

“Sonra başlarını öne eğerek; ‘Bunların konuşamayacağını pekâlâ biliyorsunuz’ dediler.” [Enbiyâ: 21/65]

“İbrahîm, ‘öyleyse Allâh'ı bırakıp da size ne fayda ne de zarar veremeyen şeylere mi tapıyorsunuz? Size de Allâh'ı bırakıp taptığınız bu şeylere de yuf olsun! Siz aklınızı kullanmaz mısınız?’ dedi.” [Enbiyâ: 21/66-67]

Bunun üzerine odunlar kesilip yığıldı. Tuğlalar üst üste konup; İbrahîm aleyhisselâm'ın ateşi için bir bina inşa edildi. Herkes İbrahîm'in ateşine katkıda bulunmak için var gücüyle çalışıyordu. Bütün halk seferber olmuştu. Öyle ki bu konuda elinden bir şey gelmeyen-

ler; durumlarının kendileri için uğursuzluk olduğuna inanıyorlardı.

Nihayet ateş yakılmış halk toplanmıştı. Artık intikam alınacak, bu bekleyiş son bulacaktı. Fakat hesaba katmadıkları bir şeyi fark ettiler. Alevleri gökyüzüne ulaşan bu ateş kümesinin içine İbrahîm aleyhisselâm'ı nasıl atacaklardı? Tek bir yolu vardı. Mancınık kurulmalı ve İbrahîm aleyhisselâm ateşe atılmalıydı. Sonunda onu da yaptılar.

“Biz: “Ey ateş! İbrahîm’e karşı serin ve zararsız ol” dedik.”

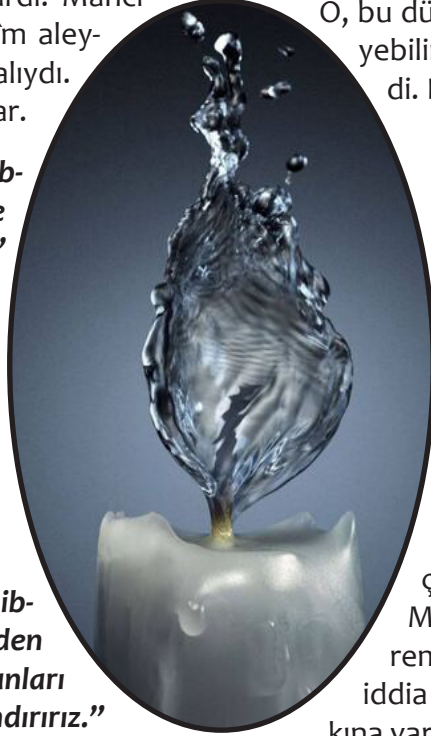
[Enbiyâ: 21/69]

“Böylece ona bir tuzak kurmak istediler; fakat biz onları, daha çok hüsrana uğrayanlar durumuna soktuk.” [Enbiyâ: 21/70]

“Selâm olsun İbrahîm’e. Biz, iyilik eden ve işini güzel yapanları işte böyle mükafatlandırırız.”

[Saffat: 37/109-110]

Dikkat çekmek isteriz ki; bu kavimlerden peygamberlere şu şekilde karşı çıkan olmamış: “Kimdir, senin Allâh’u Teâlâ dediğin? Biz böyle bir ismi duymadık, bu sıfat ve özelliklere sahip bir zâtı tanımıyoruz. Bunu ilk defa senden duyuyoruz. Demek bizi yaratan, Allâh’u Teâlâ öyle mi? Şu yerleri ve gökleri Allâh yarattı ha!” Evet, hiçbir toplum bu şekilde bir itiraz etmemiştir. Çünkü onların Allâh’u Teâlâ’nın varlığından veya birliğinden şüpheleri yoktu, olmazdı da.

Aksini ispat eden bunca delil varken; kim, O’nun yokluğuna veya O’nun gibi bir başkasının olduğuna inanabilirdi ki? Yer, gök, güneş ve ay hepsi O’nun varlığına ve birliğine işaret ederken, kim; “bunlar kendiliğinden oluşmuştur ve bütün bu varlıklar kendi hallerini ve durumlarını koruyorlar” diyebilirdi ki? Ya da kim; “Allâh gibi bir Allâh daha var ve O, bu düzeni ayakta tutuyor” diyebilirdi? Hiç kimse diyemedi. Demedi de!

Şairin dediği gibi:

“Her şeyde O’nun varlığını, birliğini gösteren bir alâmet vardır.”

Günümüzde konuyla ilgili olarak her oluşu ve değişimi tesadüfle açıklamaya çalışan ve bunu ilmî bir temele oturtmaya çalışan ateist Jacques Monod gibi cahiller türemiştir. Böylesi cahiller iddia ettikleri zıvalıklarla farkına varmadan öyle bir konuma gelmişlerdir ki, tesadüfü; güç, kudret, irade, bilinç ve ilim sahibi bir özelliğe kavuşturmuşlardır. Bunlar, evren içerisinde olayların uygun düşmesine tesadüf demektedirler. Ancak hiçbir şey, bir irade edicisi olmadan hareket edemez.

İnsan akıyla böylesine örtüşen bir hakikati göremeyen kör cahiller, halen tesadüfü savunmaya ve ilâh inancını reddetmeye devam ederler. Allâh’ın varlığı ve birliği aklın zorlanmadan kabul ettiği bir gerçektir. Bunun aksini iddia etmek ancak akıl sağlığının bozukluğundan kaynaklanmaktadır.

Sonuç

Şunu rahatlıkla ifade edebiliriz ki; şirk, arzî olandır. Tevhîd üzerine bina edilen tek ilâh inancı ise asıl olandır. Ancak tevhîd inancından nasibi olmayanlar, sınırsız yetki ve mülkiyet sahibi bu yüce varlığa gerek kendi zihinlerinde gerekse sultanları altında sınırlar çizerek belli bir tanıma hapsetmeye çalıştılar. Ne var ki bu istek ve uğraşları, kendileri gibi nasipsizlerden başkasına zarar vermemiştir.

Biz tevhîd ehli Müslümanlar, çağlar boyunca sayıları, güçleri, fikirleri, yaşantıları nasıl olursa olsun hiçbir zaman onlara meyil etmedik, etmeyeceğiz de. Ta ki Rabbimiz Teâla canımızı bu hal üzere alana dek.

Biz tevhîd ehli Müslümanlar, biliyor ve imân ediyoruz ki; Rabbimiz olan Allâh Subhânehu ve Teâlâ birdir. Ne O'nun bir benzeri vardır ne de O'nunla aynı yetkiye sahip herhangi bir şey...

Biz inançlarımızı, düşüncelerimizi, hayatımızı O'nun birliğini esas alarak imar etmiş insanlarız. Bizleri O'ndan başkasının karşısında eğilmediğimiz gibi, O'ndan başkasından da asla razı olmayız.

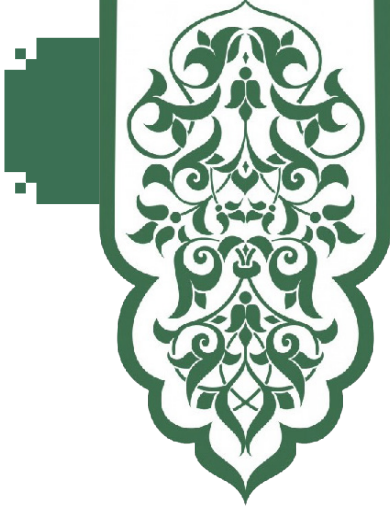
Çünkü bizler; Alemlerin Rabbinin “teslim ol” emrinin muhataplarıyız. Ve bu emrin gereği olarak her birimiz; büyükten küçüğe, kadınlarımızla, oğullarımızla; İslâm'a yani Allâh Subhânehu ve Teâla'ya “teslim olmuş” insanlarız. Ne galibiyetten ötürü seviniriz ne de yenildiğimiz için üzülürüz. Evet, biz tevhîd ehli Müslümanlarız.

Tevhîdten başka hiçbir şeyimiz yoktur. Sermayemiz tevhîddir, tevhîddir, davamız tevhîddir, sevdiğimiz tevhîddir, arzumuz tevhîddir, beklediğimiz tevhîddir. Yanında olsak ta özlemine, hasretine çektiğimiz tevhîddir.

O'dur, bizi bir araya getiren, bir yapan. O'dur, bizi diğerlerinden ayıran. O'nun için yaş akar gözlerimizden, O'nun için terk ederiz yurtlarımızı, O'nun için vazgeçeriz haklarımızdan... Onsuz olmak mı? İnanın O'nsuz olmak tansa hiç olmak daha sevimlidir bize.

Selâm olsun, tevhîd ehli Müslümanlara...

PEYGAMBER KISSALARI

MUSA ALEYHİSSELÂM VE KAVMİ

Ümmü Musab

Rahman ve Rahim olan Allâh'ın adıyla...

Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileirim. salât ve selâm nebilerin sonuncusu Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in ve bütün nebilerin üzerine olsun. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya sığınarak ve ondan yardım dileyerek derim ki:

Dergimizin bir önceki sayısında Musa aleyhisselâm ve Firavun ile olan mücadelesini okumuştuk. Bu sayımızda ise Musa aleyhisselâm'ın kavmiyle olan Tevhîd mücadelesini hep beraber okuyalım...

Denizden Kurtulduktan Sonra

Musa aleyhisselâm ve kavmi olan İsrailoğulları, denizi geride bırakıp, Filistin'e doğru ilerlemekteydiler. Allâh Subhânehu ve Teâlâ bu durumu bizlere şöyle bildirmektedir: **“İsrailoğullarını denizden geçirdik. Kendilerine ait putları olan ve süreklî o (putlara) tapan bir kavme geldiler. “Ey Musa! Onların ilâhları olduğu gibi sen de bize bir ilâh**

yap.” demişlerdi. “Şüphesiz sizler, cahillik eden bir topluluksunuz.” demişti.” [Araf: 7/138]

Nasıl bir imtihandı böyle, bu millet daha yeni Firavun belasından kurtulmuştu ki, Rasûllerinden put istiyorlardı. Bu isteklerinden anlaşılıyordu ki, Musa aleyhisselâm kavmi ile ciddi bir mücadelenin başlangıcındaydı... İsrailoğulları, asırlarca müşriklerle birlikte yaşamışlardı. Zamanla şirki çirkin görmemeye başladılar ve İsrailoğulları da bu yüzden puta talip olmuşlardı. Musa aleyhisselâm'ın cevabı ise çok anlamlıydı: **“Şüphesiz sizler, cahillik eden bir topluluksunuz.” demişti.** [Araf: 7/138] Demişti ki: **“Sizi âlemlere faziletli/üstün kılmışken, size Allâh'ın dışında bir ilâh mı arayayım?”** [Araf: 7/140]

Rasûl hiç put yaparmıydı? Rasûller ancak put kırardı. Kişileri putlara tapmaktan alıkoyar ve tek ilâh olan Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı birleyip, O'nu Tevhîd etmeye çağırırdı... İsrailoğulları şehirli oldukları için güneşten rahatsız oluyorlardı. Allâh Subhânehu ve Teâlâ,

buluta onları gölgelemesini emretti. Artık onlar, bulutun gölgesinde geziniyorlardı. Her nereye giderlerse gitsinler, bulut onlarla birlikte gidiyor, kaldıkları yerde kalıyordu. İsrailoğulları susamıştı. Halbuki orada ne bir su menbai, ne bir ırmak, ne de bir kuyu vardı. Küçük çocukların annelerine gitmeleri gibi, Musa aleyhisselâma gidip durumu ona arz ettiler. Musa aleyhisselâm da Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya duâ etti. **“(Hatırlayın!) Hani Musa kavmi için su talep etmişti. Dedik ki: ‘‘Asanı taşa vur.’’ (Asanın taşa değmesiyle) sular fışkırmış ve on iki pınar/çeşme oluşmuştu. Onlardan her bir topluluk kendilerine ait olan kaynağı bilmişti. Allâh’ın rızıkından yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık/düzensizlik/taşkınlık çıkarmayın.’’** [Bakara: 2/60] Böylelikle Musa aleyhisselâm’ın kavmi suya doymuştu.

Su ihtiyaçlarını giderdikten sonra acıktıklarını Musa aleyhisselâm’a söylediler. Ve şöyle dediler: ‘‘Bizi ekin ve meyvelerin bol olduğu Mısır topraklarından, hayır ve güzellikler ülkesinden çıkardın, buralara getirdin. Şimdi kim bize burada yiyecek verecek?’’ Musa aleyhisselâm Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya duâ etti. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, Musa aleyhisselâm’ın duâsına icabet etti, **‘‘Bulutlarla onları gölgele-**

dik ve üzerlerine kudret helvası ve bildircin eti indirdik. (Sonra:) **‘‘Allâh’ın sizi rızıklandığı temiz şeylerden yiyin.’’ (dedik.) Onlar bize zulmetmediler. (İşledikleri günahlarla) kendilerine zulmediyorlardı.’’** [Araf: 7/160] Allâh Subhânehu ve Teâlâ, İsrailoğullarına çeşitli nimetler bahşetti, kudret helvasını indirdi ve kolaylıkla yakalayabilecekleri kuş sürülerini onların bölgesine sevk etti.

İsrailoğullarının Nankörlüğü

Ancak uzun süren kölelik devri İsrailoğullarının ahlakını ve anlayışını bozmuştu. Kokuşmuş bir ruhi yapıya ve aşağılık bir tınyete sahiptiler. Adeta çocuk gibiydiler. Bir türlü hevesleri dinmiyordu. Şikayetleri çok teşekkürleri ise azdı. Tez yılginlık gösteriyorlardı. Yasak olan şeyleri seviyorlardı, kendilerine verilenleri ise çirkin görüyorlardı. Çok geçmeden Musa aleyhisselâm’a, kudret helvası ve bildircin yemekten bıktıklarını, sebze ve baklagiller cinsi yiyecekler yemek istediklerini bildirdiler. **‘‘(Hatırlayın!) Hani: ‘‘Ey Musa! (Sadece kudret helvası ve bildircin eti yiyerek) bir tek yiyeceğe katlanamayacağız. Rabbine duâ et de bize yeryüzünün bitirdiklerinden; baklasından, salatalığından, sarımsağından, mercimeğinden ve soğanından çıkarsın.’’ dediniz.** [Bakara: 2/61]

Musa aleyhisselâm bu garip istek karşısında şaşırılmış ve azarlayarak şu cevabı vermişti “Musa dedi ki: “En hayırlı olanı bu değersiz olanlarla mı değiştiriyorsunuz?” [Bakara: 2/61] İnsan elinin değmediği kudret helvası ve bıldırcın yerine, baklagiller ve sebzeler öyle mi? Sultanlar sofrası yerine, çiftçiler sofrası mı? Nasıl bir seçim bu? İsrailoğulları bu isteklerinden vazgeçemediler. Sebze ve baklagiller istemeye devam ettiler. Onların bu istedikleri, hemen her köyde ve şehirde bulunmaktaydı. Madem öyle:

“Şehre inin orada istedikleriniz vardır.” [Bakara: 2/61]

İsrailoğullarının İnadı

İsrailoğullarının mizacı inatçı çocukların mizacına benziyordu. Kendilerine ne zaman bir şey emredilse ona muhalefet ederler ve alaya alırlardı. Sanki onlar, kendilerine denileni değiştirmeyi üzerlerine gerekli görüyorlardı. “Kalk” denildiğinde oturan, “otur” denildiğinde kalkan, “sus” denildiğinde konuşan, “konuş” denildiğinde susan inatçı çocuklar gibiydiler. Ama onların bu inadı, şerli kişilerin çirkinliğini, İslâm düşmanlarının alaycılığını ve akılsızların akılsızlığını kendi içinde barındırıyordu. Bir köyde veya şehirde yaşamayı ve orada sebze ve baklagillerden oluşan çeşitli leziz yiyecekleri arzuluyorlardı. Ancak “Onlara: **“Bu beldeye yerleşin, orada dilediğiniz yerden yiyin, ‘Hittatun/Günahlarımızı dök.’** deyin, kapıdan secde ederek girin ki biz de hatalarınızı bağışlayalım. Muhsinlere/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanlara (ihسانlarımızı) arttıracacağız.”

denildiğinde [Araf: 7/161] İsrailoğulları bu ilâhi emre karşı öfkeleniler ve şehre istemeye istemeye ve alaya alarak kıçları üzerine sürüne sürüne girdiler. **“Onlardan zalim olanlar, kendilerine söylenen sözü başkasıyla (“Günahlarımızı dök” anlamında “Hittatun” kelimesini “buğday” anlamına gelen “Hittatun” ile) değiştirdiler. Biz de zulümlerine karşılık gökten bir azap saldıktık üzerlerine.”** [Araf: 7/162]

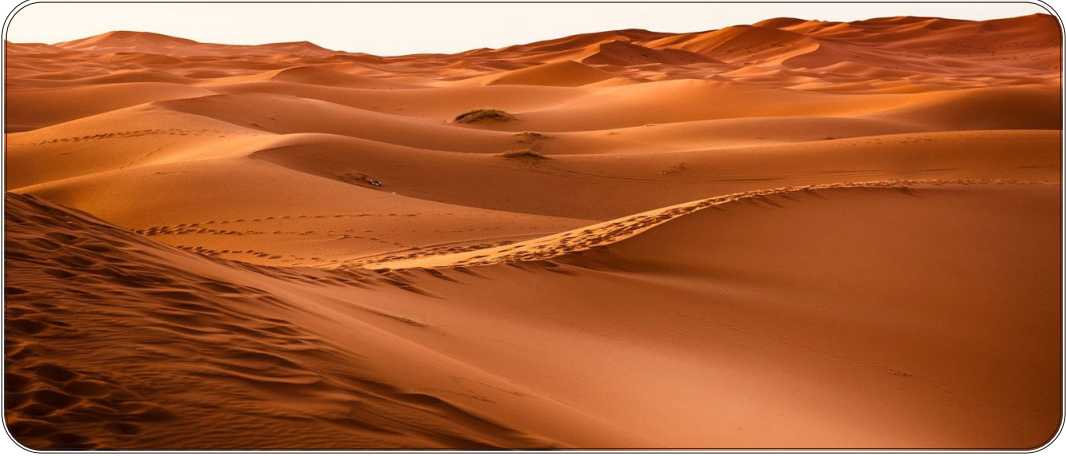
Aranan Katil

Kendilerine bir şey emredildiğinde tembel kişinin sorup soruşturması gibi, lüzumsuz sorular sorarlar, uzatırlar da uzatırlardı. İsrailoğulları arasında bir cinayet vakası vuku buldu.

Bunu önemsediler ancak bir türlü katili bulamadılar. Katili soruşturmak insanların meşgalesi olmuştu. Musa aleyhisselâm’a geldiler, “Ey Allâh’ın Nebisi! Bu davada bize yardım et. Allah’a duâ et de bize katili açıklasın” dediler.

Musa aleyhisselâm, Rabbine duâ etti. Allâh Subhânehu ve Teâlâ da, onlara bir sığır kesmelerini emretmesini vahyetti. Bu emir üzerine sorular sormaya, işi alaya almaya başladılar. **“(Hatırlayın!) Hani Musa kavmine demişti ki: “Allâh,**

bir inek/sığır kesmenizi emrediyor.” Demişlerdi ki: **“Bizimle alay mı ediyorsun?”** Musa: **“Cahillerden olmaktan Allah’a sığınırım.”** demişti. [Bakara: 2/67]

Bu ayetin nazil oluşundan sonra, sorular sormaya başladılar. “Bizim için Rabbine duâ et de onun ne olduğunu bize açıklasın” dediler. **“Demişlerdi ki: ‘Bizim için Rabbine duâ et de o ineğin sıfatlarını bize açıklasın.’ Dedi ki: ‘(Allâh) buyurdu ki: ‘O ne yaşlı ne de körpe, bu ikisi arasında (orta yaşta) bir inehtir. (Bu açıklama üzerine artık) emrolduğunuz şeyi yapın.’ ”** [Bakara: 2/68] Ve kavmi Musa aleyhisselâm’dan soru sormasını istediler: “ineğin sıfatları nedir?” Aldıkları cevap ile mutmain olmayıp, sürekli soru sordular. **“Demişlerdi ki: ‘Bizim için Rabbine duâ et de bize onun rengini açıklasın.’ Dedi ki: ‘(Allâh) buyurdu ki: ‘O, bakanlara (huzur verip) ferahlatan, rengi parlak, sapsarı bir inehtir.’ ”** [Bakara: 2/69] Soruları bitince genel manada bir soru sordular, **“Demişlerdi ki: ‘Bizim için Rabbine duâ et de bize onun mahiyetini açıklasın. (Şu ana kadar anlattıkların nedeniyle) inek, kafamızı karıştırdı. Şayet Allâh dilerse (ineği bulma konusunda) elbette doğru olanı yaparız.’ ”** [Bakara: 2/70] Bunun

üzerine Allâh Subhânehu ve Teâlâ buyurduki: **“Tarla sürme ve ekin sulama işinde çalıştırılmamış, kusursuz, üzerinde benek olmayan bir inehtir/boğadır.’ ”** (Onlar:) **“Şimdi doğruyu söyledin.” dediler ve ineği/boğayı kestiler. Fakat neredeyse onu kesmeyeceklerdi.”** [Bakara: 2/71] Musa aleyhisselâm’ın kavmi sordukları sorularla işi zorlaştırmışlardı, bu da onların nasıl bir millet olduklarını gösteriyordu.

Yukarda okuduğumuz üzere, hem nankör hem inatlar ve dahası verilen emri yapmamak için teferruatlı sorular soruyorlar. Herhangi bir sığır kesmiş olsalardı, bu onlara yetecekti. Sayılan özelliklere sahip sığırı aramaya başladılar. Sığır bulunamıyordu, ya yaşlı oluyor, ya da körpe oluyordu. Orta yaşlı, parlak sarı renkte, çifte koşulmamış oluyor ama ekin sulamış oluyordu. Aradılar taradılar, sonunda yoruldu. “O nedir?”, “Rengi nasıl?” gibi lüzumsuz sorular sormanın cezasını bulduklarını anladılar.

Tevhîd Dini

İsrailoğulları, hayatlarına devam ederken aralarında hükümedecek ve yollarını aydınlatacak ilâhi bir şeriata

muhtaçtılar. İnsan ancak ilâhi bir şeriatla ve ancak ilâhi bir nurla yaşayabilir. Alemin tamamı karanlıklar içindedir. Ancak kendisine Rabbinden bir nur gelen hariç. Bu nur, insanların, kendisiyle yollarını buldukları nübüvvet nurudur. Bu nura sahip olmayan kişi, karanlıklar içerisinde yitip gitmiş demektir. Bu nurdan ışığını almayan bir inanç, kendisine çocukların bile güldüğü vehim ve hurafelerden ibarettir. Müşriklerin, kafirlerin, Yahudilerin ve Hristiyanların inançlarını, hurafelerini ve masallarını işitmedin mi? Onların ilmi, cehalet, zan, tahmin ve şüpheden ibarettir.

İnsanların Rasûllere ihtiyacı vardır, onlar Allâh'a nasıl ibadet edileceğini ve birbirlerine karşı nasıl davranılacağını öğretirler. Yeme, içme, uyku, oturma vesair her adapta örnektirler. Bu nebevi terbiyeyi almayarak Rasûllere öğrencilik etmemiş olanlar, kendi kendine yetişen çöl bitkileri gibidirler. Hakkı batıldan ayırt edemezler.

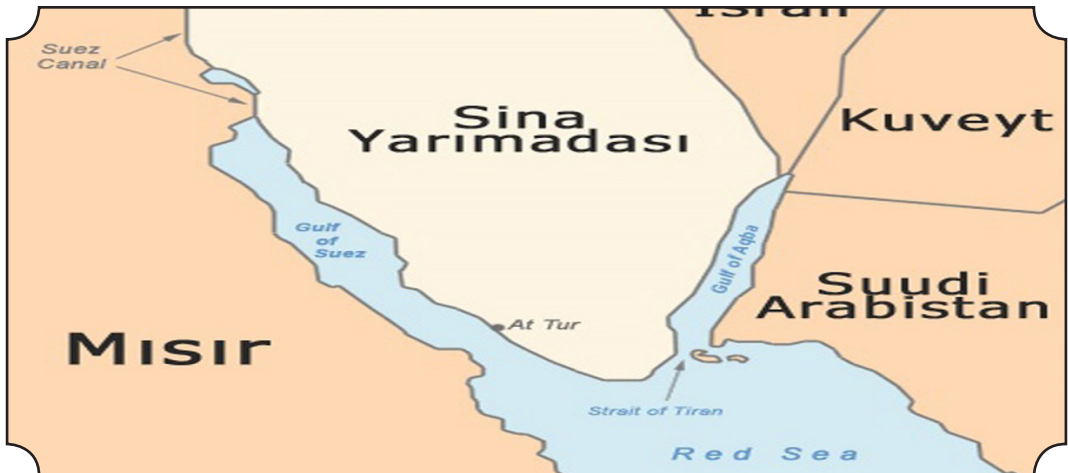
Musa aleyhisselâm Tur-i Sina'da

Rasûller kendi nefislerinden konuşmazlar, onlar ancak vahiy ile konuşurlar. Musa aleyhisselâm da, dinin esas-

larını öğrenmek için Tur-i Sina'ya davet edildi. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, bu daveti yüce kitabı Kur'ân'da bizlere şöyle bildirdi: **“Musa ile otuz gece için sözleştik. Buna ayrıca on gün ekledik. Böylece Rabbinin belirlediği süre kırk güne tamamlandı.** [Araf: 7/142] Musa aleyhisselâm, Tur-i Sina'ya gitmeden önce Harun aleyhisselâm'ı yerine vekil bıraktı ve onu şöyle uyardı: Musa kardeşi Harun'a dedi ki: **“Kavmimde benim yerime geç. İslah et ve bozguncuların yoluna uyma.”** [Araf: 7/142]

Tur-i Sina'da Musa aleyhisselâm'a: (Allâh) buyurdu ki: **“Ey Musa! Sana verdiğim risaletim ve seninle konuşmamla seni insanlara üstün/seçkin kıldım. Sana verdiğime kuvvetle yapış ve şükredenlerden ol. O levhalarda ona her şeyden bir öğüt ve her şeye dair tafsilatlı bilgiler yazdık. “Ona kuvvetle tutun ve kavmine de emret, ona en güzel şekilde tutunsunlar. Fasıklar (cezalandırıldıklarında) yurtlarının (ne hâle geldiğini) size göstereceğim.”** [Araf: 7/144-145]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, Musa aleyhisselâm'a, onun insanlara üstün olduğunu (Ulu'l Azm Rasullerdendi) ve ona helali haramı açıklayan ayrıntılı hü-

kümler yazan levhalar verdiğini bildirdi. O levhalar aslında bizim bildiğimiz Tevrat'tı. Bunun üzerine Musa aleyhisselâm tekrar milletine döndü.

Musa aleyhisselâm'ın Kavmi ve Buzağı

Musa aleyhisselâm, Tur-i Sina'dan geri dönüp milletini gördüğünde bıraktığı gibi değillerdi. Bir buzağı heykeli yapmışlar, bir kısmı ona ilâh diye tapmıştı. Allâh Subhânehu ve Teâlâ bu durumu bize şöyle açıklamıştır: **“Musa'nın kavmi onun ardından süs eşyalarından yapılmış, (aldığı hava nedeniyle) ses çıkaran bir buzağı heykelini ilâh edindi. O (buzağının) onlarla konuşmadığını ve onları doğru yola hidayet edemediğini görmediler mi? Onu (ilâh) edindiler ve (zaten) zalim idiler (veya onu ilâh edinmekle zalim/müşrik oldular).”** [Araf: 7/148]

Samiri adında bir adam, milletin ziynet eşyalarını ateşe atarak eritmiş ve bundan böğüren bir buzağı heykeli yapmıştı.

Hani daha önce puta tapanları gördüklerinde, daha önce Musa aleyhisselâm'dan put isteyenler, bu buzağı heykeline tapmaya başlamışlardı. SubhanAllâh! Kırk gün kadar bir vakitte Musa aleyhisselâm'ın milleti şirke düşmüştü.

Musa aleyhisselâm, milletin bu sapıklığından Harun aleyhisselâm'ı sorumlu tutmuştu. Çünkü milletin Harun aleyhisselâm'a emanet etmişti. Musa aleyhisselâm: Demişti ki: **“Ey Harun! Onların saptığını gördüğün hâlde, seni (bir şeyler yapmaktan) alıkoyan nedir? Niye peşimden gelmedin? Yoksa emrime karşı mı geldin?”** [Taha: 20/92-93] Bunun üzerine Harun aleyhisselâm kendini şöyle savundu: (Harun:) **“Ey anamın oğlu! (Sandığın gibi değil!) Bu topluluk beni zayıf buldular ve neredeyse beni öldüreceklerdi. Bana, düşmanları sevindirecek bir şey yapma ve beni zalimler topluluğuyla bir tutma.” demişti.** [Araf: 7/150] Ve Harun aleyhisselâm bu insanların sapıklıklarına karşı boş durmamıştı, puta tapanları geri çe-

virmeye çalışmıştı. Onlara: **“Kavmim! Siz ancak bununla fitneye düşürüldünüz. Şüphesiz ki sizin Rabbiniz Er-Rahmân’dır. Bana uyun ve emrime itaat edin.”** [Taha: 20/90] demişti fakat kavmi şirklerinde ısrar ediyorlardı ve “Demişlerdi ki: **“Musa geri dönünceye kadar, onun başında beklemeye devam edeceğiz.”** [Taha: 20/91] diyorlardı.

Bunun üzerine, **“Musa öfkeli ve üzgün bir hâlde kavmine dönmüş ve: “Ey kavmim! Rabbiniz size güzel vaadde bulunmadı mı? Ne o, yoksa size verilen süre uzun mu geldi? Yoksa Rabbinizin gazabı size vacip olsun istediniz de, ondan mı bana verdiğiniz sözden döndünüz?”** [Taha: 20/86] Musa aleyhisselâm kavminin bu durumuna hem öfkeli hem üzgün... Çünkü Musa aleyhisselâm kavmi için o kadar çabalamış, her defasında kavminin isteklerini Rabbine iletmış ve sadece 40 gün gitmişti. Kavmi ise hemen şirke düşmüştü. Musa aleyhisselâm kavmine Rabbinin cennet vaadini, türlü belalardan kurtardığını ve bunları ne çabuk unuttuklarını hatırlatmıştı. Aynı zamanda kendisiyle olan sözleşmeyi hatırlatıp, Rabbinin gazabıyla da korkutmuştu. “Dediler ki: **“Sana verdiğimiz sözden irademizle dönmedik. Biz (Firavun ve kavminin)**

ziynet eşyalarını yüklenmiştik. Onları (ateşe) attık, aynı şekilde Samiri de attı. Onlara buzağı suretinde böğüren bir heykel çıkarmış ve: “İşte sizin de Musa’nın da ilâhı budur. Fakat (Musa) unuttu.” demişlerdi. [Taha: 20/87-88]

Musa aleyhisselâm kavmi ile konuştuğunda, Samiri’nin heykeli yaptığı ve hatta Musa aleyhisselâm’a iftira atıp kavmi de kendi şirkine ortak yaptığı ortaya çıkmıştı. Musa aleyhisselâm: “dedi ki: **“Senin durumun nedir/neden böyle bir şey yaptın ey Samiri? Dedi ki: “Onların görmediğini gördüm. Elçinin/meleğin izinden bir avuç aldım ve attım. Nefsim bana böylesini hoş gösterdi. Dedi ki: “Haydi git/defol! Sen hayat boyunca ‘La misas! (Kimse bana dokunmasın, ben de kimseye dokunmayayım.)’ diyeceksin. Ve senin asla şaşmayacak (helak olacağın) bir zamanın vardır. Şimdi de sürekli başında beklediğin ilâhına bak! Andolsun ki onu yakacak, sonra da (küllerini) denizde savuracağız. Sizin ilâhınız ancak Allâh’tır... O ki O’ndan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilâh yoktur. Her şeyi ilmiyle kuşatmıştır.”** [Taha: 20/95-99]

Musa aleyhisselâm şaşkındı, Samiri’ye anlam veremiyordu. Ne diye bu işleri yaptın Samiri? Bunu nereden çıkardın? Samiri, İsrâiloğullarından müslüman birisiydi. Ona rağmen Musa aleyhisselâm’ın yokluğunda putçuluğa dönerek, müslümanları saptırırvermişti ve müşriklerden olmuştu. Ve dahası, yaptığıнын iyi bir şey olduğunu iddia ediyordu. **“Dedi ki: “Onların görmediğini gördüm. Elçinin/meleğin izinden bir avuç aldım ve attım.”** [Tâhâ: 20/96] Cebrail aleyhisselâm’ı gördüğünü, böylelikle buzağının kutsallaşmış olduğunu

ğunu iddia etmişti. Bu batıl ehlinin bir vasfıdır. İnsanları saptırmak için sapıklıklarına hak olandan da katarlar ki ikna etmek daha kolay olsun.

Buzağı putunu eritip denize döktükten sonra artık yeni bir sayfa açılmış oldu. Ayetin sonunda okuduğumuz üzere Musa aleyhisselâm, sözlerini Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı birleyerek, tek ilâh olduğunu ve ilminin yüceliği ile bitiriyor: **“(Hatırlayın!) Hani Musa kavmine demişti ki: “Ey kavmim! Şüphesiz ki sizler, buzağıyı ilâh edinmekle kendi kendinize zulmettiniz. Sizi yaratanı tevbe edin ve nefislerinizi öldürün.”**

[Bakara: 2/54] Musa aleyhisselâm, kavmine tevbe etmelerini emretmişti. Kavminin bir kısmı Musa aleyhisselâm'ın tevbe çağrısına uydu ve tevbe ettiler. Bir kısmı ise buzağıyı tanrı olarak benimsemeye devam ettiler. **“Şüphesiz ki buzağıyı (ilâh) edinenlere, Rablerinden bir gazap ve dünya hayatında zillet erişecektir. Biz (şirk koşarak Allâh'a) iftira edenleri böyle cezalandırırız işte!”** [Araf: 7/152] Tevbe etmeyip buzağıyı ilâh edinenlere, Rablerinden gazap ve dünya hayatında ise zillet erişecektir. Çünkü kim Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı bırakıp başka ilâhlar edinirse, onun ne bir yardımcısı ne de bir koruyucusu olur.

Ve bu buzağı putu olayı Musa aleyhisselâm'ın kavmini ikiye bölerek, Tevhîd mücadelesini ciddi anlamda

sarsmıştı. Bu olayın izleri uzun zaman kavmi arasında devam etti. Musa aleyhisselâm ise her daim Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın emirlerini yerine getirmeye ve kavmini Tevrat'ın izinden eğitip yönetmeye devam etti.

İsrailoğullarının Korkaklığı

İsrailoğulları, Mısır'da köle olarak zillet içerisinde yaşamıştı. Çocuklar da gençler de bu şekilde yetişti. Hiçbir iddiaları da yoktu. İdareci olmayı düşünmüyorlar, gazve ve cihaddan asla bahsetmiyorlardı. Günlerini gurbet içerisinde geçiriyorlardı. Ne kendilerine ait bir vatana ne de bir hükme sahiptiler. Mısır'dan çıktıklarında, aslında Filistin için yola koyulmuşlardı fakat yoldaki aksaklıklardan dolayı bir türlü Filistine varamamışlardı.

Musa aleyhisselâm, İsrailoğullarındaki korkaklık ve zayıflık karakterinin varlığını biliyordu. Onları mukaddes topraklara girmeye teşvik etmeyi ve işi onlara kolay göstermeyi istiyordu. Çünkü mukaddes topraklara güçlü kuvvetli, zalim bir kavim hüküm sürüyordu. İsrailoğulları ise bu zalim kavim mukaddes topraklardan çıkmadıkça oraya girmiyorlardı. Musa aleyhisselâm da, Allâh Subhânehu ve Teâlâ yolunda cihada çıksınlar ve bu zelil hayatı çirkin görsünler diye, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın, kendilerine olan nimetini ve kendilerini alemlere üstün kıldığını

onlara hatırlattı ve şöyle dedi: **“(Hatırlayın!) Hani Musa kavmine demişti ki: ‘Ey kavmim! Allâh’ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Sizlerin içinden nebiler göndermiş, sizleri hükümdar yapmış ve âlemlerden kimseye vermediği (hayır ve güzellikleri) size vermiştir. Ey kavmim! Allâh’ın size yazdığı mukaddes topraklara girin, (kaçmak için) arkanızı dönmeyin. (O hâlde) hüsrana uğrayanlar olarak geri dönersiniz.”** [Maide: 5/20-21] Musa aleyhisselâm’ın kavmine mukaddes topraklarına girmelerini emretti ve onlara korkaklığın galip gelmesinden korktuğundan, arkanızı dönüp kaçmayın dedi.

Bu Rasûlün emrine kavmi nasıl tepki vermiş, beraber okuyalım; **“Dediler ki: ‘Ey Musa! Orada çok güçlü bir topluluk vardır. Onlar çıkmadan biz oraya girmeyeceğiz. Şayet çıkarlarsa elbette biz gireriz.”** [Maide: 5/22] Görüyoruz ki, kavmi bütün uyarılara rağmen yine de itiraz edip girmediler. Hatta emre uymadıkları gibi birde:

“Dediler ki: ‘Ey Musa! (O güçlü topluluk) orada olduğu müddetçe ebediyen oraya girmeyeceğiz. Sen ve Rabbin gidip savaşın. Biz burada bekliyor olacağız.’ [Maide: 5/24] demişlerdi. Bu ne cüret? “Sen ve Rabbin gidin savaşın” ne demekti? Bu kavim ne biçim bir kavimdi...

İsrailoğullarının bu isyanlarına karşılık, Musa aleyhisselâm kızarak onlardan ümitlerini kesti ve Rabbine sığındı

“Dedi ki: ‘Rabbim! Ben sadece kendime ve kardeşime söz geçirebilirim/ikimizden sorumluyum. Bizimle fasık olan kavmin arasını ayır. Dedi ki: ‘Şüphesiz ki o (topraklar), kırk yıl boyunca onlara haramdır. Yeryüzünde şaşkın şaşkın dolanırlar. Fasık topluluğa üzülme!’ [Maide: 5/25-26]

Rasûl emrine isyan, kırk yıl mahrumiyet ve zillet içerisinde köle gibi yaşayan gururlu ve kibirli bir topluluk. Öyle de oldu. İsrailoğulları çölde dolaştı durdu. Kırk yıl doldu.

Musa aleyhisselâmdan Sonra İsrailoğulları

İsrailoğulları yaptıklarına Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dan bir ceza olmak üzere yeryüzünde şaşkın şaşkın gezerken, Musa aleyhisselâm vefat etti. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, onlara zilleti ve zayıflığı vermişti. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın gazabına uğramışlardı. Aralarından Rasûl gönderen, onlara hükümdarlık veren ve yaşadıkları devirde hiç bir topluma vermediğini onlara veren Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı gazaplandırmışlardı.

Onları, kendilerine en kötü azabı tattıran, erkek çocuklarını öldüren, kızlarını diri bırakan Firavun'un zulmünden kurtaran Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı gazaplandırmışlardı. Bulutu onlara gölgelik yapan ve onlara kudret helvası ve bildircin gönderen Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı gazaplandırmışlardı. Kendileri için yerden pınarlar fışkırtan ve onlara yiyecek ve içecek hususunda genişlik veren Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı gazaplandırmışlardı.

Bütün bu nimetlere karşı onlar Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın ayetlerini inkar etmişler, isyan edip haddi aşmışlardı. Kendilerine karşı en merhametli kişiyi, analarından ve babalarından daha merhametli olan Musa aleyhisselâm'ı bile kızdırmışlardı. O, annenin süt çocuğunu bağrına bastığı gibi şefkatli bir annenin yetimi kucakladığı gibi onları bağrına basmış, kucaklamıştı. Ama ona rağmen Musa aleyhisselâm'a tabi olmayıp onunla inatlaşıp, alaya aldılar.

Ve son olarak, bütün bunlardan sonra bu cezaya, aşağılanmaya, zillete, şaşkın şaşkın gezinmeye ve ebedi

olarak iflah olmamaya müstahak olmadılar mı? Onlar bütün bunları ve hatta daha fazlasını hak ettiler.

“Allâh, onlara zulmetmedi. Fakat onlar, kendilerine zulmetmekteydiler.”

[Nahl: 16/33]

Hatime

Bir Ulu'l-azm Rasûllün kıssasının daha sonuna geldik. Hep beraber Musa aleyhisselâm'ın Firavun ve yandaşlarıyla olan mücadelesini daha sonra kavmiyle olan mücadelesini okuma fırsatı veren Rabbimize sonsuz hamd ederim.

Rabbim nasip ederse, bir sonraki sayımızda Ulu'l-azm Rasûllerinin dördüncüsü olan İsa aleyhisselâm ve Tevhîd mücadelesinde buluşmak üzere sizleri Rabbime emanet ediyorum.

Hamd Alemlerin Rabbi olan Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya mahsustur. Salât ve selâm nebilerin sonuncusu Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem ve bütün nebilerin üzerine olsun...

YOLUMUZU AYDINLATANLAR

İMAM EBU HANİFE

Ümmü Abdullah

Hamd, Allâh'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidâyete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidâyete erdiremez. Şehâdet ederim ki, Allâh'tan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed aleyhisselâm O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Yolumuzu birer kandil gibi aydınlatan âlimlerimizin hayatını incelemeye ve kendimize dersler çıkarmaya çalışacağımız bu yazı dizisinde, bizleri sizlerle buluşturan Rabbimize sonsuz hamdolsun. Öğrendiklerimizi bize faydalı kılmasını, hayırda öncü olan bu güzide şahsiyetlerin hayatlarından dersler çıkararak, nasibimize düşen hayırları kazanmamızı Rabbimizden niyaz ederiz. Allâhumme âmin.

Rabbimiz, sonsuz ilmi ve hikmeti ile mahlukatı yaratmış ve yarattıklarından bazılarını da özel olarak seçmiştir. Misal olarak; zamanları yaratmış, içe

risinden Ramazan ayı, Cuma günü gibi zamanları seçmiştir. Yine mekânları yaratmış, içlerinden Mescid-i Aksâ ve Mescid-i Harâm gibi yerleri seçmiş ve diğerleri arasından öne çıkarmıştır. Bu hikmetle Rabbimiz, hiç şüphesiz dinine hizmet edecek insanları da seçmiştir. Bu nimetin farkına varıp gereğini yerine getirenler, cennetle müjdelenmiş ve onların güzel sözlü insanlardan oldukları haber verilmiştir.

“Allâh'a davet eden, sâlih amel işleyen ve: ‘Ben Müslimlerdenim/şirki terk ederek tevhidle Allâh'a yönelen kullardanım’ diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?” [Fussilet: 41/33]

Hicretin 80. yılına gelindiğinde ise İslâm toplumunun her köşesinde ortaya çıkmış olan fitne ve bidâtleri hakkı söyleyerek izale etmesi için, Kûfe'de bir yiğit seçilmiştir. Bu yiğit, Ebû Hanîfe künyesi ile meşhur olan Numan bin Sabit'ten başkası değildir.

Ebû Hanîfe de Allâh Azze ve Celle'nin kendisine vermiş olduğu önemli görevin farkına varmış ve verilen ni-

metin şükürünü yerine getirmeye çalışmıştır. Her zaman bâtıla karşı ilmiyle, malıyla ve canıyla hak için mücadele etmiştir. Allâh Subhanehu ve Tealâ, ona ve tüm Ehl-i Sünnet ulemasına rahmet etsin. Allâhumme amîn.

Doğumu ve Gençliği

Ebû Hanîfe rahimehullâh, mîlâdi 699, hicrî 80. yılında zamanının en önemli ilim merkezlerinden biri olan Kûfe'de dünyaya gelmiştir. Babasının adı Sâbit, dedesinin adı ise Zuta'dır. Şeceresi; en-Nûman b. Sâbit b. Zuta b. Mah şeklinde olduğu rivayet edilmiştir Babası Kûfe'de Ali radiyallâhu anhu ile tanışmış ve ondan kendisi için duâ etmesini istemiştir. Ali radiyallâhu anhu ise Sâbit'e, Allâh'tan ona hayırlı bir evlat vermesi için duâ etmiştir.

Allâh Azze ve Celle de bu duâya icabet ederek, Sâbit'e evlat olarak Nûman'ı ihsan etmiştir. Nûman, henüz küçük yaşta yedi kurradan biri olan İmâm Âsım'dan Kur'ân'ı Kerîm'i öğrenmiş ve hifzetmiştir.

Bunun yanında Arapça ilimlerden olan sarf, nahiv, şiir ve edebiyat eğitimi de almıştır.

Tarihçiler kendisinin görüştüğü sahâbeler arasında; Enes b. Malik, Abdullah b. Ömer, Abdullah b. Evfa, Vasile b. Eska, Sehl b. Saide ve Ebû't Tufeyl Amir b. Vasile'yi (radiyallâhu anhum ecmain) zikretmişlerdir. Tâbiinden ise Ata b. Ebi Rebah rahimehullâh ile tanışarak onların ilim sohbetlerine katılmış ve hadis dinlemiştir. Kendisi tâbiinden sayılır ve etbau't-tâbiinin büyüklerindedir.

Ebû Hanîfe'nin yaşadığı çağda ve coğrafyada itikadî fırkalar çoğalmış, birçok sapık düşünce ortaya çıkmış, Emevi hükümdarlarının Ehl-i Beyt'e ve onları destekleyenlere zulmü devam etmiştir.

İlme Yönelmesi

Yirmi iki yaşlarına kadar babası gibi Kûfe'de ticaretle uğraşmıştır. Bir yandan da ilme merak duymaya başla-

miş ve bu ilgisi giderek artmıştır. Onu dinamik ve zeki bir genç olarak gören çevredeki âlimlerin de teşvikiyle ilim hayatı başlamıştır. Bundan sonra mesleğini bırakmamakla birlikte, vaktinin çoğunu ilme ayırmıştır.

İlk olarak İmâm Şa'bi' rahimehullâh'ın ders halkalarına katılmış, ondan akîde, kelim ve münazara gibi ilimleri öğrenmiştir. Kelama ilgisi de bu dönemde başlamış, Basra'ya sık sık giderek, Mu'tezile taraftarları ile münazaralarda bulunmuştur. Bir süre kelim ilmiyle ilgilendikten sonra ne sahâbenin, ne de tâbiinin yolunun bu olmadığına, onların hiçbir zaman bu ilimle ilgilenmediğine, aksine şeriat ve fıkıh konularıyla ilgilenip bunları tavsiye ettiklerine kanaat getirince; münâkaşa, mücadele ve kelamı bırakmıştır. Fıkıh ilmi ile yetinmiş ve selefın usulüne dönmüştür. Bu hususta kendisi şöyle söylemiştir. "Gördüm ki, kelamla uğraşan ve kelim meseleleri üzerinde tartışmalarda bulunan kimselerin sîmaları, eskilerin sîmalarına, metodları da sâlihlerin metodlarına uymamaktadır. Yine gördüm ki, cedelcilerin kalpleri katı, ruhları kabadır. Onlar, Kitap, Sünnet ve Selefî Sâlih'in'e mûhalefetten çekinmiyorlar, vera' ve takvadan da uzaktırlar." [İbn Hacer el-Heytemi, el-Hayratül-Hisan]

Neticede Ebû Hanîfe rahimehullâh, artık kelamı bırakmış ve fıkıh ilmine yönelmiştir. O, Kitap ve Sünnet'ten hü-

kümler çıkarmaya, meseleleri bunlar üzerine bina etmeye, Selefî Sâlih'in'den rivayet edilen hadisleri araştırmaya, öncekilerin ittifak ve ihtilaf ettikleri konuları öğrenmeye koyulmuştur. Sahâbilerin ihtilafa düştükleri meselelerde, onların görüşlerinin dışına çıkmamış, onlardan herhangi birinin görüşünü benimsemiştir.

Hocası Hammad b. Ebû Süleyman'dan on sekiz sene boyunca eğitim almış ve onun vefatına kadar ona talebelik yapmıştır. Vefatının ardından onun yerine geçmiştir. Ebû Hanîfe'nin ilme yöneldikten sonra da ticaret hayatından kopmamış olması kendisine hayli fayda sağlamıştır. Bu vesileyle güncel meselelerden haberdar olabilmiş ve bir maslahat fıkıh geliştirebilmiştir.

Sonraki dönemlerde, Abbâsi Halîfesi Ca'fer el-Mansur, Ebû Hanîfe'nin ilminin şöhretini duymuş ve ona şunu sormuştur:

-“Ey Nûman! İلمي kimden tahsil ettin?”

Ebû Hanîfe şu cevabı vermiştir:

-“Talebeleri vasıtasıyla Ömer radiyallâhu anh'dan, yine talebeleri vasıtasıyla Ali radiyallâhu anh'dan ve yetiştirdikleri vasıtasıyla Abdullah b. Mes'ud radiyallâhu anh'dan tahsil ettim.” [Hatîb el-Bağdâdî, Târîhu Bağdâd]

Eğitim Metodu

Ebû Hanîfe'nin ders verme usûlü, zamanındaki ders halkalarından farklıydı. O, doğrudan doğruya dersi takdir etmez, önce herhangi bir meseleyi ele alır ve ders meclisine sunar. Sonra bu meseleye ait hükümlerin dayandığı esasları açıklar ve talebeleriyle bunun üzerine münâzara ederdi. Herkes kendi görüşünü açıklardı. Bazen talebeleri hocalarına uyar bazen de hocalarının ictihadına muhalefet ederlerdi. Kimi zaman münâzara esnasında tansiyon yükselir ve talebeleri hocalarına itirazlarda bulunurdu.

Ebû Hanîfe rahimehullâh ise gayet sakin olarak onları dinler ve bu gelişimlerinden tekâmüllerinden olurdu. Ebû Hanîfe, münâzara neticesinde ortaya çıkan görüşle alakalı fetvasını verir ve bütün talebeleri de bu fetvayı kabul ederlerdi.

Elbette bu yönteminde büyük özgüvene ve güçlü bir şahsiyete sahip olmasının yanı sıra, ticaret vesilesi ile çokça seyahat etmesinin ve kelim ilmi ile ilgilenirken bulunduğu tartışma meclislerinin de etkisi vardır.

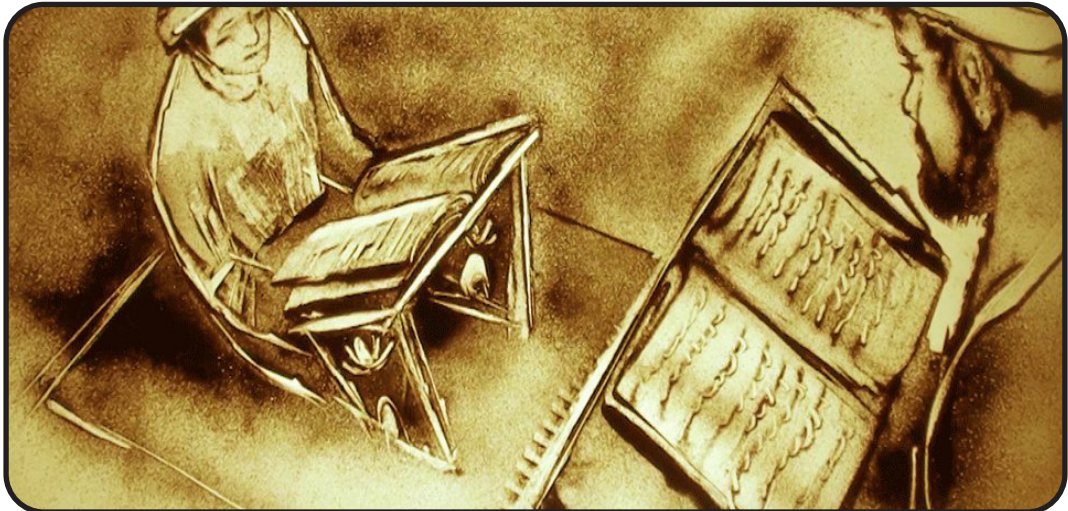
Bu itibarla, Ebû Hanîfe talebeleriyle münâzara etmekten geri durmamış, onlar kendi görüşlerini bildirdikçe memnun olmuş ve hepsine sabırla cevap vermiştir.

Hakkın Yanında Olması

Ebû Hanîfe rahimehullâh, ömrünün elli iki yılını Emevi Devleti, son on sekiz yılını ise Abbâsi Devleti devrinde geçirmiştir. Yaşadığı şehir olan Kûfe, Şiilerin merkezi olarak bilinen bir yer olmasına rağmen o, Ashâb'ı Kirâm'a olan sevgisini gizlememiştir. Nitekim Said b. Ebi Urube şöyle demiştir:

“Kûfe'ye geldim ve Ebû Hanîfe'nin meclisinde hazır bulundum. O, bir gün Osman radiyallâhu anh'ı andı ve ona Allâh'tan rahmet diledi. Ben de ona: 'Allâh rahmetini senden de esirgemesin, bu memlekette Osman b. Affan için senden başka hiçbir kimsenin rahmet dilediğini işitmedim' dedim.”

Ebû Hanîfe, hakikati söylemekten çekinmediği gibi, kendisinden sonra bu hakikatleri söylemeye devam edecek nesillerin yetiştirilmesine de önem vermiştir. Nitekim yıllık gelirinin bir bölü-

münü her sene biriktirir, onunla önce ilim ve hadis talebelerinin ihtiyaçlarını, yiyecek, giyecek vs. hususlarını temin etmiştir. Bu işi yaparken onlara şöyle demiştir:

“Buyurunuz. Bu hediyeyi zarûri ihtiyaçlarınıza sarf ediniz ve Allâh’tan başka hiç kimseye muhtaç olmayınız. Daima şükrediniz. Alemlerin Rabbinden başkasına minnet etmeyiniz. Bu parayı benim verdiğimi sakın düşünmeyiniz. Çünkü bu, Allâh’ın size takdir edip göndermiş olduğu hissedir. Sadece benim elimle size ulaşmaktadır.” [Hatib el-Bağdâdî, a.g.e]

İmâm Ebû Hanîfe, ilme verdiği bu ehemmiyet ve ihtimam ile, binleri bulacak kadar talebe yetiştirmiştir. Bunların kırk kadarı müctehid mertebesine ulaşmıştır. Müctehid öğrencilerinden en meşhurları; Ebû Yusuf, Muhammed b. Hasan eş-Şeybani, Zufer b. Huzayl, Hasan b. Ziyad, Kasım b Maan, Davut et-Ta, Esed b. Amr, Ali b. Muhsir ve Hibban b. Ali’dir. Allâh hepsine rahmet etsin.

Kimden geldiğine aldırmaksızın hakkı kabul etmeyi kendisine şiar edin-

miş ve bu hakikati talebelerine de öğütlemiştir ve öğretmiştir. İhlâsı sebebiyle kendi görüşünün kayıtsız ve şartsız şüpheden uzak bir hakikat olduğunu ileri sürmemiş bilakis şöyle demiştir:

“Bizim bu sözümüz, bir görüş olup bize göre erişebildiğimiz en iyi neticedir. Birisi, bizim bu görüşümüzden daha güzel olanı ileri sürerse bize değil, ona uyulması daha evladır.”

Talebesi Zufer b. Huzayl anlatıyor: “Biz Ebû Hanîfe’den ders okurduk. Yakub b. İbrahim de (Ebû Yusuf) yanımdaydı ve İmâm’ın söylediklerini yazdı. Bir gün Yakub’a şöyle dedi:

–“Ey Yakub, vay haline! Benden her işittiğini yazma. Çünkü ben, bugüne göre böyle düşünüyorum. Belki yarın bu görüşümden vazgeçerim. Belki de yarın başka bir görüşe sahip olurum. Fakat, ertesi gün onu da bırakabilirim.” [Hatib el-Bağdâdî, a.g.e]

İmâm, işte bu sözleriyle sadece Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in kayıtsız şartsız taklit edilebileceğini beyan etmiştir. Nitekim o şöyle demiştir:

“Allâh’ın kitabındakini alır kabul ederim. Onda bulamazsam Rasûlul-lâh’ın güvenilir, âlimlerce malum ve meşhur sünnetiyle amel ederim. Onda da bulamazsam ashâbindan dilediğim kimsenin re’yini alırım. Fakat iş İbrahim, Şa’bi, el-Hasem, Ata... gibi zevâta gelince ben de onlar gibi ictihad ederim.” [İmâm Zehebi, Menakıb-ı İmâm Ebû Hanîfe]

Siyaset ile İmtihanı

İmâm’ın hakkın yanında duran tavrı, idaredeki devlet reislerini memnun etmemiş ve onu kendi taraflarına çekmeye çalışmışlardır. Fakat Ebû Hanîfe rahimehullâh bu teklifleri reddetmiş ve zalimliğe alet olmayacağını bildirmiştir. İmâm’ın başlangıcı eziyet, sonu şehâdetle bitecek olan duruşunun ilk dönemleri bu şekilde başlamıştır. “Zalimlere yardımcı olmamak!” İşte Ebû Hanîfe budur.

Bu dönemde Emevilerin Ehl-i Beyt’e olan zulümleri artmış, kendilerine karşı ayaklanan İmâm Zeyd’i ardından oğlu Yahya’yı ve onun oğlu Abdullah’ı şehid

etmişlerdi. İmâm Ebû Hanîfe ise bu zulme karşı kıyam edenlerin yanında olduğunu açıkça belirtmiş ve onların bu ayaklanmalarını malıyla da desteklemiştir. Bu üç şehâdetin ardından Emevilere tepkisi artmış, hemen her konuşmasında yönetimi eleştirmiş ve insanları kıyama davet etmiştir. Bu duruşu elbette Irak valisinin de tepkisini çekmiş ve çözüm olarak İmâm’a yanında görev almasını teklif etmiştir. Vali, İmâm’ın eline mührünü vermek istemiş, böylece onun elinden geçmeyen hiçbir emir ve fermanın hükmü olmayacağını, Beytu’l Mâl’den çıkan her malın kendisinin elinden çıkacağını teklif etmiştir. İmâm’ın cevabı ise:

“Eğer vali benden Vasıt Mescidi’nin kapısından çıkan insanları saymak gibi önemsiz bir iş istese dahi, yine kabul etmem. Nerde kaldı ki, herhangi bir insanın ölümüne dair verilen hükmü onaylamam mümkün olsun? Allâh’a yemin ederim ki böyle bir sorumluluğu kesinlikle kabul etmeyeceğim!” olmuştur. Teklifi reddetmesi üzerine hapse atılmış ve her gün işkence görmüştür.

Bu eziyet ve işkenceler sırasında ısrarla aynı teklif kendisine yapılmış, o ise her seferinde tekrar reddetmiştir.

Emeviler dönemi böyleyken, Ebû Hanîfe'nin tavrı Abbasiler döneminde de değişmeden devam etmiştir. Yanlış siyasetlerini, Ehl-i Beyt'e karşı zulümlerini ve Allâh'ın sınırlarını çiğnemelerini hutbesinde çekinmeden haykırmaya devam etmiş, bu yönde fetvalar vermiştir. Abbasi Halîfesi Cafer Mansur, tıpkı kendisinden öncekiler gibi Ebû Hanîfe'yi susturma yolu olarak kendi yanına çekmeyi tercih etmiştir. Öncelikle kendisine hediyeler göndermiş, İmâm bunları kabul etmeyip geri gönderince, tutuklatarak yanına çağırıp ona Basra kadılığı teklif etmiştir. Halîfenin huzurunda tutuklu haldeyken aralarında geçen konuşma şöyledir:

Mansur: “Sen benim hediyelerimi neden kabul etmiyorsun?” dedi.

İmâm: “Halîfe bana kendi malından bir şey yollamadı ki ben onu kabul etmiş olayım. Eğer kendi malınızdan hediyeler gönderirseniz kabul ederim. Fakat bana gönderdiğiniz malların hepsi Beytu'l Mâl'dandır ve benim oradan hiçbir hakkım yoktur.

Mansur: “Öyle ise makamda dur, kâdılar sana gelsinler, muhtaç oldukları zaman sorsunlar.” dedi.

Ebû Hanîfe: “Allâh'tan korkun! Kadılığı kabul etsem bile size yaranmak mümkün değil. Sizin aleyhinize olabilecek bir karar verebilirim. Bu durumda sizin gazabınızdan emin olamam. Sizin ve yönetiminizin zararına da olsa, İslâm'ın doğrularını tahrif edemem. Adaltsiz, haksız bir karara onay veremem.

Halbuki siz farklı bir kadı istiyorsunuz. Siz ve etrafınızdakiler, arzu ve keyfinize göre fetvalar verecek kişiler arıyorsunuz. Vallâhi ben bunu yapamam.”

Mansur: “Yalan söylüyorsun!” diye bağırınca, Ebû Hanîfe:

–“Herkesin huzurunda bana yalancı dedin. Yani sana göre ben yalancıyım. Bir yalancı nasıl başkadı olabilir?”. [Mekkî, Menâkıb-ı Ebû Hanîfe]

Bunun üzerine Halîfe Mansur, İmâm'ı zindana attırılmış ve İmâm'ın şehâdetine giden süreç de böyle başlamıştır.

Şehâdeti

Ebû Hanîfe zindana atıldığında yetmiş yaşındaydı. Her gün yaşlı vücuduna on kırbaç vuruluyor, ardından da soğuk, karanlık ve rutubetli zindana terk ediliyordu.

Mansur ise sabırsızlıkla İmâm'ın görevi kabul etmesini bekliyordu. Nitekim İmâm Ebû Hanîfe'ye zindandayken çeşitli fetvalar yollamış ve bunları hükme bağlamasını istemişti. Fakat İmâm bunu şiddetli bir şekilde reddetti ve kırbaçlandı. Artık Mansur'un sabrı tükendi ve İmâm'ın böyle giderse vefat edeceğini, halkın da iktidara karşı ayaklanacağını tahmin etti. Bir çözüm yolu olarak da İmâm'ı zehirlemeye karar verdi.

Nitekim Davud b. Raşid Vasiti diyor ki: “Kadılığı kabul etmesi için Ebû Hanîfe'ye işkence yapılırken gördüm. Her gün zindandan çıkartılır ve on kamçı vurulurdu. Ona, ‘kadılığı kabul et’ denirdi. O da: ‘Ben buna layık değilim’ derdi. O da: ‘Ben buna layık değilim’ derdi. Dayak atılırken o yavaşça: ‘Allâh'ım,

kudretinle benden onların şerrini uzak kıl!’ Diye niyaz ederdi. Kadılığı kabul etmeyeceğini anlayınca onun yemeğine ağı kattılar ve onu zehirleyerek öldürdüler.”

Zehirlenerek şehid edilmeden önce kendisi de bunu fark etmiş olacak ki:

–“Ölmek üzereyim! Vasiyetimi yapabilmem için dostlarımı çağırın” dedi.

Dostları izin ile zindana gittiler ve İmâm’ın vasiyetlerini dinlediler. Ondan nakledilen son sözler şunlardır:

“Allâh’a şükürler olsun! Zalimlerin zulmüne ortak olmadım. Onlara taviz vermedim. Alnım ak Rabbime gidiyorum! Günahkârların günahına bulaşmadan.”

“Beni gasp edilmemiş toprak parçasına gömün!” [Muhammed Ebû Zehra, Ebû Hanîfe]

Sonuç

Yazının girişinde de belirttiğimiz üzere, bu yazı serisine başlama amacımız, sadece âlimlerimizin hayatları hakkında malumât sahibi olmak değildir. Yolumuzu aydınlatan âlimlerimizin hayatlarını öğrenmek elbette önemlidir, ancak tarihi şahsiyetlerle ilgilenen herhangi biri de bu bilgiye sahip olabilir. Biz muvahhîd Müslimleri, bu kimselerden ayıracak olan nokta ise; âlimlerimizin hayatlarını öğrenirken aynı zamanda kendimize, Allâh Azze ve Celle’den başka hiçbir ilâh olmadığına şahitlik eden bu hayatlardan dersler de çıkarmamızdır. Allâh Azze ve Celle şöyle buyurmuştur:

“Allâh’tan başka hiçbir ilâh olmadığına (ibadeti/kulluğu hak edenin yalnızca Allâh olduğuna), Allâh, melekler ve adaleti ayakta tutan ilim adamları şahitlik etti. O’ndan başka ilâh yoktur. O, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) El-Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) El-Hakîm’dır.” [Âl-i İmran: 3/18]

Bu sebeple istedik ki âlimlerimizin hayatlarını okuduktan sonra bu hayatların bize bakan yönlerini ve bunlardan çıkarabileceğimiz dersleri maddeler halinde yazalım ve hep birlikte tefekkür edelim, inşallâh:

Dini başta Kur’ân-ı Kerîm ve Sünnet ile diğer güvenilir kaynaklardan öğrenmek, bâtil kaynaklara ve ilimlere meyletmemek.

Ahiret yurdunu ararken dünyadan da nasibini unutmamak, Müslimlere dünyalık bir faydamız olacaksa bundan geri kalmamak.

İlim için ne kadar geç kalmışsak kalamız her yaşta ilim öğrenmekten bir nasibimiz olduğunu bilmek.

Çevremiz, bâtil itikad ve görüşlerle dolu olsa bile hak üzere sebat etmek ve şer meclisleriyle irtibatı kesmek.

Zalim sultanın önünde hakkı haykırarak ve bundan geri durup korkmamak.

El-Adl olan Rabbimiz, bizleri zulme meyletmeyen, hakkın varisi olan kullarından kılın; el-Alîm ismiyle, bizleri faydalı ilimle rızıklandırsın ve ilmîni bereketlendirdiği âlimlerimizin yolundan gitmeyi bizlere nasip eylesin.

Allâhumme amin.

İSLÂM'DA ÇOCUK

ÇOCUK EĞİTİMİNDE ALLÂH İNANCI

Ümmü Yahya

Hamdin tamamı; **“Ey îmân edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun.”** [Tahrim: 66/6] buyuran Allâh’u Teâlâ’ya mahsus-tur.

Salât ve selâm; **“Hepiniz çobansınız ve hepiniz sürünüzden mesulsünüz.”** [Buhâri] buyuran, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in, O’nun pak âlinin, ashabının ve kıyamete kadar O’nun yolunda mücadele eden mü’minlerin üzerine olsun.

Ailenin göz aydınlığı, ümmetin geleceği olan çocukların eğitimi; İslâm’ın önem verdiği ve müntesiplerinin de ehemmiyet göstermelerini istediği öncelikli bir meseledir. Tevhîd neslinin yetişmesi ancak İslâmî eğitimle yetiştirilen çocuklarla mümkündür. Gayemiz ve temennimiz; muttakilere önder bir neslin yetişmesi hususunda annelere ve babalara yardımcı olacak bilgiler sunmaktır. Rabbimizden bu çalışmamızı ümmete faydalı kılmasını niyaz ederiz. Gayret bizden, tevfik Allâh’u Teâlâ’dandır. Rahmân’ın en güzel ema-

netlerinden olan çocuklar, anne-baba için bu dünyanın ziyneti ve aynı zamanda bir imtihanıdır. Küfür, şirk, haram ve isyanın alenen işlendiği, nesli ifsat edecek her türlü günahın normalleştirilmeye çalışıldığı bu dönemde, İslâm üzere çocuk yetiştirmek bu imtihanın bir parçasıdır.

Sâdiku’l-Masdûk olan Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Her doğan, (İslâm) fitratı üzerine doğar. Sonra, anne-babası onu Hristiyan, Yahudi veya Mecusi yapar.” [Buhâri]

İslâm fitratı üzere doğan çocukların bu sâfiyetini muhafaza ederek onlara din eğitimi verme, Allâh’u Teâlâ’yı tanıtırma ve anlatma görevi; çocuğun ilk ve en önemli terbiyecisi, eğitmeni olan anneye ve babaya aittir. Rahmân’ın rızası doğrultusunda terbiye edilen çocuklar; hayırda yarışan, iyiliği emredip kötülükten sakındıran ve Mü’min kimliğini hiçbir eziklik hissetmeden sergileyen, İslâm toplumunun muvahhid

fertlerini oluşturacaklardır. Bu örnek toplumu ihya edecek olan çocuklara, Allâh'ın varlığına ve birliğine dair inancın nasıl verilmesi gerektiğini incelemeye çalışacağız.

Çocuklarda Allâh İnancı

Âdemoğlu, Allâh'u Teâlâ'yı tanımak ve tevhîd ile birleyerek, O'ndan başka ilâh olmadığını ikrar etmek için yaratılmıştır. Allâh Azze ve Celle, kullarının fitratlarını kendi zatına yönlendirecek bir kabiliyetle donatmıştır. Bu hususta yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

“Yüzünü hanîf olarak dine çevir. Allâh'ın insanları yarattığı fitrata (uy). Allâh'ın yaratmasında değişiklik yoktur. (Herkesi tevhîd fitratı üzere yaratmıştır.) İşte dosdoğru din budur. Ancak insanların çoğu bilmezler.” [Rum: 30/30]

Âyet-i kerimede açıkça beyan edildiği üzere; çocukların ruhlarında, içgüdüsel olarak Allâh'u Teâlâ'ya giden bir yol bulunmaktadır. Allâh lafzı, çocukların doğumlarından itibaren hayatlarının her cüzünde çokça işittikleri kelimelerdendir.

Nitekim çocukların çevresini gözlemlemesi ve sorular sorması, hayatlarının merkezinde yer alan yüce Allâh'ı

daha iyi tanıma arzusunun bir tezahürüdür.

Büyüklerle sordukları sorular çocukların öğrenme meraklarını ve olumlu yaklaşımlarını göstermektedir. Anlatılanları dinlemeye ve kabul etmeye ruhen hazır olan çocukları, eleştirmek ve sindirmek yerine onlara doğru ve anlaşılır bilgiler vermek gerekmektedir. Bu bilgilendirme yapılırken, çocukların ruhunu ve onların ihtiyaçlarının nelerden ibaret olduğunu anlamak ve tekâmüllerinin üzerinde beklentilere girmemek, çocukların gelişim evrelerine ait özelliklerini bilmekle mümkün olmaktadır. Aksi takdirde bilgisizlikten doğan bazı eğitim hataları, çocuklarda Allâh'u Teâlâ inancının yanlış şekillenmesine neden olabilmektedir.

Kişiliklerinin oluşmaya başladığı bu dönemlerde, çocukların davranışlarının kısıtlanmasına sebep olacak eleştiriler, alay içeren sözler veya cezalar; çocukların meraklarının ve keşfedici yönlerinin körelmesine sebep olur. Bu yanlış tutum, çocukların fitratında var olan Allâh inancını tanıma arzusuyla, O'na dair sorular sormalarının ve çevrelerinde din ile ilişkilendirilen davranışları taklit etmelerinin önüne geçer.

Çocuklarda İnanç Arayışı

Çocuklar, yüce Allâh'a inanmaya yönelik ilgi ve arayışlarını daha küçük yaşlardan itibaren dışarıya yansıtmaktadırlar. Çocukların, Allâh'ü Teâlâ'yı tanımaya ve inanmaya duydukları istekleri, bir ihtiyaç olarak kendini hissettirmektedir. Çocukların; emniyet, güvenme, dayanma, korunma, sığınma, kabul görme, teslim olma ve sevilme gibi bir takım temel ihtiyaçları vardır. Allâh'ü Teâlâ'ya îmân etmek, bu ihtiyaçların doyurulması noktasında önemli bir etkiye sahiptir. Nitekim çocuklar, Allâh'ü Teâlâ'ya inanmak suretiyle Rabblerine yaklaşarak daha güçlü olduklarını hissetmektedirler.

Çocuklarda, güvenilecekleri, tehlikeler karşısında sığınabilecekleri bir duygunun var olması; Allâh'ü Teâlâ'ya güvenme, bağlanma ve O'nun yardımına sığınma inancının oluşmasında asıl teşkil eder.

Çünkü çocuklar, Allâh'ü Teâlâ'yı gerçek bir sığınak, dayanak ve güven kaynağı olarak telakki etmektedirler. Hülâsa çocuklar, kendisi gibi fani olan

annesinin ve babasının yetersiz olduğunu düşündükleri zamanlarda onlardan daha güçlü bir varlığa bağlanma ihtiyacı hissetmekte ve bu tabii seyir içerisinde Allâh'ü Teâlâ'ya yönelmektedirler. Çocukluk dönemlerinde teveccüh etmeyerek, Allâh'ü Teâlâ ile bağ kurmayı öğrenemezlerse, ilerde bunu sağlıklı bir biçimde elde etmeleri oldukça güç olacaktır. Bu nedenle çocukların düşüncelerinin somut düzeyde olduğu da dikkate alınarak, onları Allâh'ü Teâlâ'ya yaklaştıracak çeşitli meşru vesileler aranmalıdır.

Çocuklar görerek, duyarak ve taklit ederek öğrenmektedirler. Bunun neticesinde kişilikleri oluşmaktadır. Dolayısıyla, din eğitimine en sağlıklı başlangıç; çocukların, dinin doğru biçimde yaşandığı bir ortamda, hayatını dinin gereklerine göre düzenleyen bir aile ya da çevre içinde bulunması/bulundurulması ile gerçekleşmektedir.

Çocuklardaki inanç duygusunun temeline bakıldığında, iki temel esas görülecektir. Bunlar; Allâh sevgisi ve Allâh korkusudur. İlk olarak "Allâh Sevgisi" konusunu ele alacağız.

Allâh Sevgisi

Çocuklara Allâh'ü Teâlâ'yı anlatırken öncelikli ilke; Allâh'ü Teâlâ sevgisinin esas olmasıdır. Bilinçsizce gerçekleştirilen Allâh korkusu telkinlerinin, çocukların ruhlarında birtakım olumsuz sonuçlara yol açtığı belirlenmiştir. Bu sebeple, küçük yaşlardan itibaren başlatılması gereken îmân esasları öğretiminde, Allâh'ü Teâlâ sevgisi asıl olmalıdır. Duygusal gelişimi içinde çocuklar, sevgi ve korku duygularıyla iç içe yaşamaktadırlar. Lakin sevgi onlar için vazgeçilmez bir ruhî gıdadır. Hatta psikologlara göre çocukların sevgiye olan ihtiyaçları; havaya, suya ve besine olan ihtiyaçları gibidir. Bu itibarla çocuklara verilecek her türlü eğitimin sevgiye dayalı olması gerekmektedir.

Sevgi esâsı üzerine bina edilen îmân öğretimi, çocuklara pek çok yönden fayda sağlamaktadır. Allâh'ü Teâlâ'ya duyulan sevgi ve sağlam inanç; çocukları ümitsizliğe, kaygıya, şüpheye ve her türlü korkuya karşı güçlü kılacaktır. Diğer taraftan bu îtikâd; Allâh'ın bütün güzel isimleri ve yüce sıfatları ile bağlantı kurabilmelerine imkân sağlayacak, motivasyonlarını yükseltecek, eşyayı ve hâdiseleri anlamlandırabilmelerinde onlara yardımcı olacaktır.

Çocuklara her zaman ve zeminde sevgiyle muamele edilmesi, İslâmî prensiplerden biridir. Kur'ân-ı Kerim'de, baba ile oğul arasında geçen konuşmaları içeren ayetlere bakıldığında, babanın oğula; "Yavrucuğum! Oğulcuğum!" şeklinde hitap ettiği görülmektedir. Aynı üslûp ile Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in çocuklara karşı; "Yavrucuğum!" şeklinde sevgi ve şefkat ifadesiyle hitap ettiği görülmektedir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'i her hususta kendisine rehber edinmesi gereken Müslüman ebeveynin vazifesi; Kur'ân'ın ve Sünnet'in ruhuna uygun olarak, sevgi, merhamet ve müsamahaya dayalı bir öğretim metodu takip etmek ve bu yolda azimle sabretmektir.

Çocukların Allâh'ı Sevmesine Nasıl Yardımcı Olunur?

Sevgi, ancak bilgi ile beslenerek geliştirilirse kalıcı olur. Neticede sevgi, marifete tâbidir. Sevilecek olana ilişkin bilgi seviyesi yükseldikçe, bireyin ona karşı ilgisi ve sevgisi artar. Zamanla da bu sevgi, daha sağlam temellere dayanır ve kökleşir. Bu süreçte bireyin sevme yeteneği gelişir, aynı zamanda anlama ve kavrama düzeyi yükselir.

Anlam(landırm)a düzeyi yükselen birey; neleri, niçin, nasıl seveceğini daha sağlıklı biçimde belirleyebilme imkanına kavuşur. Allâh'ü Teâlâ'ya duyulan sevgi de böyledir. Sevgi merkezli Allâh inancı, kulun Rabbini tanıdığı ve hakkında sahîh bilgiye sahip olduğu oranda gerçekleşmektedir. Bu bilgi ve düşünce, kulun mahlukattan, el-Hâlik olan Allâh'ü Teâlâ'ya doğru yol almasını sağlayacak nitelikte yani "fiilden faile" doğru olmalıdır.

Bir eser sahibi, en iyi eserleri ile tanınır. Örneğin; yazmak bir fiildir, yazar ise faildir... "Bir kitap kendi kendine yazılabilir mi? Bir yazarı olması gerekir..." şeklinde izah, yazma fiilinden yola çıkarak o kitabı yazana eriştiren doğru bir pedagojik anlatımdır. "Gökyüzündeki yıldızlar bir düzen ve ahenk içinde kendi kendine hareket edebilir mi? Bir yaratıcısı ve düzen koyanı olması gerekir. Bu sonsuz kudret sahibi el-Müheymin olan Allâh'ü Teâlâ'nın yaratmasıdır." veya "Yağan kar tanelerinin, insanların parmak izlerinin ve yıldızları içine alan milyarlarca galaksilerin şekillerinin birbirinden farklı olması kendiliğinden olabilir mi? Bu ancak el-Be-

dî olan Allâh'ü Teâlâ'nın yaratmasıyla gerçekleşir." gibi bir anlatımlar emsal olabilir. Bu itibarla Allâhü Teâlâ'yı tanımanın en güzel yolu, O'nun güzel sıfatlarını ifade eden el-Esmâ'ul-Husna ile tanıtmaktır.

Küçük yaştaki çocuklar kâinatı hayretle izler; yağmurun yağmasını, salyangozun arkasında izler bırakarak yavaşça ilerlemesini, sonbaharda dökülen yaprakları, salıncakta sallanırken rüzgârın saçlarını hareketlendirmesini... Aslında bu anlar, çocukların tefekkür zamanlarıdır.

Ebeveynlerin böylesi anlarda onları engellemek yerine, bunların Allâh'ü Teâlâ'nın yarattığı bir nimet olduğunu anlatması, çocuklarda farkındalığa sebep olacaktır. Böyle yetişen çocuklar, Allâh'ü Teâlâ ile sevgiye dayalı güçlü bir bağ kuracak, gördükleri her güzellikte Allâh'ı hatırlayacak ve hayatlarının her anını el-Esmâ'ul-Husnâ ile bağdaştırarak tefekkür edeceklerdir. El-Vedûd (seven ve sevmeye en çok layık olan) olan Allâh'ü Teâlâ'nın sevgisini, rahmetini ve kullarını gözetip koruduğunu sadece soyut birtakım

sözlerle anlatmak yeterli değildir. Buna mukabil varlıklar üzerinde Allâh'ın sıfatlarının nasıl tecelli ettiğini analitik biçimde gözler önüne sermek elbette daha etkili olmaktadır. Bizzat insanın kendi varlığı ve özellikleri de dahil edilerek, evrendeki her varlığın, çocuklar için Allâh'ü Teâlâ'nın lütfettiği bir nimet olduğu; dolayısıyla bunları yaratmakla Allâh'ü Teâlâ'nın insana olan sevgisi, merhameti ve himayesine dair bilinç kazandırılmalıdır.

Çocuklar, yaratılan nimetleri analitik bir yaklaşımla öğrenip, düşüncelerini derinleştirdikçe, onların yaratıcısını kalben hissederek, yaratılan nimetlerin ne kadar yararlı olduğunu ve kendilerine nasıl hizmet ettiklerini daha yakından fark etmektedirler. Bu açıdan şanı yüce Allâh tarafından ne kadar çok ikrama nail olduklarını ve sevildiklerini daha iyi kavramaktadırlar. Bu farkındalık çocukları mutlu ederek, Allâh'ü Teâlâ'ya yaklaştıracak bir farkındalıktır. Bu vesileyle çocukların Rablerini sevmelerine, var olan sevgilerinin gelişmesine ve sevdiklerine inanıp bağlanmalarına yol açarak, mevcut îmânlarının pekişip artmasına katkı sağlayacaktır. Bu yaklaşımla tevhid neslini yetiştirmek isteyen ebeveynler; dinî eğitimin mahiyetini, hangi kaidelere bağlı olarak gerçekleştiğini bilmek, genelde din, özeldede ise Allâh'ü Teâlâ hakkında yeterli ve gerçek bilgiye sahip olmak zorundadırlar.

Allâh Korkusu

Çocuklara Allâh'ü Teâlâ'yı tanıtırken yapılabilecek en büyük hata, sürekli olarak Allâh'ü Teâlâ'yı korkulması gereken bir zat olarak tanıtmaktır. Zira

mücerret kavramların, günahın, suç ve cezanın henüz ne demek olduğunu kavrayamayacak derecede küçük yaştaki çocukların psikolojilerinde önemli bir rol oynayan korku duygusunun, Allâh'ü Teâlâ korkusu şekline dönüştürülmesi ve ebeveynin bundan faydalanma yoluna gitmesi oldukça yanlış bir tutumdur.

Ebeveynlerin, çocuklarının yapmasını istemedikleri davranışlar karşısında "Allâh taş yapar. Cehennemde yakar. Gözünü kör eder." gibi ifadelerle onları vazgeçirmeye çalışmaları, çocukların ruh sağlığı için zararlı olmaktadır.

Allâh'ü Teâlâ'yı bir cezalandırıcı gibi tanıtmaları, çocukların zihninde olumsuz bir Allâh'ü Teâlâ tasavvurunun oluşmasına yol açmaktadır. Çocukluk dönemi, çok çeşitli korkuların yaşandığı bir dönemdir. Bu korkulara, Allâh'ü Teâlâ korkusunun ilavesi belki de çocuğun hiçbir zaman Allâh'ü Teâlâ ile sevgi temelinde bir bağ kuramamasına sebep olacaktır.

Her bireyin korktuklarına karşı verdiği en doğal tepki, ondan kaçmak şeklinde ortaya çıkar. Kişi, korku duygusu içinde ilişkide olduğu varlıktan kendini korumaya çalışır. Bu korunma psikolojisi, ondan olabildiğince uzaklaşmasına yol açar. Bilhassa çocukluk döneminde Allâh'ü Teâlâ'yı korku eksenli tanıtmaya kalkışmak, birey ile Allâh'ü Teâlâ arasında bir tür soğukluk, aşılmaz bir psikolojik engel, giderek uzayan bir mesafe oluşturmaktadır.

Psikiyatristlere göre korku duygusu içerisindeki birey, kuşatılmış ruh haline girer. Kuşatılmışlık duygusu içindeki kişi, çevresindeki varlıkları, olup biten-

leri doğru anlamlandıramaz, onları değerlendirme gücü zayıflar. Bu yüzden, Allâh'u Teâlâ korkusuyla kuşatılmışlık psikolojisi içine giren bireyin, Allâh'u Teâlâ'yı iyi tanıma imkânı/gücü azalır. Tanıyamamak ise; yakın olma isteğini, tanıma ve sevme arzusunu önler.

Öte yandan Allâh'u Teâlâ korkusu, yeri ve zamanı geldiğinde, ölçülü olarak anlatılmalıdır. Zira Allâh korkusu, çocukların kötülüklerden ve yanlışlardan uzak kalmasına yardımcı olmaktadır. Allâh'u Teâlâ'nın yapılan tüm iyilik ve güzellikleri gördüğü gibi, hiç kimsenin göremeyeceği günahları ve yanlış davranışları da göreceğini, ondan hiçbir şeyin gizlenemeyeceğini, bu nedenle hangi durumda olursa olsun kötülüğe meyletmemeleri gerektiği de anlatılmalıdır.

Çocuklara Allâh'ı Anlatan Kişinin Tavrı

Kişi, bir inançla huzur bulmuyorsa, o inanca karşı sempati değil bilakis antipati duyar. Sadece inancın içeriği değil, aynı zamanda o inancı anlatan kişinin bireysel tutumu; huzursuzluk veriyor, korku ve endişe yaşıyorsa, bu etkenler inancın içselleşmesine mâni olur.

İslâmî eğitim veren kişinin, anlattığı ile yaşantısı tenakuz halindeyse, verilen bilgiler çocukların hayatında yer etmeyecek ve amele dönüşmeyecektir. Çocuklara anlatılan bilgi, korku ve endişe uyandırmamalıdır. Anlatan kişi de öfkeli veya kızgın olmamalı aksine mütebessim hâlde olmalıdır ki çocuklar ebeveynlerinin inancını kendi başlarına kaldıklarında da devam ettirebilecek gücü kendilerinde barındırsınlar.

Anlatılanların etkili olması için; sevgi ve güven ortamının oluşturulması, çocuklara karşı hoşgörülü davranılması, kusurlarının gizlenip, hatalarının yüzlerine vurulmaması gerekmektedir.

Sonuç Olarak

Ele aldığımız konularda, sorumluluğun büyük ölçüde rol model konumundaki anneye ve babaya düştüğüne dair tespitler yapmaya ve bazı öneriler sunmaya çalıştık.

Tüm eksiklik, hata ve kusurlar bize aittir ve acizliğimizin bir neticesidir. Tüm noksanlıklardan münezzehe olan ise, sadece şanı yüce olan Allâh'u Teâlâ'dır. İyi ve güzel olanın O'ndan, eksik ve kusurlu olanın nefsimizden olduğunu bilerek, O'nun mağfiretine iltica ederiz.

Velhamdulillah, selâm ve duâ ile ...

MİN HÂC

Aile ve Eğitim Dergisi

“Dosdoğru Bir Yol Arayanlar İçin”

3 Aylık e-Dergi

-Ücretsiz-

OCAK 2023

4. Sayı

www.minhacdergisi.com

minhacdergisi@gmail.com

Telefon: 0501 362 15 10

Dergi içinde yer alan yazılardan ilgili
yazar mesûldür.

Kaynak gösterilerek kısmen ya da
tamamen alıntı yapılabilir.

“dosdoğru bir yol arayanlar için”
MİN HÂC

“doğru bir yol arayanlar için”

MINHÂC

Aile ve Eğitim Dergisi

“Ailelerimiz geleceđimizdir
geleceğimize sâhib çıkalım”

لا اله الا الله محمد رسول الله